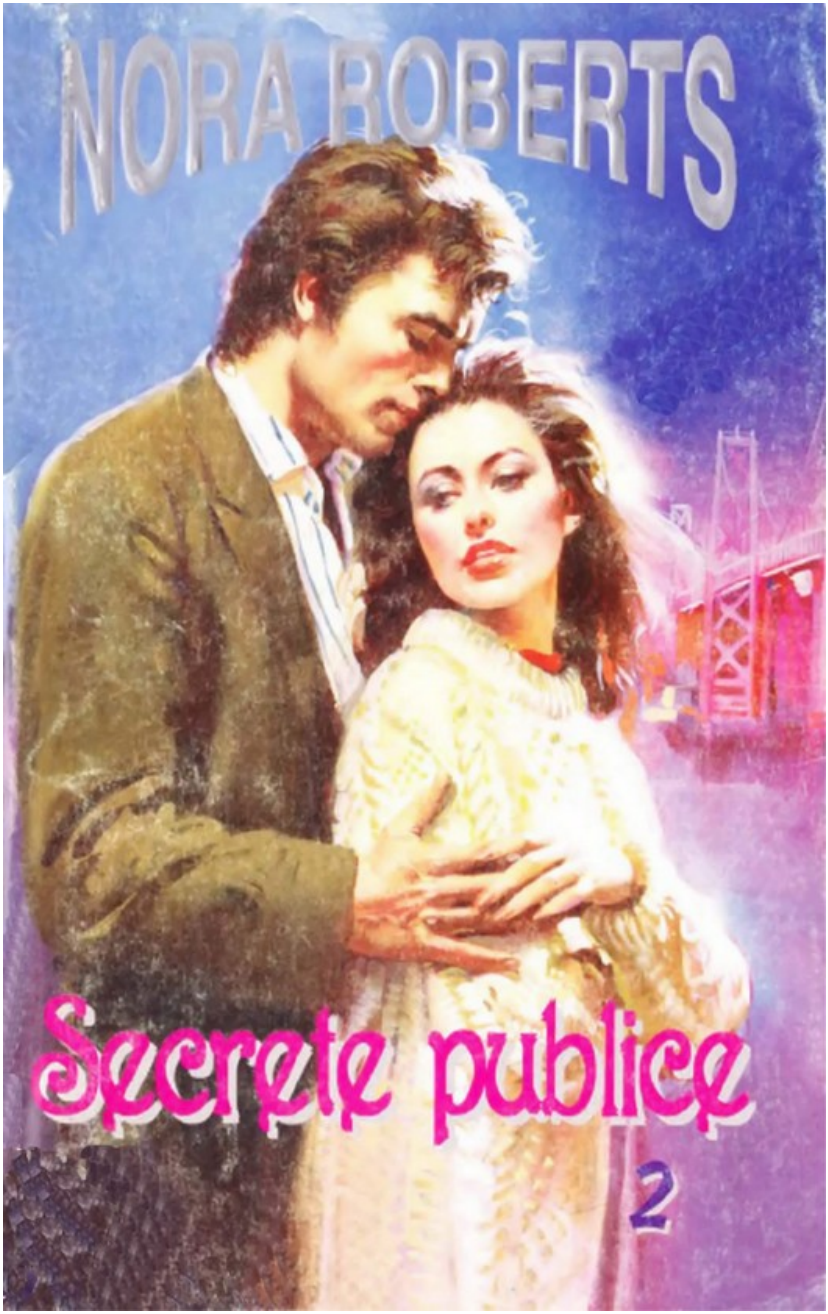
NORA ROBERTS
Secrete publice
2

NORA ROBERTS
Secrete publice

Vol. 2

Public Secrets by Nora Roberts

1990, Nora Roberts

1994, Editura MIRON

Traducere de Sanda Socoliuc

Capitolul 23

Erau douăzeci şi doi de instrumentişti, inclusiv la vioară, flaut, violoncel, fagot, harpă, toţi îngrămădiţi într-un studio de înregistrare. O grămadă de asistenţi se ocupaseră cu. Sârg să-l decoreze. Din tavan atârnau globuri roşii, strălucitoare, ramuri de brad erau atârnate pe pereţi şi un pom din aluminiu se ridica pe un postament, într-un colţ.

Johnno încercase ceea ce numea el un chef. După ce băuse două căni şi supravieţuise, celelalte merseseră pe gât fără a se mai gândi la ele. Nimeni nu era beat încă, dar aveau o bună dispoziţie deplină. Se străduiseră cu înregistrarea unui cântec mai bine de patru ore, iar Brian era aproape satisfăcut cu ceea ce ieşise, îl uimea faptul că o melodie vagă din mintea lui putea să capete o asemenea claritate şi autonomie. Încă şi acum, când asculta uneori ceea ce crease el însuşi, simţea acelaşi trac ca atunci când scrisese primul cântec. Îl vedea pe Pete plictisit şi nerăbdător la pupitrul tehnic ca întotdeauna în faţa perfecţionismului lui Brian. Brian

însă nu îi dădea niciun răgaz şi continua să îl scalde în muzică. Johnno juca poker cu unul dintre flautişti şi cu artistul drogat cu degetele lungi şi subţiri. Johnno se complăcea la joc cu tot felul de trişerii şi cu lovituri pe la spate. P. M. Citea ceva ce părea a fi un ziar cu ciudăţenii. Un ziar dintre cele mizerabile, s-ar fi putut spune după pagina întâi. Părea să prefere singurătatea şi să citească despre crime îngrozitoare. Stevie era din nou în baie. Nu rezistase nicio săptămână de la ultima externare şi trebuia să caute din nou o clinică. Erau satisfăcuţi, s-a gândit Brian şi puteau spune că n-au pierdut ziua degeaba. A auzit şi nota finală.

— Vreau să exersez din nou partea vocală.

Johnno a pus miza. L-a aruncat harpistei o ocheadă galeşă. Râzând, ea i-a dat o hârtie de cinci lire.

— De unde ai ştiut că trebuie să dublez potul?

— Simplu.

Johnno s-a ridicat şi s-a dus spre pupitrul tehnic. Ca şi Brian, şi-a dat seama de privirea iritată şi urâcioasă a lui Pete, dar

nu l-a băgat în seamă.

— Încă o mână.

— Nu se poate, fiule. Stevie a revenit în studio. Acum zbura, plin până la refuz de cocaină şi heroină. Nu ştii ce zi este azi? Fir-ar să fie, este Crăciunul.

— O să fie de-abia peste câteva ore. Brian îşi ascundea iritarea. Oricât de trist ar fi fost, reuşiseră totuşi să facă ceva cu Stevie înainte de a se droga. Hai să terminăm, ca să te poţi duce acasă.

— La te uită cine este aici, i-a anunţat Stevie când Emma s-a strecurat în studio. Este micuţa noastră. A luat-o pe după umeri, la zi, Emma, cine este cel mai bun?

— Tati. Ea a zâmbit cu greu şi l-a sărutat pe obrazul scheletic.

— Ei, fir-ar să fie!

— M-am gândit eu că vă găsesc aici. Pentru că Stevie continua să o ţină pe după umeri, a mers împreună cu el spre microfon. Îl simţea vibrând ca o coardă prea întinsă. Sunteţi de acord să vă ascult puţin?

— Biletele sunt cam scumpe.

Observându-i disperarea, Johnno l-a contrazis pe Stevie.

— Dar fiindcă este Crăciunul, o să uităm de preţ.

— N-o să mai dureze mult, a afirmat Brian.

— De două ore spune acelaşi lucru. Johnno a strâns-o în braţe repede ca să o liniştească. Omul ăsta e maniac. Să vezi ce-i face după audiţie. Brian şi-a lăsat ţigara, apoi şi-a dres glasul bând nişte apă.

— O să cânt doar partea vocală de la Lost the Sun

(Soarele pierdut).

— Soarele pierdut? A repetat ea. Înseamnă că sunt norocoasă, pentru că e cântecul meu favorit din ciclul ăsta.

— Bine. Poţi să fredonezi cu noi. Ea a râs spre Johnno şi şi-a luat un scaun.

— Nu, aşteaptă. Brian a apucat-o de braţ zâmbind. Asta e. De asta aveam nevoie. Deja arăta spre nişte căşti. O să cânţi şi tu pe vocea a doua.

— Tati, nu mă pricep.

— Ba poţi. Cunoşti şi cuvintele şi melodia.

— Da, dar…

— Perfect. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta înainte. Cântecul ăsta are nevoie de

o voce feminină. Ţine-o pe o tonalitate înaltă şi puţin melancolică.

— Nu te poţi împotrivi, i-a zis Johnno punându-i căştile pe urechi. Emma a scos un suspin. Mai bine să nu se supere.

— Şi care e procentajul meu? O să fiu şi eu menţionată pe album? Şi cu controlul artistic cum stăm?

Brian a strâmbat din nas. Îi părea bine să îl vadă fericit, s-a gândit ea. Era o idee care îi venise tatălui ei şi nu voia să-l contrazică. Acum dădea mereu indicaţii, îl punea pe Johnno să repete, păstrând asupra lui Stevie un ochi de vultur şi se detaşa în mod subtil de P. M. Ea auzea prin căşti muzica coardelor triste şi capricioase şi flautul. Era un sunet plin, mai degrabă clasic. Precum ploaia, şi-a dat ea seama – nu ca o furtună, ci ca o ploaie, clară şi într-un fel dulce, în ciuda cuvintelor melancolice. *„Ţi-am căutat chipul/Te-am chemat pe nume/Tu erai lumina/Dar eu eram umbra/Am pierdut soarele”.* Ea a ascultat, transportată, aşa cum fusese întotdeauna în apropierea şi în ciudata armonie pe care reuşea tatăl ei să o stabilească împreună cu Johnno. Vocea

tatălui ei se tânguia, se atârna de note, îi mângâia pe toţi. Cuvintele triste, lipsite de speranţă îi mergeau drept la inimă. Dar la Bev se referea, şi-a dat ea brusc seama. Cânta despre Bev. Pentru Bev. Emma şi-a rotunjit ochii privindu-l fix pe Brian. Cum de nu îşi dăduse seama?

De ce nu înţelesese? El încă era îndrăgostit. Nu era nici furios, nici plin de resentimente, era doar teribil de îndrăgostit. Nu se gândea la asta, pur şi simplu simţea şi atunci a început să-l acompanieze cu vocea ei. Nici nu şi-a dat seama când Johnno s-a retras, lăsând-o pe ea singură cu tatăl ei. Nu o făcuse intenţionat. Nu-i păsa că lacrimile îi scăldau acum genele. Vocea ei se topea în vocea lui, aşa cum şi inima ei se topea într-a lui. *„Viaţa mea e în umbră fără tine/Fără tine/Visez la lumină dar mă trezesc în întuneric/Am pierdut soarele”.* Când muzica s-a apropiat de final şi s-a stins, ea i-a luat mâna şi i-a dus-o la obraz.

— Te iubesc, tati. El a sărutat-o stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

— Să ascultăm playback-ul, a strigat el. Se

făcuse aproape unu înainte de a se termina înregistrarea. A trecut aproape o oră înainte ca Brian să fie satisfăcut cu dublajul. Emma l-a privit pe tatăl ei cum şi-a turnat un pahar până sus cu Chivas Royal şi l-a băut ca pe apă, discutând o problemă tehnică cu inginerul. Ea ar fi vrut să se necăjească din cauza asta, dar nu acum, nu când începea să înţeleagă ceva din durerea lui. Dar nici nu putea rămâne calmă în timp ce el îşi îneca această suferinţă în whisky. A ieşit şi s-a dus în baie ca să-şi împrospăteze fardul. Se spusese ceva despre o ieşire la un club local. Obosită sau nu, avea să meargă şi ea, să-l supravegheze pe tatăl ei. Când a deschis uşa, a rămas şocată. Dalele albe erau stropite de sânge. Mirosul sângelui, rece şi metalic, amestecat cu duhoarea vomei a făcut-o să se rezeme de perete şi să. Încerce să înţeleagă ceva. S-a dat rapid înapoi, aproape gata să cadă, înainte de a reuşi să se repeadă înapoi în studio.

— Tati! El termina de băut în timp ce cu o mână încerca să-şi pună haina. Pe chipul lui se vedea expresia succesului, dar râsul i-a murit pe buze când a văzut-o pe Emma.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— La WE. Repede. A rămas în spate, strângându-l pe Johnno de braţ, în timp ce Brian deschidea uşa.

— La dracu. După o privire rapidă, a trântit uşa din nou,. Să vină cineva să cureţe asta, a explodat spre Pete. Luând-o pe Emma de braţ, a început s-o împingă înapoi în studio.

— Să cureţe? Ea s-a dat înapoi. Tati, pentru Dumnezeu, pe toţi pereţii este sânge. Cineva a fost lovit. Trebuie să…

— Pune-ţi haina şi să plecăm.

— Să plecăm? Trebuie să chemăm poliţia sau un doctor, sau un…

— Uşor Emma, a murmurat Pete. Nu e nevoie de poliţie.

— Nu e nevoie? S-a răsucit spre el, apoi spre tatăl ei. Trebuie să-i chemăm.

— Nu chemăm pe nimeni şi tu trebuie să uiţi asta.

— Dar…

— Este Stevie. Brian a luat-o furios pe după umeri şi a întors-o spre colţul în care era Stevie. Acum este într-o stare de mare uzură. Nu mai are nici o venă cât de cât

rezistentă şi de aceea pierde sânge.

— Dumnezeule! Nu putea uita imaginea oribilă a pereţilor stropiţi de sânge. Şi-a făcut-o singur? Se omoară pur şi simplu.

— Cam aşa ceva.

— De ce nu faceţi ceva pentru el?

— Ce dracu aş putea face eu? L-a pus pe ea haina cu forţa. Este viaţa lui.

— Spui un lucru oribil, a şoptit ea.

Ca să facă pace, Pete i-a pus mâna pe umăr.

— Nu ai de ce-l acuza pe Brian, Emma. El a încercat, te asigur. Noi toţi am încercat. Imediat ce terminăm albumul, o să-l convingem din nou să meargă la dezintoxicare.

— Imediat ce vom termina albumul, a repetat ea. Blestematul de album. Revoltată, s-a întors spre tatăl ei. El este prietenul vostru.

— Da, el este şi prietenul meu. Nu îndrăznea să-i spună de câte ori îl ajutase pe Stevie, de câte ori îi făcuse rost de ace şi ştersese sângele. Tu nu poţi înţelege, Emma.

— Nu, nu pot. S-a mai uitat o dată la ei şi

s-a răsucit spre uşă. Plec acasă.

— Emma… Disperat, s-a uitat neajutorat la Stevie.

— Haide, P.M. L-a ridicat pe Stevie în picioare. O să-l duc în pat.

— Perfect. Brian a ieşit cu Emma afară. Ninsoarea se oprise iar luna strălucea cu o lumină albăstruie. Automat el şi-a strâns haina în jurul trupului. Emma. Şi-a pus o mână pe umărul ei. A fost suficient ca să o oprească din mers, dar ea nu îl putea privi. Nu sunt supărat că te-ai purtat aşa. Înţeleg că e un şoc să vezi asemenea lucruri, să ştii că cineva la care ţii păţeşte chestii din astea.

— Da. A tras adânc aer în piept ca să-l poată privi. E foarte greu.

— Eu nu mă înţep, Emma. Niciodată nu m-am drogat aşa.

— Deci totul e perfect? Se simţea oarecum uşurată dar nu pe deplin. Trist, el şi-a trecut o mână prin păr.

— Nu pot să spun că e bine sau e rău. Îţi spun doar adevărul.

— Nu este adevărul care mă interesează pe mine.

— Foarte bine. Emma, dacă aş fi putut, te-aş fi cruţat de orice lovitură de genul acesta.

— Nu vreau să fiu cruţată. Nu am nevoie să fiu. Amândoi s-au întors când P.M. Şi Johnno l-au purtat pe Stevie afară spre o maşină care îi aştepta. Ăsta este genul de viaţă pe care îl vrei? Pentru asta ai muncit tu? La asta ai visat? Întrebările ei îl ruşinau. Îl făceau totodată furios pentru că nici lui nu îi era clar răspunsul.

— N-am cum să-ţi explic, Emma, dar ştiu că nu poţi obţine tot ce vrei şi sunt absolut convins că nu ajungi să-ţi împlineşti toate visurile. S-a întors din nou dar n-a plecat. El a sărutat-o blând pe păr. N-au mai vorbit până când au ajuns la maşină. Ca o umbră, Sweeny se ţinea după ei.

Faptul că locuia lângă Hollywood de când se ştia nu distrusese fantezia şi vraja pentru Michael. Aprecia vedetele la fel de mult ca orice tip. Nu îl deranja să îşi petreacă zilele din februarie lucrând la paza pentru filmările de la Devastată, Fusese o dezamăgire că Angie Parks nu apăruse încă din primele cadre. Dar era încântat să le

privească pe cele două gemene care jucau rolul Emmei. Fusese nevoie de o căutare grozavă ca să găsească o pereche de puştoaice care să-i semene Emmei. Desigur, Emma fusese mai drăguţă, s-a gândit. Mai drăguţă. Ochii ei erau mai albaştri, mai mari. Iar gura ei... Mamă, ce guriţă avea. Mai bine ar fi fost să se concentreze asupra slujbei lui care nu era, aşa cum îşi bătuseră unii joc, o treabă de doi bani. Admiratorii mişunau pe acolo în fiecare zi. Cei mai îndârjiţi fani ai formaţiei Devastation erau împotriva cărţii lui Jane Palmer sau a faptului că urma să se facă un film. Unii purtau pancarte, alţii doar huiduiau. Erau şi unii îmbrăcaţi în haine de piele şi cu hanorace care-i priveau de parcă tare ar fi avut poftă să încingă o bătaie cu poliţiştii. La asta se mai adăuga şi gloata de fetişcane care aplaudau şi râdeau ori de câte ori apărea la vedere Matt Holden. Tânărul actor care juca rolul lui Brian Meavoy era visul de aur al adolescentelor. Michael avea o gleznă lovită, un umăr rănit şi uniforma ruptă de admiratoarele înverşunate. Farmec, pe dracu, s-a gândit stând lângă

studio. Soarele se înălţase şi ardea. Poluarea aerului era groaznică şi aici la Los Angeles, s-a gândit Michael. Producătorii hotărâseră că ar face o bună reclamă, invitând câţiva fani la filmări, să joace ca figuranţi, să apară pe fundal. Cei de la pază aveau destule necazuri ca să ţină mulţimea în spatele liniei formate de poliţişti. Acum, erau chiar în alertă.

Şi apoi apăruse ea. Angie Parks. Acea somptuoasă regină a filmului cu un bust fascinant, care făcea ca definiţia de senzualitate să capete un sens nou. Presa deja se repezise cu bucurie asupra ideii cum ironia sorţii făcuse ca fosta soţie a lui P.M. Ferguson să joace rolul fostei iubite a lui Brian Meavoy. Bărbaţii erau invadaţi de sudoare când trecea ea pe acolo, în fusta scurtă şi în bluza de bumbac. Părul ei era ca un puf în jurul capului, după cum era moda anilor ’60. Ea le zâmbea fanilor – un gest prietenesc, dar mai mult un mod de a-i ţine departe decât de a-i face să se apropie. După o tevatură întreagă cu directorul şi cu co-starul ei au început să tragă primele cadre. Era destul de simplu, Jane şi Brian se

plimbau pe străduţa murdară, ţinându-se cu braţele de după mijloc. Era o atmosferă de poveste amoroasă şi de intimitate. Dimineaţa trecea şi ei repetaU această plimbare filmată din diferite unghiuri, pentru a trage cadrele cele mai potrivite cu chipul, lui Jane întorcându-se adorator spre iubitul ei.

Abia la pauza de masă Michael a constatat că Angie se uita fix la el: Dintr-o dată a simţit că îl strânge gulerul şi că este scăldat de sudoare. A observat-o murmurând ceva unuia dintre asistenţi, care a şovăit, apoi a văzut-o plecând la braţul directorului de producţie. Mai târziu, în cursul zilei, au stabilit un dialog. Avea acelaşi mod de a merge, aceleaşi gesturi. Pentru nimic în lume Michael nu-şi putea aminti ce îşi spuseseră actorii. Ceva despre iubire fără moarte, despre devoţiune veşnică, despre planuri de viitor. Ştia doar că de fiecare dată, Angie trimitea spre el o privire lungă, înfocată. De fiecare dată când ea proceda astfel, lui îi tresăreau muşchii stomacului. Ea venea spre el, s-a gândit Michael cu o excitaţie mohorâtă şi care îl adusese chiar

în pragul spaimei. Dar ea se pricepea foarte bine. În ciuda fascinaţiei lui pentru ea, nu îi scăpăraseră privirile invidioase şi observaţiile înciudate ale celorlalţi ofiţeri de la pază. Totuşi a fost un şoc când ea l-a arătat pe el. Cu degetul.

— Cel care mă păzeşte pe mine de obicei nu e aici.

— Poftim?

— Eşti paznicul meu. Ea i-a zâmbit, cu un zâmbet lasciv, seducător pe care el îl văzuse de multe ori pe ecran. Avea gura dată cu un ruj strălucitor pentru scenă. Privindu-l, ea şi-a scos limba din gură şi şi-a lins buzele.

— Trebuie să merg să mă schimb şi să-mi refac machiajul. Mă poţi aştepta afară.

— Dar…

— O să mă duci acasă, i-a spus şi a pornit-o înainte.

— Domnişoară Parks. Eu sunt, ah, în timpul serviciului.

— Da. Acum eşti paznicul meu. L-a zâmbit din nou pentru că-i plăcea şi ei ceea ce-i spusese. Am primit anumite scrisori de ameninţare în legătură cu rolul ăsta. Mă simt mult mai în siguranţă când am alături

de mine un bărbat puternic. A făcut o pauză şi din nou i-a oferit acel zâmbet de parcă ar fi semnat nişte autografe. Producătorii au aranjat treaba asta cu superiorii tăi azi după-amiază. L-a privit pe sub gene, apoi s-a dus la rulota ei, unde a fost imediat înconjurată de mulţimea asistenţilor. Michael a rămas unde era.

— Kesselring. Michael a clipit, apoi a reuşit să zărească chipul lat şi roşu al sergentului Cohen.

— Ordonaţi, sergent?

— Trebuie să o escortezi pe domnişoara Parks acasă. Până la noi ordine, va trebui să o iei în fiecare dimineaţă, să o conduci la studio, apoi să o însoţeşti înapoi la rezidenţa sa. Lui Cohen nu-i plăcea acest aranjament. Era evident după felul în care pronunţa cuvintele. Michael s-a gândit că, dacă omul nu ar fi fost în uniformă, ar fi preferat să tragă un scuipat în stradă.

— Da, domnule.

— Sper să te comporţi într-o manieră cât mai adecvată.

— Da, domnule. Michael era prudent faţă de el. Ea a ieşit din rulotă după treizeci de

minute, purtând un costum larg, roşu, strâns în talie cu o curea de piele bătută în ţinte. Aducea cu ea acea mireasmă fierbinte, tare, care-l făcea pe orice bărbat să saliveze. Părul ei era ciufulit în mod voit, ochii ascunşi sub ochelarii de soare imenşi. I-a dat deoparte ca să-l mai privească din nou lung pe Michael, apoi a aşteptat lângă maşina de poliţie, până când el i-a deschis uşa. L-a dat adresa, apoi şi-a închis ochii şi a tăcut, dându-i fiori tot timpul cât a condus. Multă vreme, până când au ajuns la porţile proprietăţii ei, Michael s-a gândit că se înşelase asupra intenţiilor ei. De aceea se simţea totodată uşurat dar şi păcălit. Parcă nu auzise el că ea avea de a face cu vedeta-bărbat din film? Desigur, o mulţime de bârfe nu reprezentau decât speculaţii şi publicitate, dar în orice caz era mult mai de înţeles să fie atrasă de un personaj Vedetă precum Matt Holden decât de un prăpădit de poliţist în uniformă. Ea i-a făcut semn paznicului de la poartă, aşa că poarta ornamentală de oţel a fost ridicată cu măreţie. Michael şi-a amintit că o condusese acasă altă dată pe Emma în vechea lui

maşină Chevelle, având pe portbagajul de deasupra scândurile de surf. Asta l-a făcut să zâmbească. Şi să simtă un fel de regret. Emma nu avea să facă parte din viaţa lui decât în închipuirea lui. Conştient de datoria care îi revenea, a ieşit, a înconjurat maşina şi a deschis portiera din partea ei.

— Intră, ofiţerule.

— Doamnă, eu…

— Intră, a repetat ea, apoi a urcat treptele în felul ei stilat. A lăsat uşa deschisă ca să o închidă el, apoi a străbătut holul fără a se uita înapoi. Angie nu avea nicio îndoială că o va urma. Bărbaţii o urmau întotdeauna. După ce şi-a scos ochelarii de soare, a intrat în ceea ce îi plăcea să considere că este camera de primire. A deschis un bar Ludovic al XV-lea şi a scos două pahare.

— Scotch sau bourbon? Îl vedea în prag, şovăind.

— Eu sunt în timpul serviciului, a murmurat. El îşi pironise ochii, ştia ea că aşa avea să fie, la portretul în mărime naturală de deasupra căminului. Îl văzuse când fusese acolo cu Emma, în acelaşi loc, dar atunci Emma îi era alături.

— Desigur. E reconfortant să ştiu că îţi iei slujba în serios. S-a întors spre bar, a ales o răcoritoare şi i-a turnat-o într-un pahar. Îţi iei meseria în serios, nu-i aşa?

— Da.

Zâmbind, Angie i-a întins paharul.

— Dar o Coca-Cola ai voie? Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine câteva minute. Să încerc să te cunosc. A sorbit din băutura ei, privindu-l pe deasupra paharului. Mai ales că o să ai grijă de mine o vreme. Şi-a trecut din nou limba peste buza de sus. Angie era foarte grijulie cu fiecare vorbă, cu fiecare mişcare pe care o făcea, construind pânza de păianjen după cum obişnuia. Nimic nu era mai încântător decât să prindă un bărbat în acea învăluire netedă vicleană a sexului.

— Hai că nu muşc. L-a aşteptat până când el a acceptat paharul şi apoi s-a întors pe sofa. Îşi arcuise spatele în colţul înţesat de perne, îşi pusese lenevos braţele la spate. Mătasea costumului ei se ridicase uşor atunci când îşi încrucişase picioarele.

— Stai jos. A mai sorbit din nou din băutura ei. Zâmbetul ei seducător era o

obişnuinţă, dar sub el începuse să-i crească într-adevăr excitaţia. El era atât de tânăr şi de naiv. Probabil că trupul lui era tare ca piatra. Şi trebuia să fie şi el nerăbdător. Imediat ce va reuşi să-l scoată din timiditatea lui de început – şi aceasta în sine constituia o atracţie – el se va comporta minunat. S-a gândit că probabil avea ceva mai mult de douăzeci de ani şi că era capabil să facă amor ore în şir. Angie şi-a trecut degetele peste perna de lângă ea.

— Povesteşte-mi despre tine.

El s-a aşezat, pentru că se simţea ca un idiot, aşa cum rămăsese în mijlocul camerei, cu paharul de Coca în mână. Nu fusese chiar stupid. Impresia iniţială asupra intenţiilor ei fusese absolut corectă. Problema era că nu era hotărât dacă voia să între în joc.

— Sunt poliţist la a doua generaţie. Originar din California. A băut, dorind să se relaxeze. Pentru Dumnezeu, doar avea douăzeci şi patru de ani. Dacă uluitoarea domnişoară Parks dorea să cocheteze, el îi putea face faţă. Şi era un admirator al ei. A zâmbit. Angie aproape că torcea de

încântare.

— Adevărat?

— V-am văzut toate filmele. Din nou şi-a îndreptat privirea spre portret.

— Îţi place?

— Mda. Este fenomenal.

Mişcările ei încete şi fluide au continuat şi când s-a întins să scoată o ţigară dintr-o cutie Lalique. Ea a ridicat-o privindu-l fix, până când el şi-a dat seama şi s-a întins după bricheta de pe masă.

— Ia-ţi şi tu una, i-a spus indicându-i cutia cu ţigări. El se gândea de pe acum ce o să le povestească băieţilor la vestiar. Or să moară de invidie la gândul că el stătuse pe aceeaşi sofa cu Angie Parks.

— Am mai văzut portretul şi altă dată.

— Cum adică?

— E ciudat când mă gândesc la asta. A tras un fum şi aproape că s-a relaxat. Am fost pe aici în urmă cu şapte sau opt ani, aşa cred. Cu Emma.

— McAvoy? Privirea lui Angie a devenit brusc interesată.

— Da. Într-o vară m-am întâlnit cu ea pe plajă. Ne cunoşteam de mai mulţi ani. Eu

am dus-o pe ea acasă. Mă rog, aici. Mi se pare că atunci eraţi în Europa la filmări.

— Mmmm. S-a gândit o clipă la ideea asta, apoi a zâmbit. Nu ştia de ce asta îl făcea mai interesant, lată că era aproape gata să îl seducă pe unul dintre prietenii micuţei Emma McAvoy – şi totodată juca rolul mamei Emmei în ceea ce era sigur că va deveni cel mai la modă film al anului. Şi o să fie cu atât mai interesant să se gândească la ea însăşi ca fiind Jane în timp ce vor face dragoste.

— Cât de mică e lumea. Şi-a pus paharul deoparte şi s-a aplecat spre el ca să se joace cu nasturii cămăşii lui. Ştii ce mai face Emma?

— Nu. Mă rog, am văzut-o luna trecută când a fost aici, în oraş.

— Asta nu-i prea grozav. Îi desfăcuse primul nasture. Voi doi sunteţi… îndrăgostiţi?

— Nu. Adică… nu, domnişoară Parks.

— Angie. L-a aruncat fumul drept în faţă, apoi şi-a stins ţigara. Dar cum te cheamă, dragă?

— Michael. Michael Kesselring. Eu nu…

— Kesselring? Există vreo legătură cu ofiţerul care a investigat crima din familia Meavoy?

— Este tatăl meu. Domnişoară... Ea a început să râdă atunci tare, prelung şi cu încântare.

— Din ce în ce mai bine. Hai să zicem că ăsta este destinul. Mâna ei l-a strâns mai tare. Relaxează-te. El nu era un tâmpit. Şi nici mort nu era. Când ea a continuat să-l mângâie pe corp, plăcerea l-a invadat ca o fierbinţeală neaşteptată. Totodată a început să simtă şi vinovăţia. Era ridicol, şi-a spus. Ea era frumoasă, periculoasă – aşa ceva şi-ar fi dorit orice bărbat în visurile lui. Avusese parte de femei, începând cu Caroline Fitzgerald în noaptea dinainte de a împlini şaptesprezece ani. Îşi pierduseră împreună virginitatea, tensionaţi şi scăldaţi de sudoare. De când cu Caroline mai învăţase multe alte lucruri. Angie i-a luat ţigara dintre degete, lăsând-o să ardă singură în scrumieră, în timp ce organul lui se mărea sub mâna ei. El avea să fie delicios, s-a gândit ea. Atât de delicios. Iar ironia sorţii – şi această ironie îi plăcea.

— N-am avut niciodată un poliţist, a murmurat ea mângâindu-l pe buze. Tu o să fii primul. El simţea că îşi pierde răsuflarea. Şi-a scuturat capul ca să îşi revină. Avea o viziune dureros de lucidă, el stând cu Emma pe plajă, iarna. Apoi Angie s-a ridicat. Cu o simplă mişcare a mâinilor şi-a desfăcut cureaua, nu mai trebuia decât să-şi scoată umerii pentru ca mătasea roşie să-i alunece la podea. Nu avea nimic pe dedesubt, iar trupul ei era alb, ademenitor, complet gol. S-a mângâiat singură, cu lascivitate. Înainte ca el să facă vreo mişcare, ea era deja deasupra lui. Cu un geamăt de plăcere şi-a apăsat gura de sânii ei perfecţi, netezi.

— Fă-mi ceva, a murmurat ea, fă-mi orice îţi place.

Capitolul 24

Era o zi rodnică pentru ziare.

„ANGIE PARKS ARE UN IUBIT RĂCAN”

„O POVESTE DE CULISE”

„TRIUNGHIUL PASIUNII Şi AL MORŢII LA HOLLYWOOD”

Articolele făceau legătura cu familia Meavoy şi totul era orchestrat ca într-o

formaţie de a lămuri. La New York, Emma încerca să nu bage în seamă bârfa şi se ruga să nu fie bazată pe fapte. Nu că ar fi fost treaba ei, încerca să se convingă petrecând ore în şir în camera de developat. Michael nu mai reprezenta altceva decât un prieten – în fapt doar o cunoştinţă. Nu mai aveau niciun fel de legături şi nicio relaţie. Cu excepţia sărutului pe care şi-l dăduseră. Ea făcuse o idilă din asta. Un sărut nu înseamnă nimic. Totuşi nu-i plăcea, nu putea să-i placă. Poate că simţea ceva – dar nu mai era sigură. Şi nici nu mai conta. Dacă Michael fusese prins în lucrătura lui Angie, ei îi părea rău pentru el. Simţea în suflet că fusese trădată.

Ei aveau fiecare propria lor viaţă. El în California, ea pe cealaltă parte a oceanului. Şi, în sfârşit, ea făcea ceva cu adevărat. Lucra pentru Runyun. Putea fi o biată asistentă, dar măcar era asistenta lui Runyun. În ultimele zece săptămâni învăţase de la el mai mult decât învăţase în anii de facultate din vrafuri întregi de cărţi. Lucra la lumina roşie şi a deplasat uşor fotografia cufundată în fixativul de

developat. Devenea tot mai bună şi avea de gând să devină încă şi mai pricepută. Într-o zi, s-a gândit, o să-l poată răsplăti pe Runyun pentru banii lui. Profesional, ea era pe drumul pe care şi-l dorise. Personal... Viaţa ei începea să se schimbe. Mama ei. Cum îşi putea ea explica sentimentele pe care le avea, ştiind că femeia pe care o înfruntase în camera întunecată de la Londra o născuse pe ea? O să poată oare să facă o deosebire între ceea ce înţelegea şi ceea ce simţea? Dar spaimele ei? Oricâte asigurări îi dăduse Bev, niciodată nu o să scape de cea mai mare spaimă a ei. Ar putea fi ea asemenea lui Jane? În adâncul său, se temea că o posibilă ereditate ar putea să o facă să se schimbe din ceea ce dorea în ceea ce îi fusese dat prin naştere. O beţivă. O beţivă ieftină şi încărcată de venin. Cum âr putea scăpa de acel destin care părea să se repeadă asupra ei din toate părţile? Mama ei, bunicul ei, tatăl ei. Oricât ar fi vrut să se mintă, trebuia să accepte că bărbatul pe care-l iubea cel mai mult era tot sclavul băuturii, ca şi femeia pe care ea dorea s-o urască. Acest fapt o făcea să se

simtă terorizată. Nu voia să creadă, dar îi era şi frică să nu creadă. Nimic nu era grozav. Nu-i ajuta faptul că reflecta mereu la asta, şi-a spus şi a pus fotografia la uscat. Emma a studiat-o, cu o privire critică, înainte de a se duce la aparatul de mărit. Deşi avea atâtea griji personale, era îngrijorată şi pentru Marianne. Emma ştia că prietena ei fusese la cursuri şi se întâlnea cu Robert Blackpool pentru a-şi lua gustarea sau pentru a bea ceva în diverse localuri. De acolo adesea cutreierau cluburile – Elaine's, Studio 54, Dancetaria – unde Blackpool putea fi văzut. Erau nopţi în care Mărianne venea doar în zori, cu cearcăne sub ochi şi plină de vervă. Mai rele erau nopţile în care Blackpool rămânea în apartament, în atelierul lui Marianne. În patul lui Marianne. Din toată inima ar fi vrut ca Marianne să fie fericită. Marianne era fericită. Îl iubea nebuneşte pe Blackpool, pentru prima oară în viaţa ei iubea, iar bărbatul, după toate aparenţele, o adora. Ea îşi ducea viaţa în mod decadent, excitant, vesel, aşa cum ele două îşi propuseseră în timp ce fuseseră închise între pereţii şcolii

de la Saint Catherine. Emma se enerva singură pentru că era geloasă şi critică. Îi părea rău că nu o mai avea pe Marianne pentru sine şi de aceea se considera singură ca fiind o ţâfnoasă. O irita să vadă pe faţa lui Marianne strălucirea iubirii. Şi pentru asta se simţea invidioasă. Cu toate că i se părea că nu avea dreptate, Emmei nu îi plăcea povestea de dragoste a lui Marianne. El era un bărbat frumos, excitant şi talentat. Asta nu putea fi negat, mai ales când s-a pus pe studiat fotografiile care se uscau. El fusese un gentleman perfect, şi-a amintit Emma. Se simţea în largul lui, fusese amuzant, făcuse complimente – într-un mod platonic, potrivit cu statutul lui de amant al prietenei ei.

Amant. Cu un suspin, Emma s-a încruntat la fotografii. Poate că asta o deranja. Ea şi Marianne împărţiseră totul – fiecare gând, fiecare dorinţă, fiecare vis, timp de mai bine de zece ani. Dar treaba de acum nu avea cum să fie împărţită între ele, iar fericirea spumoasă a lui Marianne o întrista – îi amintea Emmei continuu că nu simţise niciodată ceea ce simţea prietena ei. Ar fi

trebuit să se ruşineze de asta, s-a gândit ea. Îşi putea justifica sentimentele din cauză că Blackpool era prea mângâietor, prea experimentat, prea pasionat de cluburi şi de femei. Ochii lui erau prea intenşi când zăboveau asupra ei – şi prea încărcaţi de siguranţă când şi-i punea asupra lui Marianne. Dar adevărul era că ea o invidia îngrozitor pe Marianne. Asta nu conta, n-avea nicio importanţă că ei nu îi plăcea acest bărbat. Nu conta că nici lui Johnno nu-i plăcea şi făcea mereu comentarii, dispreţuitoare despre pasiunea lui Blackpool pentru pantalonii de piele şi lanţurile de argint. Ceea ce o deranja era că Marianne era îndrăgostită. A aprins lumina încordându-şi spatele. Îi era groaznic de foame, pentru că îşi petrecuse majoritatea zilei developând poze. Spera ca Runyun şi cei de la revista Rolling Stone or să accepte instantaneele pe care le luase cu formaţia Devastation în studioul de înregistrare. Scotocea prin frigider după ceva mai interesant decât şunca dezgheţată când a auzit deschizându-se liftul.

— Sper că ai adus provizii; a strigat ea. În

frigiderul ăsta ar fi loc şi de proiecte ştiinţifice.

— Scuze.

Emma a tresărit la vocea lui Blackpool.

— Am crezut că era Marianne.

— Nu. Ea mi-a dat o cheie, l-a zâmbit arătându-i-o, înainte de a o vârî în buzunarul, pantalonilor. M-aş fi oprit la magazinul de delicatese dacă aş fi ştiut că o să găsesc o femeie înfometată.

— Marianne e la facultate. Emma s-a uitat la ceas. O să se întoarcă în curând.

— Am timp. A intrat în bucătărie şi s-a uitat peste umărul ei. Emma s-a dat deoparte automat. Emoţionant, a zis el şi şi-a luat o bere dintre cele pe care Marianne le stocase acolo. Era un deschizător de aramă fixat în perete şi el a scos dopul, apoi a privit-o pe Emma. Ea îşi legase părul în vârful capului ca să nu o deranjeze în timp ce lucra. Simţindu-se observată, a început să i se pară că pantalonii o strângeau prea tare şi că tricoul era prea mare. L-a tras mai bine pe umeri.

— Îmi pare rău că nu îţi pot oferi nimic altceva. El şi-a ridicat o sprânceană, a

zâmbit, apoi a băut.

— Nu contează. Consideră-mă ca făcând parte din familie.

Ea nu se sinchisise că era în bucătăria micuţă cu el. Când a vrut să treacă pragul, Blackpool s-a mişcat astfel încât trupurile lor s-au atins unul de celălalt. Fusese un gest deliberat şi şocant, pentru că până acum se mulţumise cu roiul de prieten politicos al prietenei ei. Văzând-o tresărind el a râs.

— Îţi produc nervozitate, Emma?

— Nu. Minţea şi nu era o minciună uşor de crezut, încercase să nu se gândească la el ca la un bărbat, dar coapsele lui fuseseră foarte sugestive atunci când se atinseseră de ale ei.

— Tu şi Marianne o să ieşiţi în oraş?

— Ăsta este planul. El avea un obicei să-şi treacă limba peste dinţi înainte de a zâmbi, ca un bărbat care se pregăteşte să deguste o mâncare suculentă.

— Vrei să mergi cu noi?

— Nu cred. Singura oară când Marianne o chemase cu ei, Emma fusese târâtă din club în club, trebuind mereu să-i evite pe

fotografii indiscreţi.

— Nu prea ieşi în oraş, iubito. Ea şi-a azvârlit capul pe spate când el şi-a întins mâna să se joace cu părul ei.

— Am prea mult de lucru.

— Că tot vorbim despre asta, ai făcut pozele cu mine?

— Da. Sunt la uscat.

— Pot să arunc o privire? Agitată, ea a pornit-o spre camera obscură. Nu îi era frică de el, a căutat să se convingă. Dacă el încerca marea cu degetul, o să i-o taie scurt.

— Cred că or să-ţi placă, a început.

— Ah, să ştii că eu am exigenţe mari, Emma, fetiţo. Ea a înţepenit auzind cum îi spune, dar a continuat.

— Cred că am surprins caracterul tău cu o nuanţă de aroganţă.

— Sexy? Răsuflarea lui era fierbinte în ceafa ei. Ea a tremurat fără să se poată controla.

— Unele femei consideră că aroganţa este sexy.

— Dar tu?

— Eu nu. A arătat spre pozele care atârnau la uscat. Dacă îţi place vreuna, o

pot mări. El era destul de distrat privindu-se pentru a uita de cochetărie. Au lăsat instantaneele acolo; fusese de acord cu ele din cauza insistenţelor lui Marianne şi pentru că voise să se joace puţin încercând să o farmece pe Emma. El prefera femeile tinere – proaspete ca nişte ţărăncuţe, ca să zicem aşa – în special după despărţirea urâtă de soţia lui. Ea avusese treizeci de ani, era ironică şi gata să îl înşele ori de câte ori îl suspecta, pe bună dreptate, că nu îi fusese credincios. Se bucurase teribil de entuziasmul rapid al lui Marianne şi de comportamentul ei lipsit de inhibiţie la pat. Dar Emma, tânără, acea Emma liniştită era cu totul altceva. Se întreba cum ar fi dacă i-ar învinge acea rezervă exterioară. Era sigur că ar putea-o face. Asta l-ar înnebuni pe taică-său – un fapt care ar mai adăuga ceva la întreaga intrigă. Blackpool se amuzase de mai multe ori închipuindu-şi că le-ar putea ademeni în pat pe amândouă femeile. Două trupuri zvelte, proaspete, două studente tinere şi vioaie. Bănuiala lui era că Emma rămăsese virgină, în vreme ce Marianne fusese doar pasionată de

chemarea sexului. Dar lăsase gândul acesta deoparte şi acum studia fotografiile în alb şi negru.

— Marianne mi-a spus că eşti talentată, dar credeam că zicea aşa doar din prietenie.

— Nu. Chiar şi în cămăruţa aceea, Emma reuşise să se păstreze la distanţă. Eu sunt talentată. La asta el a râs, un râs jos care îi producea fiori. Simţind că se încordează, s-a îndepărtat mai tare. Dracu să-l ia, era sexy bărbatul ăsta. Dar sub atracţia primitivă era şi ceva care o respingea.

— Eşti cam drăgălaşă. Când s-a întors, ei i-a venit în nări aroma lui – de piele de la jachetă, de transpiraţie şi mirosul berii. Dar apele liniştite sunt adânci.

— Eu îmi cunosc munca.

— E mai mult decât muncă. Ca din întâmplare, el şi-a pus o mână pe perete, tăindu-i efectiv calea. Era un element periculos acolo şi el nu putea rezista.

— Fotografia este o artă, nu? Un artist este născut cu anumite calităţi pe care nu le au oamenii obişnuiţi. A întins-mâna şi i-a scos o clamă din păr. Ea a rămas ţeapănă, gata să sară şi speriată ca un iepure prins în

cursă. Ştiu asta. Artiştii se recunosc unul pe celălalt, l-a scos cu încetineală şi altă clamă.

— Tu mă recunoşti pe mine, Emma? Ea nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Pentru o clipă nu era în stare nici să gândească. Când ea a început să îşi scuture capul, el şi-a trecut mâna prin părul ei, scoţându-i clamele, lipindu-şi gura fierbinte şi lacomă de a ei. Ea nu s-a împotrivit, cel puţin la început, de aceea se va urî întotdeauna pe sine pentru acel moment de plăcere teribilă. El o invada, încântat şi mai mult de totala ei nevinovăţie. Îşi vâra limba printre buzele ei desfăcute, iar când gemea ca un început de protest, îşi vâra mâinile sub bluza ei; i-a prins sânii, i-i strângea şi le dădea drumul, şi din nou la fel, în timp ce ea lupta să-şi recâştige suflul.

— Nu. Nu face asta. El s-a mulţumit să râdă. Fiorii ei nu făcuseră decât să îl aprindă, deşi la început nu simţise decât un interes trecător. O strângea atât de tare încât fierbinţeala ei neprevăzută lupta cu el, îl zgârâia pe pielea jachetei, îi împingea trupul. Când el a izbit-o de perete, de pe raft au căzut sticluţele cu substanţe

fotografice: Acum nu mai era decât. Teroarea, se simţea ca un animal încolţit, zgâria cu ghearele, până când a reuşit să ţipe. Mâinile lui deja erau pe fermoar, trăgându-i pantalonii. Ea nu înţelegea cum, deşi ţipa, el devenea tot mai excitat, l-a dat drumul ca să-şi scoată şi el pantalonii. Liberă, ea s-a gândit la un mod de a scăpa. Terorizată a apucat o foarfecă, ţinând-o cu ambele mâini.

— Stai departe de mine. Vocea ei era joasă şi răguşită, tremurătoare ca şi mâinile cu care ţinea foarfeca.

— Ce este asta? Era destul de deştept ca să îşi dea seama că privirea sălbatică din ochii ei însemna că întâi o să se lupte, iar apoi o să îi pară rău că nu cedase mai repede. Avusese dreptate în ceea ce privea partea virginală, s-a gândit în timp ce respiraţia i se îngreuna. Şi el dorea să fie primul care să o scape de acest obstacol.

— Îţi aperi onoarea? Acum un minut erai gata să uiţi de ea. Ea n-a făcut decât să-şi scuture capul ameninţându-l cu lamele foarfecii, aşa că el s-a dat, prudent, un pas înapoi.

— Vreau să ies afară. Vreau să ies de aici. Să nu te mai apropii de mine, altfel Marianne… Când o să-i spun…

N-o să-i spui nimic. Deşi era furios, zâmbea. Dacă-i spui o să pierzi o prietenă şi atât. Ea mă iubeşte şi o să creadă exact ceea ce o să-i spun eu. Imaginează-ţi că te-ai dat la amantul celei mai bune prietene.

— Eşti un bastard mincinos.

— Drept este, Emma fetiţo. Dar tu eşti o frigidă. Mai calm, şi-a luat berea încălzită şi s-a răsucit.

— Şi fiindcă tot am ajuns aici, încerc să-ţi fac o favoare. Adică am încercat. O să ai probleme, iubito, probleme mari, dar niciuna care să nu-ţi poată trece în cazul în care vei fi bine regulată. Încă zâmbind, s-a scărpinat. Şi, crede-mă, eu regulez foarte bine. N-ai decât să o întrebi pe cea mai bună prietenă a ta.

— Ieşi afară.

— Dar tu nu vrei să afli asta, nu-i aşa? Fetiţă dulce şi catolică, totul înseamnă păcat şi chiar acele visuri dulci pe care ie ai tu când asculţi ce fac eu sus cu Marianne. Ţie ţi se cuvine să fii violată, din genul ăla

faci parte, care pretinde că e inocentă dar ţipă după aceea că vrea mai mult.

Strângând din dinţi, Emma privea cu bună ştiinţă în jos la el, care continua să se mângâie singur pe organ.

— Dacă o să folosesc asta, a zis ea calmă, o s-o înfig drept în testiculele tale. A avut satisfacţia de a-l vedea pălind nu numai de furie, era sigură, dar şi de teamă. El s-a dat înapoi şi deşi era atât de plăcut de femei, acum îşi simţea transpiraţia curgându-i pe şira spinării.

— Târfă.

— Mai bine târfă decât eunuc, i-a răspuns ea calmă, deşi îi era grozav de frică să nu-i alunece printre degetele nervoase foarfeca. Amândoi au auzit deschizându-se liftul, amândoi s-au repezit afară.

— Emma! Vocea lui Marianne suna voioasă prin mansardă. Emma eşti acasă? Blackpool i-a trimis Emmei o privire rapidă şi şireată.

— Suntem aici, iubito. Emma îmi arată fotografiile.

— Oh, deci le-a terminat.

El s-a întors lăsând-o pe Emma în urmă.

— Te aşteptam, l-a auzit ea spunând pe un ton mătăsos.

— N-am ştiut că o să fii aici. După cum respira Marianne, Emma şi-a dat seama că era sărutată în clipa aceea. A lăsat foarfeca şi şi-a frecat tare buzele.

— Hai să ne uităm la poze.

— Ce-ţi trebuie pozele când ai în faţă persoana?

— Robert… Protestele lui Marianne au fost înăbuşite cu sărutări. Dar Emma este…

— Las-o pe ea. E ocupată. Te-am aşteptat toată ziua.

Emma a rămas acolo unde era în timp ce după murmure şi şoapte se înţelegea că ei urcau scările. Foarte calmă, a închis uşa de la camera obscură. Nu voia să mai audă. Nici să-şi imagineze. Aproape că o lăsaseră picioarele înainte de a se aşeza pe un scaun. Odată aşezată, a dat drumul foarfecii pe podea, apoi şi-a dus genunchii la gură şi a început să se legene. O atinsese, s-a gândit dezgustată. Şi Dumnezeu să o ierte, pentru un moment dorise ca el să continue cu mângâierile. Şi nu se putea ierta nici pe sine. Telefonul de lângă ea a sunat de trei

ori înainte de a găsi energia să răspundă.

— Da.

— Emma… Emma, tu eşti?

— Da. A fost o pauză pe linie, o şovăială.

— Aici e Michael. Michael Kesselring.

— Da, Michael, se uita trist la pozele care se uscau deasupra mesei de lucru.

— Eu… Te simţi bine? E ceva în neregulă?

Ei îi venea să râdă, să râdă în hohote.

— Nu. De ce ar fi ceva în neregulă?

— Păi, vocea ta… Poate că ai citit articolele.

— Le-am văzut.

El a respirat adânc. Îi dispăruse din minte toată cuvântarea pe care şi-o pregătise.

— Am vrut să te sun să-ţi explic…

— De ce? Nu e treaba mea ce faci tu şi nici cu cine. De-abia acum devenise cu adevărat furioasă. Nu văd niciun motiv să-mi pese cu cine te culci tu. Tu vezi?

— Da! Nu! La dracu, Emma, am vrut să nu-ţi faci păreri greşit. Ea acum tremura, dar cu un amestec de supărare, nervi şi furie.

— Ai de gând să-mi spui că nu te-ai culcat cu ea?

— Nu, nu-ţi spun asta.

— Deci nu mai avem nimic de discutat.

— Emma. La dracu, nu ştiu cum de-am scăpat frâiele. Vreau să vorbesc cu tine despre asta, dar nu la telefon. O să-mi iau o permisie şi o să zbor până acolo.

— Nu vreau să te văd.

— Pentru Dumnezeu, Emma.

— Nu vreau. Nu există niciun motiv, Michael. După cum ţi-am spus, eşti liber să alegi pe cine vrei şi pot să-ţi dau şi binecuvântarea mea. O să las în urmă toată această parte din viaţa mea. Totul. Deci vizita ta nu se potriveşte cu planurile mele. Înţelegi?

— Da. A urmat o pauză prelungită. Da, înţeleg. Noroc, Emma.

— Mulţumesc, Michael. La revedere. Acum plângea, dar nu se sinchisea să-şi şteargă lacrimile. O reacţie nervoasă, şi-a spus; reacţia venea ca urmare a scenei oribile cu Blackpool. Îi dorea tot binele lui Michael, cu adevărat. La dracu cu toţi bărbaţii! A încuiat uşa, a pus radioul tare, s-a aşezat pe jos şi a început să plângă.

Capitolul 25

New York, 1986

Mansarda arăta de parcă ar fi trecut pe acolo un uragan. Dar, de fapt, se gândea Emma, Marianne fusese întotdeauna un vânt puternic. Era o răvăşeală de ziare şi reviste, trei genţi de mână goale, două erau chinezeşti, de culoare roşie, una singură, în aceeaşi culoare îndrăzneaţă, avea o toartă făcută din lanţ; pe jos se afla un teanc de discuri şi altele erau răspândite pe jos ca un joc de cărţi. Alegând unul, Emma l-a pus pe platan şi a nimerit peste Aretha Franklin. A zâmbit, amintindu-şi că Marianne pusese discul în noaptea dinainte de a-şi face furioasă bagajele. Era greu de crezut că Emma şi mansardă o vor mai revedea curând pe Marianne. Emma a apucat o bluză purpurie de mătase şi o vestă roşie. Două lucruşoare care, nu se ştie cum, scăpaseră de căutarea grăbită a lui Marianne după lucrurile esenţiale. Şansa de a studia un an la Paris, la Şcoala de Arte Frumoase era o ocazie pe care Marianne nu voia să o scape. Emma era emoţionată pentru ea – dar era greu, foarte greu, să

stea în mansarda aia singură. A rămas o clipă ascultând. Pe deasupra vocii Arethei se auzea zgomotul traficului de pe strada de dedesubt. Prin ferestrele deschise auzea vocalizele studentului la operă care locuia în vecini; cânta o arie din Nunta lui Figaro. Poate că era ridicol să se considere singură în New York, dar chiar aşa era. N-o să fie pentru mult timp, şi-a reamintit şi şi-a pus bluza şi pantofii. Avea şi ea de făcut pachete. Peste două zile va pleca la Londra. O să se ducă din nou în turneu cu Devastation, dar de astă dată va avea şi o funcţie. Fotograf oficial. Era un titlu pe care îl câştigase, s-a gândit Emma punându-şi primul geamantan pe pat. Ea era autoarea instantaneului pe care i-l solicitase tatăl ei cu fotografia grupului pentru coperta discului. Coperta de la Soarele pierdut şi-a reamintit Emma. Fotografia în alb şi negru fusese aclamată, lăudată încât până şi Pete încetase să mai mormăie despre favoritism. Şi nu spusese o vorbă când i se ceruse să facă poza şi pentru albumul de care se ocupau în prezent. Se simţise satisfăcută de faptul că tocmai el, managerul grupului, o

invitase să participe la turneu. Erau incluse salariul şi cheltuielile de călătorie. Runyun bombănise, dar nu prea mult. Spusese ceva despre comercializarea artei.

Londra, Dublin, Paris – o vizită rapidă la Marianne – pe această rută. Turneul european era programat să dureze zece săptămâni. După asta o să facă ceva ce-şi promisese de doi ani. O să-şi deschidă propriul ei studio. Negăsindu-şi costumul de caşmir negru, Emma a urcat scările ca să ia bluza şi pantofii. Acolo era un amestec fascinant de arome. Terebentină şi opium. Marianne îşi lăsase atelierul exact ca de obicei. În haos. Pensule şi palete, bucăţele de cărbune erau băgate peste tot, în borcanele de maioneză şi chiar într-o vază de Dresda. Pe lângă pereţi erau sprijinite, în tot felul de poziţii, rame de tablouri. Trei salopete pătate în toate culorile erau trântite pe mese şi pe scaune. Lângă fereastră era o ceaşcă având în ea ceva ce Emma n-ar fi voit cu tot dinadinsul să cerceteze. Dând din cap, Emma s-a dus la baie. Era ceva mai mult decât un alcov acolo. Pe măsură ce trecuseră anii, arta lui

Marianne avansase. Patul, mare, cu tăblia împodobită, era flancat de două mese. G lampă cu abajur în formă de pălărie de pai se afla pe una, iar pe cealaltă masă, o mulţime de lumânări de dimensiuni diferite. Patul era nefăcut. Marianne refuza să-şi facă patul din principiu încă de când plecaseră de la şcoala Saint Catherine. În dulap, Emma a găsit trei haine, toate ale ei. Costumul de caşmir negru atârna între o fustă roşie de piele de care şi uitase între timp şi un tricou pe a cărui mânecă scria „Iubesc New York-ul”. Emma le-a adunat pe toate, apoi s-a aşezat pe cearceafurile şifonate ale lui Marianne. Dumnezeule mare, cât de mult o să-i lipsească. Ele împărţiseră totul – glume, crize, certuri, lacrimi. Între ele nu existau secrete. Cu excepţia unuia, şi-a amintit Emma. Acesta o făcea şi acum să tremure. Nu-i spusese niciodată lui Marianne despre Blackpool. Nu povestise nimănui de altfel. Intenţionase, mai ales în noaptea în care Marianne sosise acasă beată şi convinsă că el avea să o ceară de nevastă.

— Uite, mi-a dat asta. Marianne îi arătase

inima făcută dintr-un diamant care atârna pe un lanţ de aur la gâtul ei. Mi-a spus că nu vrea să îl uit câtă vreme va lucra la Los Angeles, la noul lui album. Era gata să ţopăie de jur împrejurul mansardei.

— E minunat, a făcut Emma efortul de a spune. Când o să plece?

— A plecat în seara asta. Eu l-am dus la aeroport.

Emma se simţise uşurată.

— Am rămas în parcaj şi am plâns ca un copil o jumătate de oră după ce a plecat avionul lui. Stupid. O să se întoarcă. Apoi se răsucise şi o luase pe Emma în braţe. Emma, o să mă ceară de nevastă, ştiu asta.

— Te măriţi cu el? Uşurarea i se transformase în panică. Îi veniseră în minte mâinile lui pe ea, strângându-i sânii. Dar, Marianne, el este… cum…

— Am simţit asta din felul în care mi-a spus la revedere şi cum m-a privit când mi-a dat colierul. Cristoase, Emma, m-am străduit din greu să nu îl rog să mă ia şi pe mine. Dar aş dori să îmi ceară el asta. Ştiu că o va ce. Sunt sigură că o va face.

Desigur, el n-o făcuse. Marianne stătuse

lângă telefon în fiecare noapte, se repezea direct acasă de la cursuri în fiecare zi, aşteptând un mesaj. De la el însă nu venise nicio vorbă. După trei săptămâni, prima bănuială pentru care nu făcuse aşa ceva se confirmase pe calea televiziunii. Apăruse Blackpool în costumul lui de piele neagră, însoţind o brunetă tânără şi vioaie, cântăreaţă, spre o petrecere de la Hollywood. Primele cadre au apărut la televiziune. După aceea s-au ocupat şi ziarele de asta. Prima reacţie a lui Marianne fusese să râdă. Următoarea fusese să încerce să îl sune. Dar el niciodată nu-i răspunsese apelurilor telefonice. People publicase o fotografie cu el şi cu noua lui iubire. Lui Marianne i s-a spus că domnul Blackpool era în vacanţă în Creta. O luase şi pe brunetă cu el.

Emma s-a îndreptat spre fereastra atelierului. Niciodată în viaţă, nici înainte, nici după aceea, nu o mai văzuse pe Marianne atât de răvăşită. Fusese o imensă uşurare când Marianne trecuse peste deprimarea ei adâncă şi îl înjurase pe Blackpool cu o măiestrie care o unsese pe

Emma pe inimă. După aceea, ca într-un ritual, aruncase inima de diamant pe fereastră. Emma sperase întotdeauna că vreo doamnă cu ochii ageri găsise diamantul. Trecuse peste asta, a reflectat Emma. Marianne se întorsese la munca ei, cu pasiunea cu care se ocupase de Blackpool. Niciun artist nu poate da tot din el fără a suferi. Emma nu-şi dorea decât să poată şi ea uita totul atât de uşor. Îşi amintea mereu tot ce-i spusese el, iar unica ei răzbunare fusese să ardă Rozele şi negativele făcute cu Blackpool. Ăsta era trecutul, s-a gândit brusc şi s-a ridicat. Problema ei era că îşi amintea prea clar totul. Era şi o fericire, dar şi o nenorocire faptul că avea în faţa ochilor lucruri care se petrecuseră cu un an înainte, cu douăzeci de ani înainte, cu uşurinţa cu care îşi putea vedea propriul chip în oglindă. Singura excepţie o făcea acea unică noapte din viaţa ei, s-a gândit. Şi această unică noapte îi apărea în tot felul de visuri înceţoşate. Cu hainele recuperate pe braţ, a coborât scările. S-a auzit soneria, făcând-o să se încrunte. Se ştia că Marianne era plecată şi

că practic nici ea nu era acasă. A apăsat butonul interfonului.

— Da.

— Emma? Aici e Luke.

— Luke? Încântată a deschis uşa. Urcă! A trântit în dormitor hainele pe pat, apoi s-a repezit înapoi, la vreme ca să îl întâmpine când s-au deschis uşile liftului.

— Bună. L-a îmbrăţişat, puţin cam surprinsă când el a şovăit să îi răspundă la îmbrăţişare.

— Habar n-aveam că eşti în oraş. L-a împins înapoi ca să-l studieze şi a trebuit să îşi dea osteneala să zâmbească. El arăta speriat, palid, cu ochii încercănaţi, prea slab. Ultima oară când îl văzuse, pleca la Miami. O slujbă nouă, o viaţă nouă.

— Am venit acum câteva zile. Buzele i se arcuiseră a zâmbet, dar ochii nu zâmbeau deloc. Mai drăguţă decât oricând!

— Mulţumesc. Pentru că mâna lui părea atât de rece într-a ei, i-a dat drumul automat. Intră şi stai jos. Îţi aduc ceva de băut. Cred că am nişte vin.

— Ai bourbon? Ea şi-a ridicat sprâncenele. În toţi anii ştiuse că bea numai băuturi

slabe, cel mult Chardonnay.

— Nu ştiu, o să caut. A aşteptat până când el s-a aşezat pe colţarul din încăpere înainte de a se uita prin bucătărie. Miami nu îi făcuse bine lui Luke, s-a gândit, scoţând pahare şi căutând prin proviziile lor de băuturi. Sau, poate, din cauza rupturii cu Johnno nu îi mersese bine. Părea un cadavru viu. Rătăcit. Ca un supravieţuitor al unei catastrofe. Luke acela pe care şi-l amintea ea, de la care îşi luase rămas bun în urmă cu optsprezece luni, fusese un bărbat arătos, bine făcut, musculos.

— Coniac? L-a întrebat. Cineva le făcuse cadou o sticlă de Courvoisier pentru Crăciun.

— Perfect. Mulţumesc. Nu existau în casă pahare speciale pentru coniac, aşa că a ales un pahar de vin, apoi şi-a turnat într-un pahar apă minerală pentru ea. Luke părea să zâmbească mai uşurat când s-a aşezat şi ea pe bancheta de lângă el.

— Întotdeauna mi-a plăcut aici. A arătat spre portretul pe care Marianne şi-l pictase pe perete. Ea unde este?

— La Paris. S-a uitat la ceas. Sau în

apropiere. O să stea un an să studieze acolo. El şi-a mutat privirea spre fotografiile de pe peretele alăturat.

— Am văzut studiile tale de fotografie asupra lui Naryshnikov.

— Este iubirea vieţii mele. Am rămas înţepenită când Runyun m-a desemnat pe mine pentru asta.

— Şi am văzut şi coperta discului. El a băut simţind fiecare picătură alunecându-i pe gâtlej.

— Aşteaptă să vezi şi următoarea copertă. Ea continua să vorbească pe un ton degajat, dar în ochi i se vedea îngrijorarea. O să apară la sfârşitul săptămânii. Desigur, nici muzica nu este rea. Emma a văzut cum îi tremurau degetele pe pahar.

— Ce face Johnno?

— Foarte bine. Mi se pare că i s-a propus un rol la Miami. Vice… Sunt sigur că o să te sune dacă o să-i fie la îndemână. Mda. A băut din nou. Nu este în oraş?

— Nu, este la Londra. Se pregătesc pentru turneu. Mă duc şi eu cu ei. De fapt eu plec într-acolo poimâine.

— O să-l vezi?

— Da, în câteva zile. Avem o grămadă de treburi de făcut înainte de a o porni. Luke, ce se întâmplă?

El a scuturat din cap. A pus cu grijă coniacul alături, apoi a scos ceva din jachetă, un plic alb pe care i l-a întins Emmei.

— Vrei să-i dai asta de la mine?

— Desigur.

— Imediat ce îl vezi.

— Da, dacă spui tu. A vrut să-l pună pe masă, dar i-a zărit privirea. O să îl pun direct în geamantan. L-a lăsat acolo, privind mohorât pe fereastră. Tot aşa l-a găsit când s-a întors, cu paharul gol ţinut cu ambele mâini. A vrut să-i vorbească, dar el s-a clătinat. Paharul s-a spart de podea înainte ca Emma să-l poată susţine pe Luke. Era mai greu decât putea ea duce. Fragilitatea aparentă a trupului lui a şocat-o mai tare decât paloarea.

— Stai. Haide, stai jos. Eşti bolnav. S-a aşezat pe perna de lângă el, mângâindu-l pe cap, iar el a închis ochii.

— Cred că ai febră. Lasă-mă să te duc la doctor.

— Nu. A lăsat capul pe spate. Ochii îi străluceau de furie uitându-se la ea. Am fost la doctor. Să-i ia dracu de doctori.

— Trebuie să mănânci, a zis ea fermă. Arăţi de parcă n-ai fi mâncat de o săptămână. Lasă-mă să fac…

— Emma, l-a luat mâna. Acum era clar că ea înţelesese. Îşi dădea seama că înţelesese, dar nu voia să creadă. Chiar şi el ostenise încercând să refuze propriul adevăr.

— Sunt pe moarte. Suna lejer, aproape fără probleme. Am *SIDA*.

— Nu! Of, Doamne, nu.

— Am fost bolnav săptămâni în şir, în realitate luni, a admis el cu un suspin. Am crezut întâi că este o răceală, gripă, carenţă de vitamine. Nu aveam curajul să mă duc la doctor. Apoi, mă rog, a trebuit. Nu am acceptat primul diagnostic, nici pe al doilea, nici pe al treilea. A râs continuând să stea cu ochii închişi. Sunt anumite lucruri de care nu poţi, fugi.

— Există tratamente. Zăpăcită, i-a luat mâna şi i-a pus-o pe obrazul ei. Am citit despre tratamente, medicamente.

— Sunt umflat de medicamente. În unele

zile mă simt chiar binişor.

— Există clinici.

— N-am de gând să petrec cât timp mai am de trăit într-o clinică. Mi-am vândut casa, aşa că am bani. O să închiriez un apartament la hotelul Piazza. Să merg la teatru, la filme, la muzee, la balet. Toate lucrurile de care nu am avut timp în ultimii ani. A zâmbit din nou, punându-i un deget pe obraz, Iartă-mă pentru pahar.

— Nu te preocupa.

— Întotdeauna ai avut stil, Emma. Nu plânge. Vocea lui tremura când s-a întors pentru a nu-i vedea lacrimile din ochi.

— O să strâng cioburile.

— Nu. I-a luat din nou mâna. Avea atât de tare nevoie de cineva care să îl ţină de mână.

— Stai aici un minut.

— Perfect. Luke, nu trebuie să te laşi. În continuare ei, oh, îmi dau seama că sunt caraghioasă, a zis disperată, dar în fiecare zi ei se apropie de găsirea unui tratament, sunt atâtea cercetări, l-a dus mâna din nou la obraz. Or să găsească un leac. Trebuie să găsească.

— El n-a spus nimic. Cum îi putea explica ce simţea la aflarea rezultatelor? Ar fi înţeles, ar fi putut ea înţelege, că nu era vorba de spaimă şi furie? Mai era şi umilinţa şi disperarea. Când avusese pneumonie în săptămânile dinainte, infirmierii de la salvare nu voiseră să îl atingă. Fusese izolat de orice contact uman, de compasiune, de speranţă. Ea era prima care îl atingea, care îl compătimea. Şi nu avea cum să-i explice.

— Când o să-l vezi pe Johnno, să nu-i spui cum arăt!

— N-o să-i spun. Asta părea să-l liniştească. Mâinile i s-au relaxat.

— Îţi aminteşti când am încercat să te învăţ să faci mâncare?

— Îmi amintesc. Mi-ai spus că îmi lipseşte talentul, dar Marianne era mai rău ca mine.

— Până la urmă tu ai reuşit să faci spaghetti.

— Şi acum fac mâncare o dată pe săptămână, că vreau, că nu vreau.

Plângea acum încetişor, cu lacrimi tăcute care îi alunecau printre gene.

— De ce nu laşi naibii hotelul Piazza o vreme ca să stai aici? Măcar la noapte. E

aşa de rău fără Marianne şi o să-ţi pot demonstra progresele pe care le-am făcut în materie de spaghetti. A rămas cu el, l-a susţinut când şi-a vârât faţa în mâini şi a început să plângă.

Ploua când ea a ajuns la Keathrow. O ploaie uşoară de primăvară care o făcea să se gândească la flori. Cu aparatul de fotografiat atârnat de braţ, a trecut vama. Johnno a întâmpinat-o şi a sărutat-o. Apoi a scos-o de acolo.

— O să-ţi trimită Pete bagajele. A luat-o spre ieşire.

— Atunci să-mi aminteşti să-i pup picioarele. Emma şi-a ridicat o sprinceană văzându-l cum deschide portiera unei limuzine.

— Urăsc traficul de la aeroport, a afirmat Johnno. Când a intrat în maşină a turnat în două pahare pepsi şi i-a oferit o punguţă cu cartofi prăjiţi.

Bine că putea mânca.

— Cum a fost zborul?

— Lejer. S-a repezit la cartofii prăjiţi. Niciodată nu putuse mânca în avion. Nu te îngrijora. Or să-ţi ajungă şi ţie.

— Sunt încântat că eşti cu mine. Ea îi tot punea întrebări păstrând un ton neutru. N-a zis nimic până când nu a ridicat geamul despărţitor dintre locurile din spate şi şofer.

— Mă bucur că ai venit tu să mă iei.

— M-am gândit că şi tu vrei.

— Da. Îmi dai o ţigară? El a luat două şi le-a aprins pe amândouă.

— Sunt probleme serioase?

— Foarte. Ea a tras două fumuri din Gauloise. Acum câteva zile a venit să mă vadă Luke.

— Este la New York?

— Da… Am cinat împreună.

— Foarte drăguţ. Ce mai face?

— A vrut să-ţi dau asta. Emma i-a întins plicul ţinându-şi ochii în jos. Şi-a întors privirea spre ploaia de afară în timp ce el deschidea plicul. A citit în tăcere. Nu se auzea decât zumzetul motorului, zgomotul uşor al ploii, muzica în surdină a unui preludiu de Chopin. Ea a aşteptat un minut, apoi cinci, înainte de a se uita la Johnno. El privea drept înainte, cu ochii lipsiţi de expresie. Scrisoarea zăcea pe genunchii, lui unde o lăsase de atunci. Când sta întors să o

privească, Emmei i s-a frânt inima.

— Tu ştii?

— Da, mi-a spus. Neavând idee ce să facă, i-a luat mâna lui Johnno într-ale ei. Îmi pare rău, Johnno. Atât de rău.

— El este îngrijorat pentru mine. Vocea lui Johnno era tristă. Vrea să-mi fac testele. Şi el a mai vrut să mă asigure că n-a spus o vorbă despre legătura dintre noi. Isuse. Şi-a dat capul pe spate râzând trist. Isuse Cristoase, moare şi vrea să aflu că reputaţia mea rămâne nepătată.

— Pentru el asta era important.

Lui i se uscase gâtul. Avea lacrimi în voce, şi-a dat seama, trăgând adânc din ţigară.

— El era foarte important pentru mine, la dracu! Acum e pe moarte şi ce pot spune eu? Mulţumesc, bătrâne. La dracu, ce dacă duci secretul meu cu tine în groapă?

— Lasă, Johnno. Pentru el e important să procedeze astfel. Luke încearcă să nu producă necazuri. El are nevoie să nu producă necazuri. De niciun fel. Absolut nicio problemă. E un cretinism să te simţi vinovat fiindcă eşti sănătos. Vocea ei era cam dură pentru că înţelesese.

— Unde este dreptatea, Emma? A netezit scrisoarea, a împăturit-o cu grijă şi a vârât-o în buzunar. Unde e blestemata aia de dreptate?

— Nu ştiu! Ea şi-a pus capul pe umărul lui. Când a fost ucis Darrenseram prea tânără ca să îmi pot pune întrebarea asta. Dar de atunci mi-am pus-o de o sută de ori, Johnno. De ce oamenii pe care îi iubeşti mor, iar noi nu murim? Călugăriţele spun că asta este voinţa lui Dumnezeu.

— Nu e suficient.

— Nu, nu este. Voia să aibă conştiinţa împăcată. Totuşi i-a spus. Luke este la New York. Stă câteva săptămâni la Piazza. Mi-a spus să nu îţi spun.

— Mulţumesc. A îmbrăţişat-o mai tare. Când limuzina a tras în faţa casei din Londra a lui Brian, Johnno a sărutat-o. Spune-i lui Brian… Spune-i adevărul. O să mă întorc peste câteva zile.

— Perfect. A privit limuzina dispărând în ploaia ceţoasă.

Capitolul 26

Emma şi-a pus un obiectiv cu unghi larg şi

s-a aşezat pe vine la capătul scenei de la London Palladium. Fără îndoială, formaţia Devastation era la fel de dinamică la repetiţii ca şi în concert. Era încântată de instantaneele pe care le făcuse, mai multe decât intenţionase şi deja îşi calcula timpul pe care îl va petrece cu developarea. Dar acum făcea poze cu scena goală, cu instrumentele, amplificatoarele şi cablurile lăsate acolo, în timp ce grupul luase o pauză de o oră. Erau claviaturi electrice, cornuri, chiar şi un pian mare. Ceea ce o interesa pe ea acum, ce dorea să imortalizeze în felul ei particular, era partea nevăzută a modului în care se face muzica. Solemnul pian Martin o făcea să se gândească la omul care cânta la el. Stevie era ca un înaintaş şi la fel de strălucitor apărea instrumentul pe care îl prefera de mai bine de douăzeci de ani. De ultimul Crăciun aa îi făcuse cadou husa aceea îndrăzneaţă, multicoloră, care îţi lua ochii. Mai era şi contrabasul în turcoaz lăcuit al lui Johnno Fender. Lăsat acolo, în apropierea pianului, arăta frivol şi caraghios. Ca şi omul care cânta la el, era un instrument competent şi isteţ, sub un

veşmânt de poleială capricioasă. Bateria lui P.M. Susţinea ritmul grupului şi era în prim-plan. Dintr-un unghi, setul de instrumente de percuţie arăta teribil de banal. Dar, la o privire mai atentă, puteai observa cât de complicat erau aşezaţi başii, tobele şi talgerele. Cu câtă îngrijire li se adăugaseră cele trei seturi de baghete pentru tobe, luciul cromului atât de bine pus în evidenţă, căci P. M. Continua să insiste în a-l lustrui personal. Apoi era chitara Gibson, făcută la comandă, a tatălui ei. Era o chitară simplă, o chitară de muncitor, având numai o husă neagră. Fără nicio înfloritură, fără nicio frivolitate. Dar lemnul avea o strălucire proprie, de auriu deschis. Iar când corzile erau ciupite, sunetul care ieşea îţi aducea lacrimi în ochi.

Coborând aparatul de fotografiat, Emma a mângâiat uşor gâtul chitarei. S-a dat înapoi rapid când a auzit muzica. O clipă şi-a închipuit că ea adusese chitara la viaţă. I s-a părut că nu e zdravănă la minte şi s-a uitat în stânga scenei. De-acolo venea muzica şi avea o vrajă aparte. În linişte, a traversat scena şi s-a dus într-acolo.

L-a zărit pe el stând cu picioarele încrucişate de-a dreptul pe podea lângă un vestiar. Muzica avea un ecou obsesiv. Degetele lui lungi mângâiau corzile, alunecau peste ele ca într-un act de dragoste, iar el cânta încetişor, ca pentru sine.

— *„Tu dormi, dar eu rămân treaz/Lumina lunii îţi scaldă chipul, se joacă în părul tău de înger/Te privesc şi-ţi spun cu suspine numele meu, nu-mi doresc decât/Să pătrund în visele tale, să rămân veşnic cu tine în vis”.*

Vocea lui era caldă şi curată. Aplecat asupra chitarei cum era, părul de un blond închis îi ascundea chipul. Ea a tăcut ca să nu-l distragă, dar s-a aşezat pe vine şi a ţinut sus aparatul de fotografiat. El şi-a ridicat ochii la declanşarea butonului, iar ea a coborât iar aparatul.

— Scuză-mă. N-am intenţionat să te întrerup.

El avea ochii aurii ca şi părul. Ochii au rămas pironiţi într-ai ei. Chipul lui se potrivea cu vocea. Era palid, blând, genele lui erau lungi. Aşa i s-a părut.

— Nu există bărbat care ar putea considera prezenţa ta drept o întrerupere. Continua să-şi strunească chitara, studiind-o şi pe ea în acelaşi timp. O mângâia cu ochii absent totuşi. O mai văzuse şi altă dată, desigur, dar asta era prima ocazie de a o analiza mai atent. Îşi făcuse un coc neglijent, aşa că trăsăturile delicate ale feţei îi rămăseseră complet la vedere.

— Bună, eu sunt Drew Latimer.

— Bună… Oh, desigur, trebuia să te fi recunoscut. Şi l-ar fi recunoscut, şi-a dat Emma seama, dacă n-ar fi fost atât de zăpăcită şi emoţionată, l-a întins mâna. Eşti vocalistul de la Birdcage Walk. Îmi place muzica ta.

— Mulţumesc, l-a luat mâna şi i-a ţinut-o până când ea s-a aşezat alături de el. Pozele sunt un hobby sau o profesiune?

— Ambele. Pulsul i se accelerase din cauză că el continua să o privească fix.

— Sper să nu te superi că te-am fotografiat. Te-am auzit cântând şi am venit aici.

— Sunt bucuros că ai făcut-o. Nu doar atât ar fi vrut să-i spună. De ce n-ai merge

diseară la cină cu mine şi n-ai mai face câteva sute de poze cu mine?

— Cât timp o să mănânc, n-o să fac chiar atâtea poze, a râs ea.

— Atunci vino fără aparatul foto. Ea a aşteptat până când a fost sigură pe mişcările ei.

— Am de lucru.

— Atunci luăm o gustare? Mergem la cofetărie.

Ea s-a ridicat cochetând.

— Se întâmplă să ştiu că nu prea ai timp. Mâine noapte tu o să cânţi în deschiderea concertului cu Devastation. El nu i-a dat drumul la mână, nu avea nicio intenţie să o lase să plece.

— Ce-ar fi dacă te-aş invita la spectacol şi ai merge cu mine să bem ceva după aceea?

— Oricum veneam la spectacol.

— Perfect, pe cine trebuie să ucid? Într-o mână ţinea chitara, iar cu cealaltă mână o ţinea pe ea de degete. Cămaşa lui era aproape deschisă lăsând la vedere pielea palidă, netedă. Cu o mişcare rapidă, el s-a ridicat. N-ai de gând să mă părăseşti, nu? Am nevoie de suport moral.

— O să te descurci de minune.

El a strâns-o mai tare când ea a vrut să se îndepărteze.

— Dumnezeule, nu ştiu cât de banal sună, dar ăsta-i adevărul. Tu eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Mai cercetează. Ea şi-a tras mâna, flatată şi ruşinată totodată. El avea un zâmbet care o răvăşea.

— Perfect. Unde vrei să mergi? Ea nu ştia să între în panică sau să râdă. Deja se auzeau vocile şi mişcările de pe scenă, căci instrumentiştii se întorceau.

— Practic trebuie să mă întorc.

— Măcar spune-mi cum te cheamă. A mângâiat-o pe mână până când ea şi-a simţit genunchii moi. Era un bărbat care se pricepea să zdrobească inimile.

— Eu sunt Emma. Emma Meavoy.

— Oh, Cristoase! Îmi pare rău, n-am ştiut. Isuse, mă simt ca un ticălos.

— De. Ce? După ce şi-a dat cu degetele prin păr, şi-a lăsat mâna în jos.

— Fiica lui Brian Meavoy, ia te uită ce neîndemânatec sunt!

— N-aş zice neîndemânatec, a murmurat ea, apoi şi-a dres glasul când ochii lui i-au întâlnit pe ai ei.

— Trebuie să mă întorc. A fost… plăcut să te întâlnesc.

— Emma. El a făcut o pauză, încântat de felul ei şovăitor de a se întoarce. Poate în următoarele zece săptămâni vei găsi timp pentru cofetăria aia.

— Perfect. Ea a respirat profund îndreptându-se spre scenă.

El i-a trimis o ciocolată Milky Way legată cu o panglică roz şi cu prima ei scrisoare de dragoste. Emma a rămas în prag multă vreme după plecarea comisionarului, holbându-se la bileţel.

„Emma,

O să mă port mai bine când vom ajunge la Paris. Dar deocamdată asta e doar o amintire a primei noastre întâlniri. Când o să cânt la noapte, după cântecul „În visurile tale” o să mă gândesc la tine.

Drew”

Ea s-a uitat la ciocolată. N-ar fi fost mai încântată nici dacă în faţa ei s-ar fi aflat un

coş cu diamante. Fără a o vedea cineva, a făcut câteva piruete în holul larg, apoi şi-a apucat jacheta şi s-a repezit afară din casă. Alice a deschis uşa, dar de data aceasta nu s-a mai mirat. A zâmbit privind-o pe Emma.

— Te-ai întors.

— Da. Bună, Alice. De-abia se stăpânea să nu danseze. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz pe guvernanta ei. M-am întors. Sper s-o văd pe Bev. E acasă?

— E sus, în birou. Mă duc să-i spun.

— Mulţumesc. Ea ar fi vrut nu numai sa danseze, dar şi să cânte. Se simţea ca niciodată în viaţă. Agitată, încântată şi absolut minunată. Dacă asta era îngâmfarea, în orice caz aşteptase mult până a o simţi. Lângă uşă, într-o vază erau narcise şi zambile. Le-a mirosit şi s-a gândit că niciodată n-a simţit o mireasmă mai dulce.

— Emma. Cu un pix pus după ureche şi cu ochelari cu rame mari, negre, pe nas, Bev a coborât în graba scările. Sunt atât de bucuroasă că te văd. A îmbrăţişat-o strâns. Ştiam că o să fii aici, mi-ai spus la New York iarna trecută, dar n-am crezut că o să ai

timp să mă vizitezi.

— Am tot timpul din lume. Râzând Emma a îmbrăţişat-o iar. Oh, mami, nu-i o zi frumoasă?

— N-am avut timp să-mi dau seama, dar te cred pe cuvânt. Bev a privit-o cu ochii îngustaţi. Arăţi de parcă ai fi mâncat o prăjitură grozavă. Ce înseamnă asta?

— Aşa arăt? Chiar aşa? A râs din nou şi şi-a băgat braţul sub al lui Bev. Oh, trebuia să-i spună cuiva.

— N-am putut rezista. Tati este undeva cu Pete şi cu managerul pentru turneu. Oricum nu mi-ar fi fost de folos.

— Nu? Bev şi-a scos ochelarii, i-a pus pe masă şi amândoua s-au dus în salonaş. De ce tati nu ţi-ar fi fost de folos?

— Ieri mpam întâlnit cu cineva.

— Cineva? Bev i-a arătat un fotoliu, apoi s-a aşezat pe braţul lui, în timp ce Emma continua să se agite prin cameră. Înţeleg că e vorba de un bărbat.

— Un bărbat minunat. Oh, parcă sunt idioată – o idioată aşa cum mă hotărâsem să nu fiu niciodată, dar e absolut încântător, dulce, şi nostim.

— Încântătorul ăsta dulce şi nostim are un nume?

— Drew, Drew Latimer.

— Birdcage Walk.

Chicotind, Emma a îmbrăţişat-o iar pe Bev înainte de a începe să se agite prin cameră.

— Ţii secretul?

— Desigur. S-a încruntat, apoi şi-a spus că e o tâmpenie să se îngrijoreze pentru că Emma avea o poveste de dragoste cu un cântăreţ. Aşchia nu sare departe de trunchi, s-a gândit zâmbind. Vasăzică este la tel de minunat din apropiere după cum arată în poze?

— Mai minunat. Şi-a amintit cum îi zâmbise, cum o mângâiase cu privirea. Ne-am întâlnit din întâmplare în culise. El stătea pe jos, cântând la chitară şi din gură ca tati uneori. Apoi am discutat şi el a cochetat cu mine. Cred că eu m-am cam intimidat. A dat din umeri. Intimidată sau nu, avea să ţină minte fiecare vorbă pe care o pronunţaseră ei. Partea cea mai grozavă, absolut grozavă, este că nu mă cunoştea, l-a luat mâinile lui Bev. Habar nu avea cine sunt.

— Şi ce dacă?

— E foarte important. A fost atras de mine, înţelegi. De mine, nu de fiica lui Brian Meavoy. S-a aşezat o clipă, apoi s-a ridicat din nou. Se pare că toţi cei cu care m-am întâlnit au vrut să aibă de a face cu fiica lui Brian Meavoy. Dar el m-a invitat la cină înainte de a şti cine sunt. Pentru el nu conta. Apoi i-am spus şi s-a simţit încurcat. A reacţionat fermecător.

— Ai ieşit cu el în oraş?

— Nu. Eram prea ruşinată şi puţin înfricoşată ca să spun da. Apoi, astăzi, mi-a trimis un bileţel. Şi, oh, mami, mor să-l văd din nou. Aş vrea să vii şi tu diseară ca să-l vezi.

— Ştiu, ştiu. A oftat. Niciodată n-am simţit ceva asemănător. Un fel de…

— Capul fără gânduri şi nici nu simţi nevoia să respiri.

— Da, a râs Emma. Exact aşa.

Aşa simţise şi Bev odinioară. Doar o singură dată.

— Ai tot timpul la dispoziţie ca să îl cunoşti. Nu te grăbi.

— Niciodată nu m-am grăbit, a mormăit

ea. Tu nu te-ai grăbit cu tati? O durea sufletul. O durea, deşi trecuseră cincisprezece ani.

— Eu nu am avut de la cine primi sfaturi.

— Ai făcut cum te-a tăiat capul, mami…

— Să nu vorbim despre Brian.

— Perfect. Încă un lucru. Tati merge în Irlanda – la Darren – de două ori în fiecare an. O dată de ziua de naştere a lui Darren şi o dată… o dată în decembrie. Cred că ştii de ce.

— Mulţumesc. A strâns-o pe Emma de mână. Dar n-ai venit aici ca să vorbim despre lucruri triste.

— Nu. Nu de aia. Emma a înghenuncheat, ţinând-o pe Bev în braţe. Am venit să te întreb ceva de o importanţă vitală. Trebuie să mă îmbrac nemaipomenit la noapte. Hai să, facem cumpărături şi tu o să mă ajuţi. Râzând încântată, Bev s-a ridicat.

— Să-mi iau o jachetă.

Emma era aproape convinsă că fusese nebună îngrijorându-se pentru îmbrăcămintea ei. Era acolo pentru a fotografia, nu pentru a cocheta cu cântăreţul care deschidea concertul. Erau

atâtea de făcut – de pus la punct echipamentul şi luminile, de aranjat maşinile de scos fum, încât a uitat curând că îi trebuise mai bine de o oră ca să se îmbrace. Publicul începea să umple sala, deşi rămăseseră mai bine de treizeci de minute până la începerea concertului. Existau tot felul de mărfuri. Pulovere, tricouri, postere, lanţuri cu chei. În anii ’80 rock-and-roll-ul nu mai era doar o muzică pentru tineri, pentru puştii rebeli. Era o afacere pe picior mare, care îi implica pe mulţi. Destul de anonimă în costumul ei negru, se plimba printre standurile cu mărfuri, făcea instantanee cu fanii în timp ce ei risipeau liră după liră cumpărând amintiri de la marele concert. Auzea discuţii despre tatăl ei, zvonuri, bârfe. Asta a făcut-o să zâmbească şi să-şi amintească ziua aceea de demult când aşteptase la lift pentru a se duce la ultimul etaj de la Empire State Building. Nu avea atunci decât trei ani, iar acum, după nouăsprezece ani, Brian Meavoy continua să facă inimile tinerelor fete să bată de încântare. A deschis aparatul foto, vrând acum să facă fotografii

în culori ca să se vadă dungile ţipătoare de roşu, albastru, verde ale tricourilor cu inscripţia îndrăzneaţă: *DEVASTATION 1986.*

Fanii înşişi arătau precum nişte curcubee. Cu părul ţepos, cu cefele rase sau cu plete curgându-le pe umeri. Stilul de acum părea să nu aibă stil deloc. Coexistau rochii cu pantaloni largi şi cu costume în trei piese. Mulţi dintre oamenii care se luptau pentru un loc erau de vârsta tatălui ei şi chiar mai vârstnici. Doctori, dentişti, funcţionari, care crescuseră cu rock and roll şi împărţeau pasiunea cu copiii lor. Mai erau şi şcolari, puşti căraţi pe umeri, femei împodobite cu perle şi fiicele lor îmbrăcate în tricouri imprimate. Şi, ca un ecou al anilor ’60, existau şi mirosul inconfundabil al vulgului amestecat cu parfumul Chanel sau Brut.

Se deplasa uşor prin mulţime. Un tip de la pază i-a făcut semn să se ducă în culise. Dacă acolo ar fi fost o casă de nebuni, în orice caz mai nebuni erau cei din culise. Un amplificator era defect, altul atârna de un cablu, o admiratoare dementă se agita încolo şi încoace cu disperare. Ia făcut nişte

instantanee, apoi a lăsat tehnicienii să se ocupe de treaba lor şi s-a îndreptat spre vestiare ca să-şi rezolve şi ea propriile treburi. Voia să facă poze ca acelea care îi erau atât de vii în minte. Tati şi ceilalţi răspândiţi printr-un vestiar, fumând, glumind, mestecând gumă sau mâncând migdale cu zahăr. Îi venea să zâmbească doar la gândul că o să dea de Drew. Era aproape ca şi când el ar fi aşteptat-o.

— Bună din nou.

— Bună. Ea a zâmbit, aranjându-şi nervoasă obiectivul aparatului. Vreau să-ţi mulţumesc pentru dar.

— Întâi m-am gândit la trandafiri, dar era prea târziu. El s-a dat puţin înapoi. Arăţi nemaipomenit!

— Mulţumesc. Căutând să-şi recapete suflul, a uitat să se supravegheze. Era îmbrăcat pentru scenă într-un costum alb de piele, strâmt, presărat cu argintiu. Cizmele erau în acelaşi stil şi de aceeaşi culoare, ajungându-i până la genunchi. Cu părul zburlit şi un zâmbet uşor pe chip, o făcea pe Emma să se gândească la un cowboy deghizat. Dându-şi seama cât de

mult s-a holbat, a zis şi ea ceva:

— Şi tu arăţi incredibil.

— Vreau să fie un succes bubuitor. Şi-a frecat palmele de pantaloni. Toţi suntem pe jumătate bolnavi cu nervii. Don – solistul de la contrabas – este bolnav pe deplin. Şi-a prins şi capul în uşa de alături.

— Tati spune că, dacă eşti nervos, cânţi mai bine.

— Atunci succesul nostru o să fie teribil. El i-a luat mâna cu şovăială.

Ascultă, te-ai gândit dacă am putea ieşi să bem, ceva? Ea nici nu se gândise la altceva.

— Pentru moment eu…

— Insist. Drew a oftat. Nu mă pot stăpâni. De cum te-am văzut a fost de parcă, ah, mi-am întâlnit visul. Şi-a trecut o mână prin părul lui zbârlit cu bună ştiinţă. Dar nu mă prea pricep.

— Nu? Se întreba cum de nu-i auzea el inima bătând să-i spargă pieptul.

— Nu. L-a luat mâna. Emma, salvează-mi viaţa. Petrece o oră cu mine.

— Aş fi încântată, a zâmbit ea până când i-a apărut gropiţa la colţul gurii.

Aproape că nu auzea veselia din jur. Cu

creierul de-abia de înregistra muzica. Atunci când s-a terminat, şi tatăl ei, scăldat în sudoare, a ieşit de pe scenă ultima oară, şi-a dat seama că dacă măcar o parte din pozele pe care le făcuse aveau să fie un miracol.

— Cristoase, sunt leşinată de foame. Ştergându-se pe faţă s-a îndreptat spre vestiare, cu ţipetele şi aplauzele încă răsunându-i în urechi.

— Ce părere ai, Emma? Hai să ducem relicvele astea ale rockului în oraş la o pizza.

— Oh, aş vrea, dar… şovăia, neînţelegând de ce nu se simţea în largul ei. Am puţină treabă. S-a întins spre el şi l-a sărutat. Ai fost încântător.

— Dar la ce te aşteptai? A întrebat-o Johnno făcându-şi loc cu coatele prin aglomeraţia din sală. A şoptit: Noi suntem deja nişte legende. Cu chipul înroşit şi transpirat, P.M. S-a oprit alături de ei. A ridicat mâinile spre propriul lui cap.’

— Şi Lady Annabelle – ce mai păr are.

— Aia îmbrăcată în piele de antilopă roşie şi diamante? S-a interesat Emma.

— Cred că da. Nu ştiu cum şi-a făcut loc în culise. Deşi avea o voce gravă, în ochii lui P.M. Se simţea amuzamentul. Când am fost pe-acolo, ea – ea… şi-a dres glasul, a dat din cap de parcă i-ar fi fost greu să continue. A încercat să mă molesteze.

— Bunule Dumnezeu, să chemăm procurorul. Johnno l-a luat cu braţul pe după umeri. Astfel de femei ar trebui să fie zăvorâte. Probabil că te simţi folosit şi murdărit, dragule, dar nu te îngrijora. Spune-i unchiului Johnno totul. Spune-mi unde te-a atins şi cum. Să nu-ţi fie frică de amănunte. Chicotind, Brian i-a privit îndepărtându-se.

— P.M; atrage întotdeauna tot felul de nebune. Nu înţeleg de ce. În vocea lui se simţea afecţiunea. Apoi a văzut cum îi dispare zâmbetul. Stevie stătea puţin deoparte, sprijinindu-se cu umărul de zid. Avea chipul palid, era foarte transpirat. Emma s-a gândit că arăta cu zece ani mai bătrân decât era.

— Vino, fiule. Ca din întâmplare Brian l-a luat de mijloc sprijinindu-l, susţinându-l. Avem nevoie de un duş şi de nişte carne.

— Tati, pot să vă ajut şi eu? Scuturând cu bruscheţe din cap, Brian s-a întors spre vestiarul lui Stevie. Era ceva care trebuia evitat în faţa fiicei lui sau a oricui altcineva.

— Nu. O să am eu grijă.

— O să te văd acasă, a murmurat ea, dar el deja închisese uşa. Simţindu-se puţin pierdută, s-a dus să-l caute pe Drew.

Ea se aşteptase la un club aglomerat, cu muzică rock dată tare – Tramp sau Taboo. În schimb, stăteau într-un colţ întunecat dintr-un club plin de fum din Soho. Pe scenă, în bătaia reflectoarelor, se aflau un pianist, un basist şi un cântăreţ vocal, îmbrăcaţi într-un albastru de vis. Ei cântau nu prea tare şi cu rafinament, după cum era şi luminaţia.

— Nu ţi-ai închipuit că o să ajungem aici?

— Nu. Emma s-a relaxat. Era încântată pentru lumina slabă şi pentru că astfel Drew nu-şi putea da seama cât era de nervoasă – sau Sweeny, fumând lenevos la o masă de alături. N-am mai fost niciodată aici. Îmi place.

— Păi da, sunt puţine locuri în care poţi discuta şi totodată să fii singur. Eu vreau să le fac pe amândouă cu tine.

— N-am reuşit să-ţi spun că ai fost foarte bun la concert. Probabil că în curând o să ai tu nevoie de cineva să cânte în deschiderea propriului tău concert.

— Mulţumesc. Asta înseamnă foarte mult. Şi-a pus mâna peste a ei şi i-a mângâiat uşor degetele. Am fost puţin cam ţepeni la deschidere, dar pe urmă ne-am revenit.

— De câtă vreme cânţi?

— De la zece ani. Ar trebui să-i mulţumesc tatălui tău.

— Oh, de ce?

— Aveam un verişor, iar el a lucrat pentru Devastation când eram puşti şi m-a dus la un concert. Brian Meavoy. El doar m-a dus acolo, dar eu, după ce s-a terminat, mi-am cumpărat o chitară la mâna a doua. A zâmbit. Restul este istorie.

— Niciodată n-am auzit această istorie.

— Nici nu am povestit-o cuiva. Este puţin cam ruşinoasă.

— Ba nu. Încântată, s-a apropiat mai tare de ei. Este emoţionantă. Este exact acel gen de istorie care atrage pe fani. El a privit-o, cu ochii aurii în lumina slabă.

— Acum nu mă gândesc la fani, Emma…

Ce vrei să bei?

— Oh, o apă minerală. Drew a ridicat din sprinceană, dar n-a comentat.

— Guinness. A continuat să o privească pe Emma jucându-se cu degetele ei. Aş prefera să-ţi aud părerea despre muzicieni, a murmurat. Deşi, probabil, eşti sătulă de asta. Mai bine vorbeşte-mi despre tine.

— Nu e prea mult de spus.

— Cred că greşeşti. Vreau să aflu tot ce se poate despre Emma Meavoy. L-a dus mâna la buze. Totul.

Ea şi-a petrecut seara ca într-un vis, cu muzică rafinată şi cu o punere perfectă în scenă. El părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Şi a alintat-o continuu ţinându-i mâna sau atingându-i părul, mângâind-o de-a lungul braţului. Nici nu s-au mai clintit din colţul lor umbrit, nici n-au aruncat vreo privire spre alte cupluri de la mesele vecine. Au plecat de la club ca să se plimbe de-a lungul Tamisei, la lumina lunii. Era târziu, mult prea târziu, dar timpul părea să nu mai aibă importanţă. Ea simţea mirosul fluviului şi mireasma răcoritoare a fiorilor de primăvară. Emmei i-au venit în minte

cavalerii galanţi când Drew şi-a scos jacheta şi i-a pus-o pe umeri.

— Sr Ţi-e frig?

— Nu. Mă simt minunat. Uitasem cât de mult iubesc Londra.

— Aici mi-am trăit întreaga viaţă. Mergând fără grabă, el privea stelele oglindite pe suprafaţa întunecată a fluviului. Dorea să vadă şi alte râuri, alte oraşe şi înţelegea că sosise timpul. Te-ai gândit vreodată să te muţi din nou aici?

— Nu, de fapt nu.

— Poate că o să vrei. A oprit-o ţinând-o blând cu mâinile pe după umeri. Şi acum mă întreb dacă exişti cu adevărat. De fiecare dată când te privesc este ca şi când ai veni din vis. A strâns-o mai aproape de el. Neaşteptata lui forţă, intensitatea bruscă din ochii lui, vocea lui au făcut-o să i se usuce gura.

— Nu vreau să dispari.

— Nu dispar nicăieri, a murmurat ea. Inima îi bătea tare când el şi-a aplecat capul spre al ei. Căldura gurii lui era atât de uşoară, atât de tandră. El s-a retras puţin, apoi uşor, privind-o în ochi, şi-a lipit gura

din nou de a ei. Dulce, atât de dulce, s-a gândit ea, atât de încântător. Acceptând, ea şi-a pus mâinile pe după gâtul lui şi l-a lăsat să facă tot ce dorea. Cu o pricepere de maestru i-a mângâiat faţa cu buzele, apoi le-a unit din nou cu ale ei, într-o mângâiere lungă, fără sfârşit.

— Mai bine te-aş duce acasă. Vocea lui era răguşită. Emma! De parcă nu ar fi rezistat fără să o atingă, îşi plimba mâinile în sus şi în jos pe braţele ei. Vreau să te mai văd, ca acum. Eşti de acord?

— Absolut de acord. Şi-a pus capul pe umărul lui.

Capitolul 27

În următoarele săptămâni ea şi-a petrecut tot timpul liber cu Drew. Supeuri la miezul nopţii numai în doi, plimbări îndelungate la lumina stelelor, câte o oră furată după-amiaza. Era ceva atât de excitant, cu atât mai intim şi mai disperat cu cât orele petrecute împreună erau mai puţine. La Paris ea i-a făcut cunoştinţă cu Marianne. S-au întâlnit la o cafenea mică pe bulevardul

St. Germain unde atât turiştii cât şi localnicii consumau vin roşu sau cafea cu lapte şi priveau la lumea care trecea pe acolo. Marianne arăta ca o franţuzoaică în bluzele ei albe, dantelate şi în fustele ei scurte, strânse pe corp. Se dusese coafura ţepoasă. Părul roşu deschis era acum lucios şi scurt şi foarte franţuzesc. Dar vocea îi suna americăneşte când a pronunţat numele Emmei şi s-a repezit să o îmbrăţişeze.

— Eşti aici, nu-mi vine să cred. Parcă ar fi trecut ani. Lasă-mă să te privesc. Cristoase, eşti frumoasă. Te urăsc.

Râzând, Emma şi-a dat părul pe spate.

— Tu arăţi exact ca studentele de la Academia Franceză de Arte. Foarte şic şi senzuală.

— Asta-i la fel de important ca aerul. Tu trebuie să fii Drew. Ţinând un braţ în jurul taliei Emmei, Marianne i-a întins şi lui o mână. Mă bucur să te cunosc. Emma mi-a spus totul despre tine. Vai, o să stăm aici. Ştiţi, şi Picasso obişnuia să bea aici. Vin mereu aici şi stau la diferite mese. Când mi se întâmplă să găsesc liber fotoliul lui, cad în transă. Şi-a ridicat paharul. Vreţi vin?

Când Drew a dat din cap, i-a făcut semn chelnerului: Un vin roşu şi o cafea, vă rog. L-a făcut cu ochiul Emmei. Cine s-ar fi gândit că lecţiile alea plictisitoare de franceză ale Maicii Magdelina or să-mi servească într-o zi?

— Accentul tău continuă totuşi să lase de dorit.

— Ştiu, mă străduiesc. Cum merge turneul?

— Devastation n-a fost niciodată mai plină de succes. Emma i-a zâmbit lui Drew: Iar cel care deschide concertul este senzaţional. El şi-a pus o mână peste a ei.

— Ce răspuns grozav ai dat. S-a uitat de la Marianne la Emma. Totul e măreţ. Marianne şi-a sorbit vinul, analizându-l. Dacă s-ar fi ocupat cu arta religioasă, pe el l-ar fi pictat ca pe Apostolul Ioan. Avea acea înfăţişare visătoare, plină de credinţă. Sau dacă ar fi fost să sară câteva secole, l-ar fi văzut ca pe Hamlet. Tânărul prinţ umbrit de tragedie. A zâmbit când chelnerul a servit băuturile reci. Apoi din nou s-a gândit că semăna şi cu tânărul Brian Meavoy. Se întreba dacă Emma văzuse această asemănare.

— Unde o să vă duceţi de aici? A întrebat ea.

— La Nisa. Drew şi-a întins picioarele. Dar nu mă grăbesc să părăsesc Parisul. A privit spre strada pe care maşinile şi bicicletele circulau cu total dispreţ pentru reguli şi pentru viaţă. Cum e să locuieşti aici?

— Zgomotos. Excitant. Ea a râs. Minunat. Am un mic apartament deasupra unei brutării.

— Nimic, credeţi-mă, nimic nu miroase ca o brutărie franceză în primele ore ale dimineţii. Au petrecut o oră sorbindu-şi băuturile înainte ca Drew să se încline spre Emma şi să o sărute.

— Uite, trebuie să mă duc la repetiţii şi ştiu că vreţi să discutaţi. O să te văd diseară. Şi pe tine, Marianne.

— De-abia aştept. Ea, ca şi majoritatea femeilor din cafenea, l-a privit plecând.

— Cred că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Aşa e? Emma s-a aplecat să apuce mâinile lui Marianne. Nu-i aşa că îţi place?

— Cum să nu-mi placă? Este frumos, talentat, deştept, amuzant.

A rânjit.

— Poate că o să te lase pe tine pentru mine.

— N-aş vrea să fiu obligată să-mi ucid cea mai bună prietenă… dar…

— Cred că o să rămân teafără. El nu are ochi pentru nimeni altcineva în afară de tine. De ce, nu ştiu; doar pentru că ai pomeţii ăştia incredibili şi ochii ăştia mari şi albaştri, o bogăţie de păr blond şi niciun pic de şolduri? Unii tipi nu prea au gust. S-a dat pe spate. Emma a râs ridicol de fericită.

— Sunt într-adevăr fericită. A inspirat profund aroma vinului şi a florilor. Din cauza Parisului. Cred că m-am îndrăgostit de el.

— Nu glumeşti? N-aş fi crezut niciodată. A râs şi a batut-o uşurel pe Emma pe obraji. Fetiţo, ţi se citeşte pe chip. Dacă te-aş picta acum, aş numi tabloul îngâmfata. Ce zice tatăl tău despre el?

Emma a sorbit din cafeaua rece.

— Îl respectă foarte mult pe Drew pentru talentul lui de muzician şi de autor de cântece.

— Te-am întrebat ce crede despre Drew ca

bărbatul pe care îl iubeşte fiica lui.

— Nu ştiu. N-am vorbit despre asta.

— Vrei să spui că nu i-ai povestit nimic?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Emma şi-a pus cafeaua deoparte. Probabil pentru că vreau să-l păstrez doar pentru mine. Vreau să îmi aparţină o vreme. Tata se gândeşte încă la mine ca la un copil.

— Toţi părinţii îşi văd fiicele astfel. Ai mei mă sună de două ori pe săptămână ca sa se asigure că nu am cedat vreunui conte francez libidinos. Deşi eu aş vrea. Fiindcă Emma n-a zâmbit, ea a clătinat din cap: Crezi că el n-o să fie de acord cu Drew?

— Nu ştiu.

— Emma, dacă între voi este, ceva serios, tot o să afle mai devreme sau mai târziu.

— Ştiu. Sper să fie cât mai târziu.

Dar n-a fost aşa. Emma se bucura de soarele dimineţii de pe terasa camerei ei de la Roma. Deşi era târziu pentru gustare, era tot în halat, cafeaua i se răcise, iar ea căuta prin teancurile de poze. Undeva în subconştient se gândea că ele vor fi bune nu

numai pentru Pete, dar şi pentru a scoate o carte conform ideilor proprii. Zâmbind, a luat poza favorită cu Drew. L-o făcuse în umbra frunzişului de la Bois de Boulogne. El o sărutase la câteva clipe după ce-i făcuse poza. Şi îi spusese că o iubeşte. El o iubea. Închizând ochii, a ridicat braţele spre cer. Sperase şi dorise, dar nu avusese idee cât de fericită se putea simţi când îi auzise vorbele. Acum că îi spusese, ea putea începe să viseze cum ar fi să rămână veşnic cu el, să aibă o casă, să alcătuiască o familie. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorea asta. Un bărbat care să o iubească, o casă, o casă doar a ei, copii. Ar putea fi fericiţi, atât de fericiţi! Cine putea înţelege viaţa şi problemele unui muzician mai bine decât o femeie care fusese crescută de un alt muzician? Ea îl putea mângâia şi ajuta în munca lui. Iar el putea face acelaşi lucru pentru ea. După turneu, s-a gândit ea, vor putea face planuri. Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în uşă. Spera să fie Drew, să vină să ia gustarea cu ea, aşa cum mai făcuse o dată sau de două ori. Zâmbetul de bun venit a pălit uşor când l-a zărit pe

tatăl ei.

— Tati, sunt surprinsă să te văd afară din camera ta înainte de prânz.

— Poate că sunt prea uşor de ghicit. Cu un ziar împăturit în mână, el a intrat în cameră. S-a uitat întâi la pat, apoi la fiica lui. Eşti singură?

— Da. Ea l-a studiat uimită. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Să-mi explici, l-a vârât ziarul în mână. Ea a trebuit să-l deschidă. Dar fotografia era destul de clară. Erau că şi Drew. Nu era nevoie să cunoşti italiana ca să pricepi. Erau îmbrăţişaţi. Iar ochii ei erau adânci şi visători, ca ai unei femei care fusese sărutată de iubitul ei. Ea nu-şi dădea seama unde fusese făcută poza. Nici nu conta. Ceea ce conta era că cineva se amestecase într-un moment foarte intim, apoi încredinţase acel instantaneu unui ziar. Emma s-a dus cu ziarul spre balcon. Avea nevoie de aer.

— Să-i ia dracu', a mormăit, dând cu pumnii în balustradă. De ce nu ne lasă în pace?

— De când te vezi cu el, Emma?

Ea a privit peste umăr. Vântul îi trecea prin păr.

— Încă de la începutul turneului. Brian şi-a vârât mâinile în buzunare.

— De săptămâni, deci. De săptămâni, iar tu nu mi-ai spus. Ea şi-a dat capul pe spate, întorcându-se.

— Am peste douăzeci şi unu de ani, tati. Nu trebuie să-i cer voie tatălui meu ca să mă duc la o întâlnire.

— Mi-ai ascuns asta. La dracu', vino aici. Nenorocita asta de presă a invadat lumea cu teleobiectivele ei.

— Şi ce dacă? A întrebat ea. Orice am face noi tot ajunge la public. Ăsta e preţul succesului. A arătat la teancurile de poze de pe masă. Drace, şi eu fac acelaşi lucru.

— Nu e acelaşi lucru şi ştii asta. El s-a oprit, trecându-şi furios mâna prin păr. Nici nu mai contează în cazul nostru. Vreau să ştiu ce se petrece între tine şi Drew.

— Vrei să afli dacă mă culc cu el? Nu, încă nu. Dar nu e treaba ta, tati. După cum mi-ai spus şi tu, cu ani în urmă, că viaţa ta sexuală nu mă priveşte.

— Eu sunt tatăl tău, fir-ar să fie. Era tatăl

ei. Nu ştia cum, dar devenise tatăl unei femei în toată firea. Şi habar n-avea ce să facă. A aşteptat până când vocea i-a devenit calmă.

— Emma, eu te iubesc şi sunt îngrijorat pentru tine.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. Ştiu ce fac. Îl iubesc pe Drew şi el mă iubeşte. Acum el nu mai putea scoate o vorbă. Ca să se apere, a luat cafeaua ei rece şi a dat-o pe gât.

— Nu îl cunoşti decât de puţine săptămâni, asta înseamnă că habar n-ai cine este.

— Cântă la chitară de o viaţă, a subliniat ea. E ridicol să critici aşa ceva.

— Ultimul lucru pe care-l doream pentru tine era să te văd încurcată cu cineva din domeniul meu. Pentru Dumnezeu, Emma, ştii ce li se poate întâmpla acestor oameni. Tensiunile, presiunile, egoismele. Nu ştiu nimic mai mult despre puştiul ăsta decât că este ambiţios şi talentat.

— Eu ştiu tot ce am nevoie să ştiu.

— Fă ce-ţi spune inima. Parcă ai avea creierul în ceaţă. Aşa sau altfel, nu trebuie să ai încredere într-un bărbat doar pentru

că e drăguţ la faţă şi îţi spune că te iubeşte. Ai prea mulţi bani şi prea multă putere.

— Putere?

— Nu există nimeni care să mă cunoască şi să nu fie sigur că aş face orice pentru tine. Orice mi-ai cere.

Ei i-a trebuit un timp ca să-i înţeleagă vorbele. Lacrimi de necaz i-au înceţoşat vederea când s-a îndreptat spre el.

— Aşa deci? Crezi că Drew are un interes la mine din cauza banilor, pentru că îşi închipuie că îl poţi ajuta în cariera lui? E imposibil, nu-i aşa, ca el sau orice alt bărbat să poată fi atras de mine, să se poată îndrăgosti de mine? Numai de mine?

— Sigur că nu, dar…

— Nu, tu aşa gândeşti. De fapt cum ar putea cineva să se uite la mine şi să nu te vadă pe tine? S-a răsucit şi şi-a pus mâinile pe balustradă. Soarele s-a reflectat într-un teleobiectiv din grădina de dedesubt. Nu i-a păsat deloc, l-a lăsat să-şi facă pozele. O, asta mi s-a mai întâmplat. Da, aşa spuneau: „Emma, ce-ar fi să luăm cina sâmbătă – … n-ai putea să-mi iei pentru vărul meu bilete la concertul tatălui tău de la Chicago?”

— Emma, îmi pare rău. El a întins mâinile spre ea, dar ea s-a dat înapoi.

— Pentru ce? N-ai ce să faci, nu? Şi eu m-am învăţat să trăiesc altfel, chiar să mă şi distreze genul ăsta de viaţă. Dar de data asta am găsit pe cineva căruia îi pasă de mine, care se interesează de mine, de sentimentele şi de gândurile mele. Care nu m-a întrebat cine sunt, a vrut doar să fie cu mine, dar tu vrei să distrugi acest lucru.

— Nu vreau să distrug. Nu vreau să-ţi fie rău.

— Deja îmi este. Avea ochii uscaţi când l-a privit. Lasă-mă singură, tati. Şi lasă-l în pace pe Drew. Dacă te amesteci în treaba asta, n-o să te iert niciodată. Îţi jur.

— N-am de gând să mă amestec. Nu vreau decât să te ajut. Nu vreau să văd că faci o greşeală.

— O să fie greşeala mea. Şi tu le-ai făcut pe ale tale. Dumnezeu ştie. Ani de zile te-am văzut făcând numai ce voiai, cu cine voiai şi când voiai. Tu ţi-ai stricat fericirea, tati. Eu n-am de gând să o evit pe a mea.

— Ştii cum să răsuceşti cuţitul în rană, i-a spus el calm. Nu-mi dădusem seama până

acum. A ieşit şi a lăsat-o singură.

Drew şi-a strecurat un braţ pe după umerii Emmei. Stăteau pe altă terasă, în alt oraş. Emma se pierduse în splendoarea lumii vechi de la hotelul Ritz din Madrid. Auzea apa fântânilor, simţea mirosul exotic al grădinilor de dedesubt, dar îi era totuna unde se găsea. Totuşi, braţul lui Drew era plăcut şi şi-a frecat obrazul de el.

— Nu-mi place să te văd tristă, Emma.

— Nici nu sunt. Poate un pic obosită, dar nu tristă.

— Te-au extenuat săptămânile astea în care tu şi Brian v-aţi tot certat. Din pricina mea. N-aş fi vrut să-ţi fac necazuri.

— Nu-i nimic în legătură cu tine. El s-a întors, iar ochii lui aveau o sclipire întunecată. Cu adevărat, nu-i din cauza ta. Tati a fost întotdeauna cam prea protector în ceea ce mă priveşte. Mai mult din cauza… a ceea ce i s-a întâmplat fratelui meu. El a sărutat-o blând, pe tâmple.

— Înţeleg că v-a fost greu şi ţie, şi lui, dar a fost cu multă vreme în urmă.

— Sunt lucruri pe care nu le poţi uita niciodată. Ea s-a cutremurat brusc

înfrigurată, cu toată căldura nopţii de vară. Eu îl înţeleg şi de aceea mi-e atât de greu. A făcut totul pentru mine, nu numai din punct de vedere material, ci în toate sensurile.

— El te adoră. Oricine înţelege când îl vede privindu-te. Zâmbind din nou, a mângâiat-o pe obraz: îl înţeleg.

— Şi eu îl iubesc. Totuşi nu pot trăi numai după placul lui. Am înţeles asta de multă vreme.

— El nu are încredere în mine. Şi-a aprins bricheta şi s-a simţit mirosul aspru de tutun. Nu-l pot condamna. De pe poziţia lui, mă vede încă pe primele trepte ale scării, luptând încă să-mi croiesc un drum.

— Tu n-ai nevoie de mine ca să ajungi pe culme.

— În orice caz, înţeleg de ce stau astfel lucrurile. Amândoi suntem nebuni după tine, a zis el scoţând fumul pe nas.

Ea l-a sărutat pe umăr.

— O să priceapă şi el, Drew. Doar că nu e încă pregătit să admită că am crescut. Şi că sunt îndrăgostită.

— Dacă-l poate cineva îmbuna, aceea eşti tu. A lăsat ţigara deoparte şi a luat-o în

braţe. Sunt încântat că nu vrei să ieşim în oraş astă-seară.

— Nu mă dau în vânt după cluburi şi petreceri.

— Eşti o fată de modă veche, nu? Zâmbea când a sărutat-o.

— Că petrec seara singur cu tine? O mângâia pe piept în sus şi în jos în vreme ce o săruta. Par a fi dement?

— Nu, pari delicios. El o mângâia pe sâni, iar ea respira cu dificultate. Era micuţă şi avea carnea tare. Îl excita simţind-o tremurând aşa, lipită de el.

— Dulce, a murmurat el. Atât de delicioasă. O săruta acum pe gură cu mai multă ardoare, mai nerăbdător şi a dus-o de pe balcon în direcţia patului. Mai e puţin şi se termină turneul.

— Da. Emma şi-a dat capul pe spate, în timp ce buzele lui treceau grăbite de pe gâtul ei tot mai jos.

— După aceea o să te mai întorci la Londra, Emma?

— Îţi pare rău?

Ei îi venea din nou să tremure.

— Da, o să vin la Londra.

— O să petrecem nopţi ca acestea. A aşezat-o uşor pe pat. Vocea lui suna mângâietoare, mâinile lui erau uşoare pentru a nu strica efectul. Noapte după noapte împreună, l-a tras cu mâinile îndemânatice bluza afară din pantaloni. Atunci aş putea să-ţi arăt de nenumărate ori ce simt pentru tine. Cât de mult te doresc. Lasă-mă să-ţi arăt, Emma.

— Drew. L-a gemut numele când el i-a mângâiat sânii cu limba.

Se simţea cuprinsă de pasiune şi de plăcere. Acum, şi-a zis ea sub alintarea degetelor lui. Acum. Pentru un bărbat cu înfăţişarea atât de delicată, el avea umerii mai puternici şi braţele mai tari decât ar fi bănuit. Îi plăcea să-i simtă muşchii încordaţi de sub piele. Apoi el şi-a dus mâna la pantalonii ei, iar degetele lui nerăbdătoare se încurcau în butoniere.

— Nu. Cuvântul i-a scăpat, deşi n-ar fi vrut să-i spună nu. El a continuat, aşa că ea s-a zbătut. Nu, Drew, te rog. Era gata să izbucnească în plâns când a reuşit să scape.

— Scuză-mă, a început ea. Îmi pare atât de rău, dar încă nu sunt suficient de

pregătită.

El a tăcut. Nu-i zărea chipul. În întuneric, s-a rostogolit pe pat încercând să-şi revină.

— Înţeleg că nu m-am purtat frumos. Supărată pe sine, şi-a şters o lacrimă de pe obraz. Sau călugăriţele au reuşit să facă mai mult decât au crezut, sau din cauza lui tati, nu ştiu, însă am nevoie să las să mai treacă puţin timp. Ai dreptate să fii furios, dar eu nu pot face asta. Deocamdată nu pot.

— Nu mă doreaţi? El avea un ton calm şi ciudat de lipsit de pasiune.

— Ba da, ştii asta. Ea i-a luat mâna încercând să-i mângâie degetele ţepene. Sunt un pic prea speriată şi oarecum nesigură pe mine. Ruşinată, ea i-a dus mâna la buze. Nu vreau să te pierd, Drew. Te rog, mai lasă timpul să treacă. A suspinat uşurată când mâna lui s-a relaxat într-a ei.

— N-ai cum să mă pierzi, Emma. Poate trece oricât timp simţi tu că trebuie. Pot aştepta. A lipit-o de el, mângâind-o cu o mână. În întuneric, cealaltă mână devenise un pumn ameninţător.

Capitolul 28

Părea ciudat să-şi petreacă din nou vara la Londra. În copilărie, Emma stătea aici câteva săptămâni de vacanţă în fiecare an. Dar acum era altceva. Nu mai era copil. Nu mai locuia în casa tatălui ei. Şi era îndrăgostită.

Ştia că Drew se simţea jignit pentru că refuzase să se mute cu el. Nu era vorba de morală – sau era doar într-o mică măsură. Dorea să mai dureze puţin starea aceea romantică – buchetele acelea somptuoase pe care i le trimitea, bileţelele care-i soseau cu poşta sau erau strecurate pe sub uşă. Dorea să dispună de timp ca să se bucure de fiorul iubirii. Teroarea iubirii. Strălucirea din ochi, emoţia la care are dreptul orice femeie măcar o dată.

Şi, mai mult decât orice, avea nevoie de timp pentru a. Se convinge că iesise, în sfârşit, de sub umbra tatălui ei.

Nu că l-ar fi iubit pe Brian mai puţin. Ar fi fost imposibil. Dar descoperise că-i trebuia ceva mai mult decât fotografiile pe care le făcea pentru a se simţi independentă. Apoi mai era şi Bev.

Emma fusese lipsită de o mamă în cea mai

mare parte a vieţii. Pe la sfârşitul verii, cuprinsă de nostalgia unei perioade trecute din viaţa ei, s-a mutat într-una din camerele de. Oaspeţi din casa lui Bev.

Dacă Drew, n-avea răbdare cu ea, tot nu trebuia să-l ia în serios. Avea nevoie să stea cu Bev, nu pentru a se simţi iar copil, pentru a se lămuri. Cum putea stabili o nouă relaţie dacă le lăsa pe altele mai vechi în suspensie?

Avea de lucru. Oraşul în care tatăl ei îşi petrecuse copilăria îi aţâţa imaginaţia. Emma putea bate străzile şi parcurile ore în şir pentru a găsi subiecte. O bătrână care venea în fiecare zi să hrănească porumbeii din Green Park. Perechile snoabe care plimbau câinii Labrador sau împingeau cărucioarele cu copii pe King’s Road. Tinerii „punk” cu feţele lor de huligani care colindau cluburile.

Aşa că ea rămăsese o lună, apoi încă două luni. A sărbătorit cu Drew când albumul Birdcage Walk a ajuns pe locul al doisprezecelea al revistei Bilboard. S-a distrat privind-o pe Lady Annabelle cum îl urmărea neîndurătoare pe uimitul de P.M. A

tăiat margarete şi alte flori din grădina lui Bev. Apoi a mai făcut un pas înainte şi a avansat unei edituri propunerea pentru o carte cu fotografiile respective.

— Mă întâlnesc la şapte cu Drew, a spus Emma punându-şi o jachetă scurtă din piele de antilopă. Luăm cina şi ne ducem la film.

— Distraţi-vă bine. Şi apoi?

— La Stevie.

— Ştiam că nu se simte bine..

— S-ar părea că-i în convalescenţă. A aruncat o ocheadă în oglinda din hol. Albastrul intens al jachetei îi evidenţia culoarea ochilor. Dispun de ultimul lot de fotocopii. Mă întâlnesc acolo cu tata ca să ne putem certa alegându-le pe cele mai bune.

— Eu mă întâlnesc cu Lady Annabelle, şi-a ridicat Bev ochii la cer. S-a uitat în oglindă prin spatele Emmei şi şi-a încheiat cercelul stâng. Nu-s sigură dacă vrea să-i decorez salonul sau doar să mă descoasă cum e P.M. În pat.

Emma şi-a pus portofelul sub braţ.

— Doar nu crezi că a aflat?

Bev a reflectat, apoi a râs.

— O să aflu şi eu curând. A sărutat-o repede pe Emma şi s-a dus.

Ceva mai târziu Emma s-a trântit în Aston Martin-ul ei. Încerca să şi-l imagineze pe delicatul, retrasul P.M. Cu focoasa şi supradezvoltata Lady Annabelle. Nu reuşea. Nici cu Angie Parks nu era capabilă să-l vadă.

Lupta cu traficul în stilul britanic, mohorât. Era mulţumită că Drew şi formaţia lui se înţeleseseră cu Pete Page. Pete era cel care putea cu adevărat să împingă Birdcage Walk în fată. Uite ce realizase pentru Blackpool, s-a gândit ea cu o strâmbătură. Omul făcea o avere cu chestii comerciale. Ştia ea cât de furios fusese Pete când Brian refuzase să gireze unele produse sau să permită folosirea muzicii lui la reclamele de televiziune – dispreţuind astfel popularitatea şi milioane de lire. Dar ea era mândră de el. Să-l lase pe Blackpool cu astea, s-a gândit cu antipatie, apoi a ajuns pe proprietatea lui Stevie.

Îi plăcuse când el cumpărase vechea casă în stil victorian. Se apucase chiar de grădinărit şi apăruse la uşa lui Bev cu tot

felul de tomuri despre trandafiri, soluri şi grădini pietruite. Nu mai era un secret că era cam bolnav, dar Pete, fiind Pete, reuşise să nu fie dată în vileag cauza bolii.

Emma se temuse ca turneul să nu-l extenueze pe Stevie, dar el se descurcase. Acum scria din nou şi se străduia să şi-l asocieze pe Brian la nişte beneficii imposibil de refuzat.

Emma credea că într-adevăr Brian se afla acum în elementul său. Rock-ul îmbrăţişase cauze drepte la pieptul lui rezistent. În Europa şi în America, muzicienii se organizau pentru a face ceva nou cu talentele lor. Beneficii pentru a ajuta cauze precum seceta din Etiopia sau lupta fermierilor din America, întrucât ei aveau în anii optzeci impactul pe care-l avuseseră prin şaizeci alianţele politice. Gloria şi zilele de autoindulgenţă ale lui Woodstock se terminaseră. Rocker-ii îmbrăţişau acum cauze ale omenirii. Era mândră că făcea şi ea parte din acestea, constata schimbările şi îşi modifica optica.

La capătul aleii mai multe ghivece cu violete se ofileau în plin soare. Clătinând din

cap, Emma le-a băgat sub umbra streşinilor. Stevie nu citise cu prea mare atenţie cărţile despre grădinărit.

Menajera i-a deschis uşa şi s-a uitat la Emma cu nerăbdare şi neîncredere totodată.

— Bună dimineaţa, doamnă Freemont.

Doamna Freemont avea un păr castaniu şters strâns într-un coc caraghios. Putea să aibă orice vârstă între patruzeci şi şaizeci de ani şi-şi ţinea permanent corpul robust, rotund, învăluit într-un şal din lână neagră. Muncea pentru Stevie de mai bine de cinci ani, ştergea după el sângele şi voma, scotea sticlele golite de el şi se uita înciudată când treburile ei de menajeră o aduceau în contact cu fiole arătând cam ciudat.

Ai fi putut crede că era devotată slujbei, dar doamna Freemont era devotată doar salariului consistent pe care i-l plătea Stevie.

Femeia a fornăit din nas când i-a deschis uşa Emmei.

— El e pe-aici pe undeva. În pat, probabil. Încă nu m-am dus sus.

Bufniţa, a gândit Emma, dar a zâmbit cu

politeţe.

— Perfect. Mă aşteaptă.

— Nu-i treaba mea, a zis doamna Freemont şi s-a dus să atace vreo masă lipsită de apărare cu cârpa ei de praf.

— Nu-ţi face probleme, a zis Emma, mă descurc singură.

A pornit-o pe scările vechi de stejar, descheindu-se la jachetă.

— Stevie! Îmbracă-te. N-am timp.

Era o casă imensă şi asta o atrăgea pe Emma. Etajul al doilea era îmbrăcat în lemn de mahon; în globurile de sticlă fixate în garnituri strălucitoare de alamă arsese pe vremuri gaz. Asta o făcea să se gândească la vechiul film cu Ingrid Bergman în care Boyer, jucând rolul negativ, uneltise s-o ducă spre nebunie pe nevinovata lui nevastă. Comparaţia se potrivea cu atât mai mult cu cât Stevie se distrase atârnând între aplice litografii de Warhol şi Dali.

Se auzea muzica şi, cu un suspin, Emma a bătut până au durut-o pumnii.

— Hai, Stevie. Ridică-te şi străluceşte.

Văzând că nu deschide, s-a rugat mental să fie singur, apoi a împins uşa.

— Stevie?

Camera era goală – ferestrele umbrite şi atmosfera stătută. S-a încruntat văzând patul în dezordine şi sticla de Jack Daniels goală pe jumătate sub măsuţa din secolul al optsprezecelea. S-a dus şi a ridicat-o înjurând, dar era prea târziu, lichidul vechi, lipicios se răspândise împrejur. Tot a luat sticla şi a pus-o pe un număr vechi al lui Bilboard înainte de a-şi pune mâinile în şolduri.

Stevie făcuse atâtea progrese, s-a gândit, iar acum îşi pompa whisky în stomac. Cum de nu înţelegea că-şi făcuse deja atâta rău, încât băutura era la fel de ucigătoare pentru el ca şi drogurile. Vasăzică noaptea trecută se îmbătase, şi-a dat ea seama deschizând ferestrele. Apoi se târâse pe-acolo de rău ce-i fusese. Adormise pe jos în baie, probabil. Şi dacă murise de frig, aşa merita. Proastă ar fi să-i pară rău de el.

A deschis uşa alăturată.

Sânge. Ceva greţos. Urină. Duhoarea a izbit-o, făcând-o să se clatine. Simţea că-i vine sa vomite. S-a holbat la petele roşii şi cenuşii care-i dansau în faţa ochilor.

S-a sprijinit de stereo, iar acul s-a frecat de disc. Tăcerea bruscă a izbit-o precum o palmă. Alarmată, s-a repezit să se aplece peste trupul prăbuşit pe jos.

El era gol şi foarte rece. A reuşit cu groază să-l întoarcă cu faţa în sus. A văzut seringa şi revolverul.

— Nu! Oh, Doamne, nu.

A căutat înfiorată o rană, apoi pulsul. A găsit doar urma tragică a acului. A oftat adânc găsindu-i la gât un puls slab, abia perceptibil.

— Stevie, oh, Doamne, Stevie, ce-ai făcut?

S-a repezit dincolo de prag, în capătul scărilor.

— Chemaţi o ambulanţă! Repede, o ambulanţă!

A fugit înapoi şi a smuls o pătură de pe pat ca să-l acopere. Chipul lui avea o culoare de parcă ar fi fost făcut din apă şi cenuşă. Vederea lui, a pielii mânjite de sânge de la ac, o îngrozea mai tare decât rigiditatea lui de moarte. Pe frunte, deasupra sprâncenelor, era o tăietură urâtă. A apucat un prosop şi i l-a pus pe rană.

L-a acoperit, apoi a început să-l

pălmuiască.

— Trezeşte-te, la dracu', Stevie. Trezeşte-te, n-o să te las să mori în halul ăsta.

L-a scuturat, l-a pălmuit. A început să-i facă respiraţie artificială apăsându-l pe piept. O durea stomacul, dar continua, furioasă până la vomă.

— Te rog, te rog, te rog! Repeta ea ca o incantaţie. Îşi amintea cum fusese găsit Darren, zăcând singur, cu o seringă pe covorul turcesc. Nu, nu, n-o să mori cu mine aici.

L-a mângâiat pe păr şi iar şi-a pus degetele la gât, să-i simtă pulsul. Nu mai simţea nimic.

— Bastardule! A ţipat, apoi a smuls pătura de pe el şi s-a apucat să-l apese pe pieptul slăbuţ. N-o să ne faci aşa ceva, mie, lui tata, nouă tuturor, l-a căscat gura ca să-i facă respiraţie artificială, apoi iar cu mâinile. Mă auzi, Stevie? A gâfâit. Întoarce-te.

Îi sufla în gură tot aerul din plămânii ei, cu toată forţa. Îl ameninţa, îl ruga, înjura, lupta să-l aducă înapoi. Genunchii ei se izbeau de dalele de pe jos, dar nu-şi dădea seama. Era concentrată asupra lui, se ruga pentru a-l

readuce la viaţă cu atâta înverşunare încât uitase unde era. Prin minte i se succedau amintiri Stevie în alb, cântând în grădină. El pe scenă, sub lumini colorate şi fum, cântând febril la chitara cu şase corzi. În faţa focului cu diferite jocuri. Îi ţinea un braţ în jurul umerilor şi-i punea întrebări cu care o tachina.

„Cine e cel mai bun, Emmy, fetiţo?”

Nu-i umbla prin cap decât un gând. N-avea să mai piardă pe cineva la care ţinea atât de tare, pe care-l jubea atât de neobişnuit de mult.

Curgea sudoarea de pe ea şi pe scări se auzeau paşi.

— Aici. Repede. Oh, Doamne, tată!

— Oh, Isuse. Într-o clipă era alături de ea.

— L-am găsit… trăia. Apoi n-a mai respirat. Continua să-l apese ritmic, iar muşchii o dureau ascuţit. Ambulanţa. Aţi chemat ambulanţa?

— Femeia l-a sunat pe Pete. Ne-a găsit cu telefonul în maşina lui.

— La dracu’. L-am spus să cheme o ambulanţă. Are nevoie de asta. A dat cu ochii de Pete. Dracu’ să te ia, nu vezi că

moare? Sună.

El a dat din cap. N-avea intenţia să cheme ambulanţa. Nu o ambulanţă de la un spital public. În schimb a telefonat rapid la o clinică discretă, privată.

— Gata, Emma. Gata, respiră.

— Nu pot…

Brian a apucat-o de braţe şi a simţit cum îi tremurau muşchii.

— Ai reuşit, iubito. Respiră.

Zăpăcită, s-a holbat la pieptul lui Stevie care se ridica lent şi cobora iar.

Uneori ţipa. Alteori el plângea. În vreme ce trupul lui Stevie se dezintoxica, apăreau tot felul de noi dureri. Acutizări ale chinului, demoni de-a lungul braţelor, prin carnea moale de care-şi bătuse joc – între degetele de la picioare, în măruntaie. Îi cutreierau pielea, erau întâi fierbinţi, apoi de gheaţă. Îi putea zări, acum îi putea chiar zări, cu ochii lor mici şi roşii, cu gurile flămânde, ca şoarecii, dansând pe trupul lui, înainte de a-şi înfige dinţii în el.

A urmat, firesc, isteria, cu o putere dementă care a obligat personalul să-l lege de pat. Apoi a devenit liniştit, ca într-un fel

de transă şi Stevie se zgâia ore în şir într-un singur punct de pe perete. În timpul ăsta nu-l durea nimic, se simţea liniştit. Apoi vocea Emmei, furioasă, îndurerată, speriată, cerându-i să se întoarcă. Şi se întorsese. Iar începuseră durerile, iar agitaţia.

Se ruga de oricine era pe-acolo să fie lăsat să plece. Promitea mari sume de bani, apoi înjura oribil când nu primea răspuns. Nu voise să se întoarcă la viaţă. Când refuza să mănânce era hrănit artificial.

Ei foloseau o medicaţie antihipertensivă ca să-i păcălească creierul şi să creadă că n-o să moară. Mai amestecau şi naltrexone, un opiaceu care nu crea dependenţă. Stevie murea de poftă după heroina care-i crea starea de refugiu atât de seducătoare şi după bâzâitul rapid creat de cocaină.

Rar rămânea singur, dar ura şi era îngrozit de orice clipă de solitudine. În acele momente rămâneau numai el şi aparatele care zumzăiau ca răspuns la semnalele lui vitale.

După două săptămâni se liniştise. Dar totodată devenise viclean. Avea să-i aştepte să plece – nemernicii ăştia îl băgaseră acolo.

Avea să le mănânce fructele şi legumele cu care-l îndopau, să zâmbească şi să le răspundă la întrebări. O s-o mintă pe psihiatra aceea rece, frumuşică. Apoi o să iasă de-acolo.

Visa să se drogheze iar, să-şi umple venele cu acea încântătoare combinaţie de zăpadă fierbinte şi de pulbere albă chinezească. Toată frumuseţea aia de pulbere albă. Nu vedea altceva decât asta – grămezi uriaşe cât un munte de pulbere albă, frumoasă, învelită în folie argintie. O să pună ambele mâini pe ele, să le simtă din plin, să se bucure.

Visa să-i omoare pe ăia – pe doctori şi pe asistente. Visa să se sinucidă.

Ei spuneau că îşi îmbolnăvise inima şi ficatul. Spuneau că era anemic şi luptau cu anemia şi cu dependenţa lui de heroină şi cocainã. Nimeni nu-l numea toxicoman. Spuneau că are o personalitate dependentă. La dracu', Sherlock. El nu dorea decât să fie lăsaţi în pace – el şi personalitatea lui. Era cel mai bun chitarist din lume şi fusese aşa timp de douăzeci de ani. Avea patruzeci şi cinci de ani şi fetele de douăzeci râvneau şi

acum la onoarea de a fi câteva ore în patul lui. Era bogat, oribil de bogat. Avea o Lamborghini, un Rolls. Cumpărase motociclete ca pe cartofii prăjiţi. Avea o proprietate de douăzeci de acri la Londra, o vilă la Paris şi o colină mai retrasă la San Francisco. Tare-ar fi vrut să vadă cum înghit treaba asta toate asistentele alea cicălitoare şi doctorii mai proşti ca noaptea.

Au fost ei vreodată pe scenă şi au avut zece mii de spectatori care să-i aplaude? Nu. Dar el a avut. Erau invidioşi, toţi erau invidioşi. De-aia îl ţineau aici, departe de admiratori, de muzica lui, de drogurile lui.

Căzând în autocompătimire, contempla încăperea. Pereţii erau tapetaţi cu un albastru pal şi motive florale gri. Pe jos era un covor gros, gri, şi ferestrele dădeau spre sud. Draperiile încercau să mascheze gratiile de la ferestre. Încăperea invita la odihnă cu cele două sofale moi şi un fotoliu de formă rotunjită. Pe măsuţa de cafea se afla un coş de răchită cu flori. Un centru pentru distracţie, s-a gândit amărât Stévie. El nu se distra deloc.

De ce-l lăsaseră singur atâta vreme? De ce

era singur? Începea să respire greu, apoi s-a simţit uşurat când s-a deschis uşa.

La fiecare nouă vizită, Brian încerca să nu pară şocat de înfăţişarea prietenului lui. Nu voia să observe părul rărit, cenuşiu, ridurile săpate adânc în jurul ochilor şi gurii lui Stevie. Nu voia să privească trupul acela fragil, subţiat – un trup zdruncinat de abuzuri, îmbătrânit înainte de vreme.

În special, nu dorea să se uite la Stevie ca să-şi vadă propriul lui viitor. Un bătrân bogat, răsfăţat şi neajutorat.

R Cum merge?

Încântat de cel venit, Stevie i-a zâmbit sincer.

— Oh, e amuzant aici. Bucură-te cu mine.

Ideea l-a făcut pe Brian să se înfioare.

— Deci îţi plac asistentele astea cu picioare lungi, l-a oferit o cutie de două kilograme şi jumătate cu Godiva, un deliciu pentru toxicomani. Măcar arăţi omeneşte, fiule.

— Mda. Cred că numele real al domnului Matthews este Frankenstein. Şi ce se mai petrece în lume?

Vorbeau altfel ca de obicei şi mult prea

politicoşi, în timp ce Stevie îşi făcea de lucru serios cu bomboanele umplute cu nucă şi cremă.

Pete n-a mai fost pe aici de-o vreme încoace, a zis Stevie.

— E foarte ocupat. Nu trebuia să-i spună că Pete avea de lucru până peste cap cu presa şi cu susţinătorii lor. Trebuise să fie anulat turneul american al formaţiei Devastation.

— Vrei să zici că e extenuat?

— Cam aşa. Brian a zâmbit, dorindu-şi cu disperare o ţigară. Şi ceva de băut. Ce-ţi pasă?

— Nu-mi pasă.

Dar îi păsa. I se părea că orice îl atingea pe el.

— Nu înţeleg de ce se chinuieşte atâta. A reuşit să scape de presă. O pneumonie virală cu complicaţii, corect?

— Pare a fi cea mai bună soluţie, a început Brian.

— Sigur, sigur, nu-i nicio problemă, absolut niciuna. Că doar n-ar vrea să afle publicul că bătrânul Stevie s-a drogat cam tare şi s-a gândit să-şi zboare creierii.

— Haide, Stevie.

— Hei, mi-e frig.

Clipea cu lacrimi de autocompătimire în ochi.

— Dar mă arde, Bri, mă arde rău. El nu vrea să vină să-l vadă pe toxicoman. Când îi era frică de mine că n-o să pot ieşi în scenă îmi dădea un pic de drog, dar acum nu mai vrea să mă vadă.

— Nu mi-ai spus niciodată că Pete îţi făcea rost de droguri.

Stevie şi-a închis ochii. Fusese un mic secret. Întotdeauna mai rămânea câte un mic secret.

— Numai în cazuri de strictă urgenţă, când n-aveam eu. Spectacolul trebuia să aibă loc, nu? Spectacolul ăsta blestemat continuă veşnic. Mereu se scotocea după un pic de heroină pentru mine; cu atât mai urât din partea lui că la sfârşitul reprezentaţiei m-a băgat în locul ăsta.

— Nici n-am ştiut c-o să fie aşa de rău.

— Nu, niciunul din noi n-a ştiut. Bătea toba cu degetele pe cutia de bomboane. Ţi-aminteşti de Woodstock, Bri? Cristoase, ce vremuri! Tu şi cu mine în pădure, picurând

drogul, ascultând muzică! Isuse, ce muzică. Cum de-am ajuns aici?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

Brian şi-a scos mâinile din buzunare şi le-a băgat iar la loc.

— Uite, Stevie, o să ieşi tu din asta. Drace, eşti chiar la modă acum. Acum toţi sunt la pământ, curăţaţi, l-a zâmbit cu efort. Aşa-i în anii optzeci.

— Aşa sunt eu, întotdeauna dansez pe sârmă. L-a apucat pe Brian de mână: Ascultă, omule, e greu. Să ştii că e greu.

— Ştiu.

— Omule, n-ai cum să ştii pentru că nu eşti aici. Şi-a înghiţit furia şi resentimentele. Nu-şi permitea să le lase la vedere acum. Poate că de data asta reuşesc, Bri, dar am nevoie de ajutor.

— De-aia suntem noi aici.

— Bine, bine, de-aia sunt eu aici. La dracu', îl îmbolnăviseră. Dar nu-i destul. Vreau ceva, Bri, doar un pic de ceva. Îmi poţi strecura câteva grame de cocaină – numai cât să pot rezista.

Nu cerea pentru prima oară. Cu inima grea, Brian înţelegea că n-avea să fie nici

ultima oară.

— Nu pot face aşa ceva, Stevie.

— Cristoase, Bri, doar câteva grame. Nu ceva teribil. Aici nu-mi dau decât droguri Tinkertoy. E ca şi când i-ai da aspirină unui curcan congelat.

Brian s-a întors. Nu rezista la vederea acelor ochi întunecaţi, obsesivi. Ochi rugători.

— N-o să-ţi aduc cocaină, Stevie. Doctorii şpun că ar fi acelaşi lucru ca şi când ţi-aş lipi un pistol de frunte.

— Am încercat şi aşa. Ca să nu i se vadă lacrimile, Stevie şi-a pus mâinile la ochi. Perfect, fără cocaină. Adu-mi altceva, puţină Dolophină. E un drog bun, Bri. N-o fi fost destul de bună pentru nazişti, dar pentru mine-i bună. A început să scâncească privind la Brian care stătea cu spatele. Nu e decât un înlocuitor, omule. Mi-ai mai dat şi altă dată, ce mare lucru? Cu asta m-aş mai ţine.

Brian a oftat. Când s-a întors deschizând gura pentru a refuza din nou, a văzut-o pe Emma în prag. Stătea ca o statuie, cu părul ei bogat strâns la spate, cu pantalonii

albaştri, largi, prinşi cu bretele albe peste o cămaşă stacojie. La urechi avea cercei de aur în formă de inele şi ţinea în mână un joc de Scrabble. Lui Brian i se părea a fi de şaisprezece ani la înfăţişare, cu excepţia ochilor.

Ochii ei erau reci. Nişte ochi reci şi acuzatori de femeie.

— V-am întrerupt?

— Nu. Brian şi-a vârât mâinile în buzunare. Mă pregăteam să plec.

— Aş vrea să vorbim. Ea nu-l privea în faţă. Poate că mă poţi aştepta. N-o să dureze mult. Doctorul spune că Stevie are nevoie de odihnă.

— Perfect. Era caraghios, s-a gândit Brian, dar se simţea precum un copil care urma să fie certat. O să vin iar peste o zi sau două, Stevie.

— Corect.

El nu a zis nimic altceva, dar ochii îi erau rugători.

— Ţi-am adus asta. Emma a pus pe genunchii lui Stevie jocul. M-am gândit să faci ceva exerciţii şi să încerci să mă învingi.

— Dar întotdeauna te-am bătut.

— Când eram mică şi pentru că trişai. S-a aşezat lângă ei. Acum nu mai sunt mică.

Ei nu-şi putea ţine mâinile pe loc. Bătea nervos cu degetele pe cutie.

— Te cred.

— Deci vrei ceva droguri. Vorbise pe un ton oarecare, aşa că i-a trebuit un moment ca să înţeleagă. A pierdut tactul degetelor pe cutie, privind-o. Mai spune o dată cum se numeşte ca să notez. Presupun că în câteva ore fac rost.

— Ai spus că vrei. Cum se cheamă? A zis luând un pix.

Întâi s-a văzut pe el speranţa şi o poftă disperată, înainte de a se îmbujora de ruşine. Pentru o clipă, Stevie a părut zdravăn.

— Nu vreau să te implici tu.

Ea a râs pe un ton jos, amuzat, care pe el l-a făcut să transpire.

— Nu mai spune, Stevie. Am fost implicată încă de când aveam trei ani. Chiar crezi că nu pricepeam ce se petrece când vă întâlneaţi sau în turnee? Nu mă crede aşa de proastă.

El aşa crezuse fiindcă voise să se amăgească. Ea era şi fusese întotdeauna lumina purităţii în toată debandada.

— Eu… eu sunt obosit, Emma.

— Obosit? Vrei ceva care să te remonteze? Un pic de drog ca să treci peste realitate? Dă-mi denumirea lui, Stevie. Doar ţi-am salvat viaţa. S-ar părea că te pot ajuta şi s-o pierzi.

— La dracu', nu ţi-am cerut să-mi salvezi viaţa. A ridicat o mână de parcă ar fi vrut s-o împingă, apoi a lăsat-o să-i cadă moale pe cearceaf. De ce naiba nu m-ai lăsat singur, Emma? De ce?

— Nu.

— Greşeala mea, a zis ea brusc. Dar putem remedia. S-a aplecat spre el, adiind o mireasmă plăcută, iar vocea şi ochii i s-au înăsprit. Ö să aduc blestematul ăla de drog pentru tine, Stevie. Îl aduc. O să te hrănesc cu el. O să-ţi bag acul în oricare venă vrei tu. Drace, poate că-l încerc şi eu.

— De ce nu? Şi-a ridicat o sprinceană de parcă s-ar fi amuzat. Ai zis că-i un drog bun. Nu aşa i-ai spus lui tata? E bun. Dacă-i bun pentru tine, e bun şi pentru mine.

— Nu, fir-ar să fie! Uite ce-am făcut eu din mine. Şi-a ridicat braţele descărnate şi pline de cicatrici.

— Văd ce-ai făcut cu tine. A aruncat cu hârtia şi pixul cât colo. Văd exact ce ţi-ai făcut. Eşti slăbit, produci milă, eşti trist.

— Domnişoară! O asistentă s-a ivit în uşă. Trebuie să…

— Ieşi de-aici. Emma s-a răsucit violent, cu pumnii încleştaţi şi cu ochii arzând. Du-te dracului. Încă n-am terminat.

Femeia a plecat, iar paşii îi răsunau cu ecou.

— Lasă-mă singur, a murmurat Stevie. Îi apăruseră lacrimi în ochi şi-şi dusese mâinile la faţă.

— Oh, o să te las, perfect. După ce termin. Te-am găsit zăcând pe jos în propriul tău sânge şi în vomă, lângă pistol şi ac. Nu te puteai decide în ce fel să te omori, Stevie? Tâmpită am fost, nu, n-am vrut să te las să mori. Am băgat înapoi, în tine, viaţa. Chiar acolo, pe

— Nu!

Jos. Plângeam speriată că n-o să fiu destul de rapidă, de bună, de deşteaptă, ca să te

salvez. Dar când te-au luat ei, respirai şi m-am gândit că meritase truda.

— Ce vrei? A explodat el. Ce dracu' doreşti?

— Să gândeşti, să gândeşti o clipă la altcineva decât la tine. Cum m-aş fi simţit dacă te găseam mort? Sau tata

— Ce-ar fi însemnat pentru el? Ai totul, dar şi de-ai avea dublu n-ar conta în faţa tendinţei tale de autodistrugere.

— Cu asta nu pot lupta.

— Oh, e cam subţire scuza asta, subţire, tristă şi foarte potrivită cu ceea ce ţi-ai făcut ţie însuţi. Acum era ea gata să plângă, dar se abţinea ca să lase loc furiei. Te-am iubit dintotdeauna. Te-am privit cântând şi, cu fiecare an care trecea, rămâneam uimită de ceea ce erai capabil să creezi. Acum eşti aici şi-mi spui tocmai mie că nu-ţi poţi înfrâna tendinţa de a te sinucide. Perfect, dar nu te aştepta ca aceia care te iubesc să se mulţumească să privească.

Se ridicase să plece, dar a fost oprită în prag de o brunetă micuţă.

— Domnişoara Meavoy? Sunt doctor Haynes, psihiatra domnului Nimmons.

Emma s-a încordat ca un boxer pregătindu-se de meci.

— Da, văd.

Femeia a zâmbit şi i-a întins mâna.

— Mi-a plăcut, dragă. Şi eu recomand o alergare, apoi o baie fierbinte. S-a dus lângă patul lui Stevie. Ah, Scrabble. Jocul meu preferat. Facem o partidă, domnule Nimmons?

Emma l-a găsit pe Brian afară, sprijinit de noul lui Jaguar. Gând el a zărit-o, a mai tras un fum din ţigară, apoi a aruncat-o.

— Credeam c-o să stai mai mult.

— Nu, i-am spus tot ce-aveam de spus. Vorbind şi-a încheiat capsa de la jacheta ei albastră, apoi şi-a tras fermoarul. Am vrut să te întreb dacă am auzit bine. L-ai cumpărat droguri lui Stevie?

— Nu chiar aşa. Eu nu sunt negustor, Emma.

— Nu ne jucăm cu vorbele, a dat ea din cap. L-ai făcut rost de droguri?

— De un substituit de opiu – ca să-l ajute să meargă în turneu şi să nu încerce să-şi facă heroină.

— Să meargă în turneu, a repetat ea. Nu

credeam că Pete este mizerabil, că minte presa ca să-l ajute pe Stevie să se mintă pe sine.

— Pete n-are nicio vină.

— Ba da. Toţi sunteţi vinovaţi.

— Trebuia să facem publicitate în Bilboard că Stevie e toxicoman?

— Ar fi mai bine. Cum să iasă Stevie din asta dacă nici nu poate recunoaşte că e toxicoman? Şi cum să se oprească dacă prietenii lui, prietenii lui dragi, îi tot dau droguri ca să mai poată face faţă unui nou spectacol, unui nou oraş?

— Nu e aşa…

— Nu? Sau te iluzionezi că faci asta din prietenie?

Prea obosit ca să se înfurie, s-a sprijinit iar de maşină. Briza care-i trecea prin păr era rece din cauza toamnei şi mirosea a ploaie. Pace, s-a gândit studiind chipul furios al fiicei lui. Nu dorea decât pace.

— Nu înţelegi nimic, Emma. Şi nu-mi plate să-mi ceară socoteală propria mea fiică.

— Nu-ţi cer socoteală. S-a întors şi s-a dus la maşina ei. Cu mâna pe uşă, l-a privit. Ştii? Nu ţi-am spus niciodată, dar acum

câţiva ani m-am dus s-o văd pe Jane. E dramatică, înglodată în nevoi şi în egoism. Până acum n-am realizat ce tare vă asemănaţi.

A trântit portiera şi a pornit motorul. N-a întors capul aşa că nu a văzut durerea de pe chipul lui Brian.

Capitolul 29

Emma s-a măritat cu Drew printr-o ceremonie civilă liniştită. Nu veniseră nici invitaţi, nici reprezentanţi ai presei. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Marianne. La urma urmei avea peste douăzeci şi unu de ani şi n-avea nevoie de permisiunea sau aprobarea nimănui.

Nu fusese nunta pe care şi-o visase ea. Nici tul vaporos, nici mătase albă şi strălucitoare. Nici flori în afara trandafirului roz pe care i-l dăduse Drew. Nici muzică, nici lacrimi.

Şi-a spus că nu conta. Făcea exact ce dorise. Era cam egoistă, poate, dar de înţeles, de vreme ce era un act strict personal. Cum le-ar fi putut spune lui Marianne sau lui Bev fără a-i spune tatălui

ei? Nu voise ca el să fie acolo, să stea lângă ea, s-o lase să plece. Ea pleca singură.

Se străduise să îndulcească ceremonia sobră, protocolară, îmbrăcându-se cu o rochie de mătase în nuanţe de un roz mai închis decât trandafirul pe care-l primise. Avea dantele la corsaj şi era lungă până la glezne.

S-a gândit la nunta tatălui ei. Prima nuntă la care fusese. Bev părea radioasă, fericită. Brian zâmbea. Stevie, în întregime în alb, cânta ca un înger. Amintirea i-a adus lacrimi în ochi, dar s-a abţinut când Drew i-a luat mâna.

Îi zâmbea. Zâmbind, i-a strecurat pe deget inelul simplu cu diamant. Avea mâna atât de caldă şi de sigură. Vocea lui era clară şi plăcută când i-a promis dragoste, onoare şi înţelegere. Îşi dorea cu disperare înţelegerea. Când a sărutat-o, l-a crezut.

Apoi au devenit soţ şi soţie. Ea nu mai era Emma Meavoy, ci Emma Meavoy Latimer. O altă persoană. Încredinţându-şi dragostea şi viaţa lui Drew, începea o nouă viaţă.

Nu conta că el trebuia să se repeadă după ceremonie la studioul de înregistrări.

Înţelegea mai bine ca oricine ce înseamnă asta. Ea voise să se mărite repede, repede şi în mijlocul perioadei în care el scotea un nou album. Astfel îi rămânea timp să pregătească apartamentul de la hotel unde aveau să-şi petreacă noaptea lor de nuntă. Voia să fie totul perfect.

Acolo erau flori, buchete de trandafiri, orhidee, narcise. A pus cu mare plăcere vase cu flori peste tot prin încăpere, iar în baie a aşezat un coş cu hibiscus în floare. O duzină de lumânări albe, parfumate, cu iasomie, aşteptau să fie aprinse. Şampania stătea la rece într-un vas de cristal. Radioul era pus la minimum pentru atmosferă.

Ea s-a îmbăiat îndelung şi s-a uns cu uleiuri parfumate. Şi-a pudrat trupul, s-a parfumat. Dorea ca încăperea, şi noaptea, şi trupul ei, toate să fie perfecte pentru el. Şi-a periat părul până când i-a amorţit braţul. Apoi s-a îmbrăcat într-un capot din mătase albă şi dantele.

S-a studiat în oglinda cea mare şi şi-a dat seama că arăta aşa cum trebuie să arate o mireasă. A închis ochii şi s-a simţit ca o mireasă. Noaptea ei de nuntă. Cea mai

frumoasă noapte din viaţa ei. Avea să afle ce înseamnă. Drew va intra, o va privi cu ochii aceia căprui care vor deveni mai întunecaţi. El va fi blând, dulce, răbdător. Aproape că îi simţea degetele îndemânatice pe piele. El avea să-i spună cât de mult o iubeşte, cât de mult o doreşte. Apoi avea să o ducă în dormitor şi să-i demonstreze toate acestea.

Cu răbdare. Cu tandreţe. Cu pasiune.

Pe la ora zece începuse să se neliniştească. La unsprezece se speriase. La miezul nopţii era total zăpăcită. Sunând ia studio, a aflat că el plecase în urmă cu mai multe ore.

Şi-a imaginat un accident teribil. Probabil că se grăbise grozav să vină la ea, la fel de nerăbdător ca ea; să fie împreună în marele pat atât de moale. N-a fost atent şi maşina lui… Ei n-or să ştie unde s-o găsească – doctorii, poliţia. Poate că în clipa aceea Drew zăcea într-un pat de spital, sângerând, strigând-o pe ea.

Tocmai căuta lista cu spitalele când a auzit cheia în uşă. Înainte de-a apuca el să descuie, ea a fost acolo, a deschis uşa şi i-a căzut în braţe.

— Oh, Drew, am simţit că înnebunesc.

— Gata, gata. A mângâiat-o pe fese. Neliniştită, da?

Beat. Mintea ei refuza să creadă, dar se simţea din vorbele încâlcite, din clătinarea trupului, după miros. S-a dat înapoi ca să-l privească.

— Ai băut.

— Am sărbătorit puţin cu băieţii. Că nu te însori în fiecare zi, nu?

— Dar tu… Ai spus că vii la zece.

— Cristoase, Emma, doar n-o să începi cu cicăleala chiar de azi?

— Nu, dar… m-am îngrijorat, Drew.

— Păi, acum sunt aici, nu?

Şi-a scos jacheta şi a lăsat-o să cadă pe jos. El nu se prea îmbăta, dar în noaptea aceea se complăcuse să bea. Noaptea aceea însemna o nouă etapă din drumul spre culme.

— Şi, uită-te la tine. Poza perfectă a miresei îmbujorate. Frumoasa, prea frumoasa Emma, toată în alb.

Ea se îmbujorase. În ochii lui apăruse dorinţa. Aşa cum îşi imaginase ea că o să fie în noaptea asta.

— M-am făcut frumoasă pentru tine. I s-a aruncat în braţe şi şi-a ridicat încrezătoare gura spre a lui.

El a izbit-o. Gura lui era sălbatică şi fierbinte. A muşcat-o tare de buza de jos, împingându-se din toate puterile în ea.

— Drew. Ea a încercat să scape, îngrozită, la amintirea fulgerătoare a lui Blackpool în camera obscură. Drew, te rog.

— În noaptea asta nu te mai joci cu mine. A prins-o de păr şi i-a dat capul pe spate. M-ai făcut să aştept mult; Emma. În noaptea asta nu există scuze.

— Nu. Eu numai… Drew, n-am putea…

— Acum eşti nevasta mea. O să facem cum vreau eu.

A tras-o pe podea, nebăgându-i în seamă rugăminţile şi zbaterea. Avea mâinile brutale, rupând dantela fină ca să-i dezgolească sânii pentru a-i suge şi a-i frământa. Graba lui şi pofta aceea au speriat-o. Nu era normal, s-a gândit zăpăcită, nu era normal să stea pe jos cu cămaşa de noapte zdrenţuită.

El şi-a vârât degetele în carnea de pe şoldurile ei, iar gura lui a strivit-o pe-a ei.

Şocată de mirosul whiskyului, a încercat să-i pronunţe numele. Când zbaterea ei a devenit serioasă, el i-a imobilizat ambele mâini doar cu o mână şi i-a luat virginitatea cu o singură împingere dură, grăbită.

Ea a ţipat atât datorită şocului, cât şi durerii. Atunci el s-a împins cu mai multă forţă în ea, gemând, gâfâind. Ea plângea când el a terminat, s-a rostogolit alături şi a adormit instantaneu.

Dimineaţa el se simţea ruşinat şi era plin de tandreţe. Cu ochii încercănaţi, cu vocea tremurătoare, a rugat-o să-l ierte, încărcat de regrete. Fusese beat, o scuză cam subţire, dar fusese singurul motiv pentru care se comportase ca un monstru. Ea l-a crezut când a luat-o în braţe şi i-a murmurat tot felul de promisiuni. Era de parcă în noaptea nunţii venise un străin ca să-i arate cât de crud şi de lipsit de sentimentalism putea fi sexul. Soţul ei nu-i arăta altceva decât blândeţe. Când a luat sfârşit prima ei zi de proaspăt căsătorită, Emma stătea în braţele lui, mulţumită, cu visuri minunate pentru viitor.

Michael a intrat în bucătărie. Voia să se

ocupe de veselă. Dar, deşi avusese o intenţie clară, tot l-au şocat chiuveta plină şi masa aglomerată cu vase murdare. Le-a privit furios. Muncise din greu toată săptămâna şi se mira de ce asemenea mărunţişuri trebuiau să-i răpească timpul. Cu spirit de sacrificiu, s-a hotărât să le aranjeze înainte de a-şi lua micul dejun şi ziarul de dimineaţă. A început să strângă farfurii, castroane, căni, furculiţe. A băgat totul într-un recipient mare din bucătărie. Erau toate din hârtie şi plastic, un sistem care pe mama lui o îngrozea, dar care lui Michael i se potrivea perfect. Deşi avea în modesta lui bucătărie şi o maşină Whiripool de spălat vase, niciodată nu recursese la serviciile ei.

Satisfăcut, a scotocit pe poliţa cu căni, răsturnând o sticlă cu sos El Paso şi un borcan cu unt de arahide Skippy. Le-a împins într-o parte, şi a înhăţat cutia cu fulgi de cereale. A pus o parte din ea în castron, apoi a turnat deasupra cafeaua fierbinte din cafetieră. Descoperise această delicatesă întâmplător, într-o dimineaţă în care fusese cam zăpăcit. Aproape că-şi terminase gustarea când şi-a dat seama că

pusese cafeaua peste cereale, iar laptele în cana de plastic. Înainte de a se aşeza a fost întrerupt de o izbitură în partea de jos a uşii.

La prima vedere părea a fi o rogojină cenuşie de un metru şi jumătate. Dar rogojinile nu dau din coadă şi nici nu au limbi rozalii care le atârnă. Michael a deschis panoul şi a fost salutat cu exuberanţă de căţelul imens, flocos.

— Nu mă mâzgăli! Michael i-a dat deoparte labele imense de pe pieptul lui gol. Labele au alunecat pe podea, dar noroiul a rămas pe pieptul lui Michael.

Conroy, de rasă necunoscută, stătea rânjind pe linoleum. Puţea cât se putea de rău pentru un căţel, dar se părea că nici nu-i pasă de asta. Avea blana murdară şi plină de scaieţi. Chiar şi lui Michael îi venea greu să creadă că îl luase pe Conroy dintre mai mulţi căţeluşi caraghioşi doar în urmă cu doi ani. Devenit adult, Conroy se făcuse rău – nu acasă, dar pe-afară era tare afurisit.

Conroy continua să se bucure ridicând o labă, dar şi el şi Michael ştiau că nu era un semn de servilism.

— N-o să-ţi scutur laba asta. Nu ştiu pe unde ţi-ai pus-o. Iar te-ai dus la şleampăta aia, nu?

Conroy a privit într-o parte. De-ar fi ştiut să fluiere printre dinţi, ar fi făcut-o.

— Nu încerca să negi. Ţi-ai petrecut sfârşitul săptămânii tăvălindu-te în noroi şi ţi-au curs balele după târâtura aia. Niciodată nu-ţi pasă de consecinţe sau de sentimentele mele. Michael s-a uitat în frigider. Dacă te mai iei de ea, treaba ta. Nu o dată ţi-am spus, ci de mii de ori. Trebuie să practici sex fără primejdii. Suntem în anii ’80, fraierule.

A scos o felie de şuncă pe care Conroy a apucat-o lacom şi a înghiţit-o. Îmblânzit, Michael i-a mai dat două felii înainte de a se aşeza să-şi mănânce cerealele înmuiate în cafea. Îi plăcea felul lui de viaţă. Mutarea la periferie fusese o hotărâre înţeleaptă în ceea ce-l privea. Avea exact ce dorise: o bucată bună de pajişte pe care era nevoit s-o cosească, câţiva copaci înfrunziţi şi ce mai rămăsese din straturile de flori ale vechiului proprietar. Încercase să facă pe grădinarul, dar nu fusese în stare, aşa că renunţase.

Apoi apăruse Conroy. Îşi bătuse cuie în tălpi.

Cumpărase mica alcătuire din cărămizi sub un impuls de moment, exact când luase sfârşit scurta şi maladiva legătură cu Angie Parks. Învăţase totuşi ceva de la ea, dar nu în materie de rafinament sexual. Învăţase că Michael Kesselring o să aparţină întotdeauna clasei mijlocii.

Era ciudat s-o privească pe ecran după ce fusese înlocuit cu un jucător de hockey în vârstă de douăzeci de ani. Îi dăduse senzaţia sinistră, când văzuse filmul după cartea lui Jane Palmer, că Angie se comportase întocmai ca Jane în acele trei luni de demenţă în care fuseseră amanţi.

Se dusese singur la film. Un fel de test pentru a-şi da seama că scăpase de orice urmă nesănătoasă de atracţie pentru ea. Când ea îşi dezgolise acei sâni superbi, nu simţise nimic altceva decât o stare de neplăcere. Deşi i se întâmplase indirect, prin procură, şi-a dat seama că el se culcase de fapt cu mama Emmei.

Şi se întrebase, stând în întunericul cinematografului, dacă Emma avea să vadă

filmul. Dar nu îi plăcea să se gândească la Emma.

Mai fuseseră şi alte femei. Niciuna serioasă, femei pur şi simplu. Maisavea şi munca lui. Nu-l mai irita faptul că avea şi talent şi pasiune pentru serviciul lui de om al legii. Poate că nu dispunea de răbdarea şi de priceperea tatălui lui în privinţa hârţogăriei, dar avea un mod propriu de a analiza, de a accepta orele lungi, adeseori monotone, de cercetări legale şi avea un respect sănătos pentru viaţa lui ca să nu-şi folosească pistolul decât în cazuri strict necesare.

— S-a tras în mine ieri, i-a spus lui Conroy. Câinele a început, fără interes, să se purice. Dacă perversul ăla avea noroc, acum ar fi rămas pe dinafara gratiilor, băiete. Nu te amăgi că şleampăta aia te-ar fi primit la ea acasă. Conroy l-a privit, a icnit şi s-a întors la puricii lui. O să mergem la veterinar, a mormăit Michael luând cereale cu lingura. O vizită la veterinar şi o să termini cu destrăbălările tale. Încântat că avusese ultimul cuvânt, Michael a deschis ziarul.

Erau aceleaşi ştiri despre Estul Mijlociu,

ultimele noutăţi despre terorism. Chestii de rutină despre economie. Jos, în secţiunea B, era un articol despre capturarea şi arestarea unui anume Nick Axelrod, un tip fără importanţă care se crezuse grozav şi îşi asasinase iubita.

— Ăsta-i tipul, a zis Michael ducând ziarul la nasul lui Conroy. L-am găsit într-un apartament de la periferie, trăgând în pereţi şi invocându-l pe Iisus. Uite, aici e numele meu. „Detectivul Michael Kesselring”. Mda, ştiu, ştiu, dar e numele meu. Dacă nu-ţi pasă, de ce nu faci tu ceva folositor, cum ar fi să-mi aduci ţigările? Du-te, adu-le!

Conroy s-a dus fără bunăvoinţă. A încercat să şchioapăte, dar Michael nu-l băga în seamă, ocupat cu ziarul. Scărpinându-se pe pieptul gol, Michael s-a uitat la rubricile distractive. Şi-a încleştat degetele când a văzut poza. Era Emma. Arăta – Dumnezeule, s-a gândit el – arăta scandalos. Cu zâmbetul acela sfios, cu ochii aceia mari şi senini. Purta o rochie scurtă, fără umeri, iar părul îi curgea pe umeri în onduleuri mari. Pe umerii ei era un braţ, iar braţul aparţinea unui bărbat. Michael şi-a dezlipit ochii de pe

chipul Emmei ca să observe bărbatul. Drew Latimer. Şi el zâmbea. Un zâmbet blestemat, de încântare, s-a gândit Michael. S-a întors la Emma, studiind-o cu nemărginită atenţie. Conroy a revenit lăsând în poala lui un pachet de Winston. Dar el nu s-a sinchisit. Citea cu încetineală, de parcă ar fi fost într-o limbă străină, titlul.

„PRINŢESA ROCK-ULUI, EMMA MEAVOY, SE MĂRITĂ CU PRINŢUL El”

„Printr-o ceremonie şecretă de acum două zile, Emma Meavoy, fiica lui Brian Meavoy de la Devastation şi a scriitoarei Jane Palmer, s-a măritat cu Drew Latimer, de douăzeci şi şase de ani, cântăreţul principal şi chitaristul de la grupul rock recent apărut, Birdcage Walk. Noii căsătoriţi s-au întâlnit cu ocazia ultimului turneu european.”

Michael n-a citit continuarea. Nu mai putea. Isuse, Emma! A închis ochii şi a lăsat să-i cadă ziarul pe masă. Oh, Isuse!

Emma era emoţionată să fie din nou la New York. De-abia aştepta să-i arate oraşul lui Drew şi să petreacă primul lor Crăciun împreună, în mansardă. Nu-i mai păsa că

avionul întârziase sau că era polei pe jos. Vor avea parte în sfârşit de luna de miere care fusese amânată pentru terminarea noului album al lui Drew. Ea dorea să petreacă acest timp la New York, în casa ei, ca să facă trecerea de la mireasă la soţie.

Îi spusese şoferului limuzinei să-i ducă prin centrul oraşului, astfel încât să-i arate lui Drew iluminaţia, oamenii, copacul maiestuos din Rockefeiler Center, carnavalul de la Times Square. Era încântată că puteau să se ducă la mansardă fără însoţitori. În sfârşit, fără Sweeny care să o păzească.

— Parcă ar fi trecut ani de când n-am mai fost pe aici.

Ştia că tatăl lui Marianne se supărase pentru că nu subînchiriaseră locuinţa, dar ea era mulţumită că nimeni nu stătuse acolo în absenţa lor.

— Spune, ce părere ai? Şi-a trecut degetele prin părul ud.

— E un spaţiu. El s-a uitat la pereţii tencuiţi, la podelele goale, la bufniţa de porţelan pe care o descoperise Emma într-un magazin de fleacuri din vecinătate. E un

pic… spartan.

— Aşteaptă să-l împodobesc pentru Crăciun. Marianne şi cu mine am strâns tot felul de podoabe speciale. A căutat în geantă să-i dea un bacşiş şoferului când acesta le-a adus bagajele tuşind cu discreţie.

— Mulţumesc. Şi-a pus în buzunar cei douăzeci de dolari. Mulţumesc, doamnă. Crăciun fericit.

— Crăciun fericit. Ea şi-a scos haina şi s-a repezit la ferestre. Drew, hai să vezi peisajul. E mai bine din studioul lui Marianne, numai că îmi vine ameţeala.

— Foarte drăguţ. Vedea o stradă murdară şi un trafic înnebunitor. Emma, mă întreb de ce nu te-ai mutat undeva mai ca lumea.

— Nu am dorit altceva.

— Mă rog, e fermecător şi e perfect pentru două fete de colegiu. Dar noi ar trebui să ne mai gândim. Doar n-o să ne împărţim traiul cu Marianne, oricât de plăcută ar fi ea.

— Nu m-am gândit… Ea o să se întoarcă abia peste câteva luni.

— Mai bine ai începe să te gândeşti. A

sărutat-o pe o sprânceană pentru a mai îndulci asprimea din vorbe. Drăguţă, dar cam înceată la minte, s-a gândit el, mângâind-o pe obraz. Din câte am auzit îţi trebuie o grămadă de timp, bani şi. Energie ca să găseşti un loc la New York. De vreme ce tu doreşti să ne împărţim viaţa între oraşul ăsta şi Londra, vom avea nevoie de confort. Isuse Cristoase, dar aici e frig!

— Am oprit căldura pe perioada cât am fost noi plecate. S-a repezit să deschidă sistemul de încălzire. „

— Mereu practică, nu, iubito? Era în vocea lui un fel de zeflemea, dar când s-a întors iar în direcţia ei, zâmbea, Sunt însă convins că o să ne simţim bine aici câteva săptămâni. În fond, o lună de miere, chiar şi una modestă, nu cere mai mult decât un pat. A râs văzând-o înroşindu-se, apoi a luat-o în braţe sărutând-o îndelung, cu poftă. O să avem un pat, nu, Emma?

— Da. S-a lipit tare de el. Chiar acum, avem un pat, dar trebuie să-i schimb lenjeria.

— O să ne îngrijim mai târziu de lenjerie. A tras-o peste prag şi a smucit-o de pulover.

Ea deja ştia că o să fie ceva rapid, nu sălbatic şi dureros cum fusese în noaptea nunţii, dar în viteză şi se va termina curând. Nu se pricepea cum să-i spună că dorea să dureze mai mult. Deşi simţea într-un fel, în inima ei, că ar putea fi şi mai mult decât acea bâjbâială rapidă în întuneric. Salteaua era rece sub spatele ei. Dar ceva din trupul lui care intra în ea cu mult înainte de a-şi fi dorit, era fierbinte. L-a înconjurat cu braţele, lipindu-se de căldura lui, aşteptând acea minune despre care doar citise. S-a cutremurat când el a terminat. Din cauza frigului, şi-a spus ea. Drew parcă i-ar fi ghicit gândul.

— Cristoase, aici suntem ca într-o cutie de gheaţă!

— N-o să mai dureze mult şi o să se încălzească. O să aduc nişte pături din dulap. S-a întins după pulover, dar el a oprit-o.

— Vreau să-ţi privesc trupul, Emma. Nu mai ai de ce să fii timidă în faţa mea, nu?

— Nu. Ea s-a ridicat stângace să ajungă la dulap. El s-a scotocit prin buzunarul jachetei trântite pe jos ca să-şi caute

ţigările.

— Presupun că nu-i pe-aici nimic de mâncare sau o sticlă cu ceva împotriva pneumoniei.

— E nişte coniac în bucătărie.

Şi-a amintit de sticla pe care o deschisese pentru Luke. Luke, care se întorsese la Miami, încercând să se agaţe de viaţă. A pus teancul de cearceafuri şi pături la capătul patului. Îi spusese deja lui Drew aproape toate secretele ei – cu excepţia celor despre Johnno şi Luke.

— Nu m-am gândit la mâncare. L-a văzut ridicându-şi o sprinceană când şi-a dus ţigara la gură. De ce nu m-aş duce la magazinul din colţ? Să iau câte ceva. Tu poţi bea nişte coniac şi să faci o baie fierbinte. O să încropesc o cină.

— Perfect. Nici nu-i trecea prin minte să se ducă împreună cu ea. Ia-mi şi nişte ţigări, da?

— Sigur. N-a mai oprit-o când şi-a luat puloverul. N-o să dureze mult.

Când ea a plecat, şi-a pus pantalonii. Şi-a turnat întâi un coniac şi, deşi paharul nu i se părea potrivit, a remarcat că băutura era

de bună calitate. ÎI uluia faptul că ea îşi imaginase că ar fi putut aprecia mansarda aia ca un hambar. O mansardă în centru, s-a gândit şi a mai băut din coniac. Nu intenţiona să locuiască în centrul comercial. Întotdeauna îşi dorise să parvină. Era vizibil că acum, când se afla pe drumul cel bun, nu putea să se mulţumească prea uşor cu altceva decât maximul. Sigur, doar crescuse în condiţii grele. Sorbind din băutură, studia pictura Emmei de pe peretele tencuit şi se gândea de unde venise el şi încotro voia să se îndrepte. Nu că trăise într-o sărăcie lucie, dar fuseseră destule umbre în viaţa lui. O casă închiriată, o curte plină de noroi, pantaloni cârpiţi. Îi displăcea faptul că provenea din clasa muncitoare şi îl detesta pe tatăl lui pentru că nu fusese ambiţios. Un om încovoiat de viaţă, s-a gândit. Fără mare vigoare. Altfel de ce l-ar fi părăsit nevasta pe el împreună cu cei trei copii? Pentru că voise ceva mai bun decât să-şi ducă viaţa de pe o zi pe alta, a reflectat Drew. Cum ar fi putut-o blama? O detesta.

El avea să-şi croiască propriul drum şi drumul ăsta ducea drept spre culme.

Ridicând paharul, a toastat cu portretul Emmei. Dacă nevasta asta naivă a lui o să-i facă nişte copii, vor trăi cu toţii fericiţi. Dar el trebuia să ia atitudine. O s-o mai lase aici vreo săptămână, două, apoi se vor muta într-un cartier ca lumea. Într-unul din apartamentele acelea strălucitoare şi scumpe din Central Park. Asta pentru început. Nu-i păsa dacă avea să locuiască o parte a anului în New York. De fapt New York-ul îi convenea perfect. Mai cu seamă datorită relaţiilor pe care le avea Emma acolo. S-a îndreptat spre combina stereo şi a căutat prin discuri până a dat de cel care îi trebuia, Complete Devastation. Părea corect, a reflectat Drew, să-l salute într-un fel pe bătrân. În fond, de n-ar fi fost turneul, el n-ar fi reuşit s-o momească pe Emma prin culise, să o farmece. A dat din cap şi a pus discul, lăsând muzica să zguduie încăperea.

Nu, n-o să fie prea greu s-o suporte. Deşi era lamentabilă în pat – mare dezamăgire – era mai mult decât plină de bunăvoinţă pentru a fi plăcută. O s-o facă să-l asculte la fel cum îşi domina corzile chitarei, din moment ce-şi pusese ochii pe ea. Înţelegea

să-şi scoată paguba. Cu vârf şi îndesat. Curând o să-şi repare ea greşelile faţă de tătic. Bătrânul acceptase destul de uşor căsătoria lor şi fusese generos cu cele cincizeci de mii de lire ca dar de nuntă. Pe numele Emmei, dar depuşi apoi într-un cont comun pentru amândoi.

Între tată şi fiică mai persista o oarecare stinghereală, dar o să se rezolve şi ea curând. Drew era sigur de asta. Trebuia să-şi capete recompensele pentru faptul de a fi ginerele unic şi favorit al lui Brian Meavoy. Între timp, avea doar o soţie foarte, foarte bogată. O soţie bogată şi naivă. A râs şi s-a îndreptat spre fereastră. Ce putea fi mai grozav pentru un bărbat ambiţios? Nu trebuia decât să-şi controleze temperamentul şi nerăbdarea, s-o facă fericită, apoi o să-i pice drept în braţe tot ce-şi dorea.

Capitolul 30

S-au mutat într-un apartament elegant, cu două nivele pe Upper West Side. Ea a încercat să nu acorde atenţie faptului că era situat la al unsprezecelea etaj, de vreme ce

lui Drew i se părea important să stea acolo. Numai că ameţea atunci când stătea la fereastră şi se uita în jos. Fobia asta o enerva. Stătuse pe terasa de la Empire State Building şi se simţise vioaie. Însă dacă se afla la o fereastră de la etajul patru, i se învârtea capul şi o durea stomacul. Drew avea dreptate, s-a gândit, când îi spunea să înveţe să locuiască acolo. Oricum, Emmei îi plăceau tavanul înalt din dormitorul principal, balustrada sculptată de la scările spiralate, nişele din pereţi şi dalele în maron şi alb din hol.

Emma o chemase pe Bev să se ocupe de decorarea apartamentului, dorind apropierea şi sperând în compania ei care-i putea face mutarea din mansardă mai puţin dureroasă. Emma trebuia să admită că apartamentul era plăcut, cu priveliştea aerisită a lui Central Park şi cu scara largă, spiralată. Şi-a satisfăcut marea dorinţa de antichităţi şi ciudăţenii decorând apartamentul cu un amestec preţios de piese Queen Anne şi opere caraghioase de Pop-Art. Îi plăceau ferestrele înalte, şi balconaşul de sticlă în care putea cultiva

plante şi faptul că era aproape de Johnno.

Îl vedea aproape zilnic. El mergea cu ea prin magazinele de antichităţi, căci pe Drew îl plictisea asta. Johnno îşi făcuse o obişnuinţă din a pica o dată sau de două ori pe săptămână la cină sau din a-i însoţi în câte o seară în oraş. De vreme ce n-avea aprobarea tatălui ei, o mângâia faptul de a o avea pe a lui Johnno, îi plăcea să-l audă discutând despre muzică împreună cu Drew. A fost încântată când ei doi au început să scrie un cântec împreună.

Emma s-a cufundat în viaţa de casnică pentru ea, pentru Drew şi pentru copiii care trebuiau neapărat să apară. Pe Emma o surprinsese şi îi plăcuse mult faptul că Drew voia să-şi sporească familia. În această privinţă amândoi aveau acelaşi vis, oricât de multe alte dezacorduri existau între ei. Îşi imaginase cum ar fi să aibă o sarcină, să simtă copilul lui Drew crescând înăuntrul ei. Visa adesea cu ochii deschişi cum ea şi Drew ar împinge un cărucior prin parc. Oare şi ei ar fi avut aceeaşi expresie mândră ca aceea pe care o observase pe chipurile părinţilor tineri? Lunile treceau şi

ea îşi spunea că trebuia să aibă răbdare, că o să vină şi timpul acela. Stresul era vinovat, osteneala prea mare. Odată aflase că trebuia să fie relaxată îr timp ce făcea dragoste şi atunci ar fi rămas gravidă. Venise primăvara şi ea făcea duzini de poze cu femei gravide, cu bebeluşi şi puşti în parc. Îi privea bucurându-se de după-amiezele călduţe. Şi îi invidia. Planurile de a-şi deschide un studio propriu şi de a lucra la cartea ei erau lăsate pe planul doi, dar fotografiile ei continuau să fie vândute. Ea era mulţumită să se cufunde într-o viaţă de casnică, să-şi petreacă orele libere mărindu-şi portofoliul. A început să colecţioneze cărţi de bucate şi să privească emisiunile de gastronomie de la televizor. Se simţea măgulită când Drew o lăuda pentru eforturile ei de a face un fel de mâncare. De când se arătase cam plictisit de fotografiile ei, încetase să-i mai arate pozele apărute în presă sau să discute despre progresele ei în domeniu.

El părea mult mai încântat să vadă în ea o gospodină. În primul an de căsnicie, Emmei îi plăcuse teribil să-i facă pe voie, încerca

să-şi mascheze dezamăgirea, când trupul ei o informa cu regularitate, că nu rămânea gravidă. Încerca să nu se simtă vinovată când Drew o bombănea de fiecare dată când ea făcea vreo greşeală.

Numai Runyun a scuturat-o din rutina în care se complăcea.

Cu o sticlă de şampanie într-o mână şi un buchet de lalele în cealaltă, Emma a năvălit în apartament.

— Drew? Drew, eşti acasă? Punând jos sticla, ea a deschis radioul.

— Isuse, vrei să închizi chestia aia? Drew apăruse în capătul scărilor. Purta doar chiloţii pe el. Dimineaţa nu era niciodată bine dispus, părul îi era ciufulit, ochii cârpiţi de somn, faţa îi era năpădită de barba crescută peste noapte. Ştii că am lucrat până târziu azi-noapte. Nu cred că-ţi cer prea mult dacă vreau puţină linişte dimineaţa.

— Iartă-mă. Imediat ea a închis aparatul şi şi-a coborât vocea. Cele câteva luni de căsătorie o învăţaseră că, înainte de cafea, starea de spirit a lui Drew era explozivă. Nu m-am gândit că ai rămas în pat. Credeam că

eşti plecat în oraş.

— Sunt şi oameni care n-au nevoie să se trezească în zori ca să devină eficienţi.

Ea n-a făcut altceva decât să strângă puţin mai tare florile. Nu dorea să se certe.

— Să-ţi fac nişte cafea?

— Asta da. Tot n-o să mai pot dormi…

Emma a luat florile şi vinul în bucătărie. Nu era o încăpere mare, dar devenise mai spaţioasă prin colţarele de sticlă. Ea le alesese albastre şi albe – cu. Feţe de masă din pânză, faianţă albă, dale bleu şi albe pe jos. Într-un colţ era o etajeră pe care o vopsise ea singură în alb. Expusese pe ea o colecţie de vase de cobalt. Emma a adăugat apă proaspătă celor trei cactuşi pe care-i pusese în castroane albastre, apoi s-a apucat să pregătească gustarea de dimineaţă. A pus în cuptor cârnăciorii preferaţi ai lui Drew înainte de a măcina cafeaua.

După câteva minute, când el a intrat tot dezbrăcat şi nervos, mirosurile l-au impresionat în mod plăcut. Îi convenea să o vadă lângă aragaz, făcând mâncare pentru el. Asta îl făcea să reflecteze că nu avea

nicio importanţă cine era şi cât de mare îi era contul în bancă, ea îi aparţinea lui. A sărutat-o pe gât.

— Bună dimineaţa. Zâmbetul cu care i-a răspuns a pălit când el a început să o frece pe sâni.

— O să fiu gata într-un minut.

— Perfect. Sunt mort de foame. A ciupit-o brutal de sâni.

Ea detesta gestul acesta al lui, dar a tăcut şi s-a dus să-i toarne cafeaua. De când îi spusese că nu-i plăcea să fie ciupită, el făcea gestul şi mai des. Afirma că dorea s-o excite. „Eşti prea sensibilă, Emma. N-ai simţul umorului.”

— Am nişte veşti pentru tine, Drew. Sunt veşti magnifice, i-a zis, întinzându-i cana cu cafea. Ochii lui au sclipit. Oare era gravidă? Teribil de tare dorea să-i prezinte lui Brian un nepoţel.

— Ai fost la doctor?

— Nu – oh, nu, nu sunt gravidă, Drew, îmi pare rău. Din nou se simţea vinovată. Pe faţa lui se aşternuse dezamăgirea. Va mai dura până atunci, a murmurat spărgând două ouă pe care le-a pus la prăjit în tigaie.

Mereu mă ocup de graficul temperaturii mele.

— Sigur. Şi-a luat o ţigară, a aprins-o, studiind-o prin norul de fum. Faci şi tu ce poţi. Ea a deschis gura, apoi a închis-o. Nu era momentul să-i spună că un copil se face cu participarea a doi oameni. Când îi mai spusese asta, el trântise o veioză, apoi ieşise furtunos din casă, lăsând-o cu sentimentul vinovăţiei până dimineaţa.

— M-am dus la Runyun. Ştii tu, că ţi-am spus.

— Hmmm? O, da. Mucosul ăla bătrân cu rahaturile de poze.

— Nu e mucos. N-avea rost să mai facă remarci asupra termenului „rahaturi”. Trăsnit, a zis zâmbind. Adesea ţâfnos, dar nu-i mucos, i-a adus farfuria la masă. Uitase de cafeaua ei. S-a aşezat, dar era gata în orice clipă să se ridice. El a aranjat o expoziţie pentru mine. Propria mea expoziţie.

— Expoziţie? A zis Drew mestecând un cârnat. Ce tot spui?

— Datorită lucrărilor mele, Drew. Credeam că-mi va oferi o slujbă, dar era

vorba de altceva.

— Oricum n-ai nevoie de slujbă. Ţi-am mai spus ce cred eu despre munca ta cu vreun bătrân ramolit.

— Nu, acum nu mai contează. Mă consideră talentată. L-a fost greu să admită, dar acum mă consideră cu adevărat talentată. O să mă sponsorizeze pentru expoziţie.

— Înţelegi prin asta una dintre acele adunări pretenţioase în care oamenii se holbează la poze şi spun lucruri de genul „Ce adâncime, ce viziune?”

Ea a înţepenit. S-a ridicat încet şi s-a ocupat de lalele ca să-i treacă nervii. Încerca să se convingă că el nu o făcea cu tot dinadinsul, dar toate solicitările lui Drew făceau ca Emmei să nu-i mai rămână suficient timp pentru a-şi face meseria care o interesa atât. Sosise timpul să se folosească de prezenţa lor la New York, zicea el şi insistă să frecventeze cluburile. El dorea o perioadă de recreere, aşa că s-au dus o săptămînă în Virginia Islands. Lui i se părea normal să-şi facă prieteni printre tineretul bogat din New York. Acum

apartamentul nu era aproape niciodată gol. Dacă nu la ei acasă, oricum exista în altă parte o petrecere la care se duceau. Erau tracasaţi de „paparazzi” ca toate noile cupluri strălucitoare. Premiera unei noi piese pe Broadway, o noapte la un nou local* un concert în Central Park. Tot ceea ce făceau ei era înregistrat. Numele şi feţele lor împodobeau ziarele care se vindeau la fiecare colţ. Apăreau pe coperţile de la Rolling Stone, People şi Newsweek, Barbara Watters le ceruse un interviu. De câte ori se zăpăcea datorită tensiunilor,

Emma îşi amintea că acesta fusese modul de viaţă la care visase, închisă în şcoala Saint Catherine. Realitatea însă era mult mai obositoare şi mai plictisitoare decât ar fi crezut. Toţi spuneau că primul an de căsătorie e cel mai dificil, îşi amintea ea mereu. Cerea eforturi, răbdare. Dacă viaţa în general şi căsătoria apăreau mai dificile şi mai puţin încântătoare decât îşi închipuise, aceasta însemna că ea nu se străduia îndeajuns.

— Haide, fetiţo, e o petrecere. Drew a întors-o spre el cu atâta putere, încât apa

minerală s-a vărsat din pahar. Hai, sus, Emma.

— Sunt obosită, Drew.

— Întotdeauna eşti obosită.

Şi-a înfipt degetele în spatele ei când a încercat să se retragă. Nu dormise trei nopţi la rând pentru că lucrase în camera de developare. Expoziţia ei avea să fie peste şase săptămâni şi Emma era plină de nervi. Şi furioasă, a recunoscut ea. Furioasă pentru că acum două ore o anunţase ca invitase câţiva prieteni la ei.

Prin încăperi mişunau vreo sută şi cincizeci de oameni. Muzica bubuia. În ultimele luni fuseseră tot mai dese aceste „mici” petreceri. Plătea pentru băuturi cinci sute de dolari pe săptămână. Nu că i-ar fi părut rău de ani. Nici chiar de timp, mai ales când era vorba de prieteni. Acum însă nu avea parte de prieteni, doar de admiratoare de doi bani şi de profitori. Săptămâna trecută, apartamentul arătase ca o ruină după ce plecase toată lumea. Sofaua fusese pătată cu coniac. Cineva stinsese o ţigară pe covorul oriental. Dar, mai rău decât asta, decât vaza Baccarat

spartă sau bomboniera Limoges dispărută, fuseseră drogurile. Găsise nişte oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată" care prizau cocaină în camera de oaspeţi care avea să devină cât mai curând, spera ea, camera copilului. Drew îi promisese că n-o să se mai întâmple.

— Eşti prost dispusă pentru că n-a venit Marianne.

Nu de asta, s-a gândit Emma, nu venise pentru că nu fusese invitată.

— De când s-a întors îţi petreci mai multă vreme cu ea în mansarda aia, decât aici, cu mine.

— Drew, n-am văzut-o de aproape două săptămâni. Cu cât am eu de lucru şi cu viaţa noastră socială nici n-am avut timp.

— Ca să te dai în bărci ai întotdeauna timp, totuşi.

Ea s-a dat înapoi. Furioasă, i-a împins mâna înainte ca el s-o poată apuca din nou.

— Mă duc la culcare. Şi-a făcut drum prin mulţime fără a băga în seamă chemările şi râsetele. El a prins-o pe scări. După strânsoarea degetelor, Emma a priceput că furia lui era la fel de mare ca a ei. Lasă-mă

în pace, a zis pierzându-şi suflul. Nu cred că doreşti să ne luptăm în faţa prietenilor tăi.

— Atunci o să vorbim sus. A strâns-o atât de tare, încât ea a ţipat, apoi a târât-o sus tot restul drumului. Ea era gata de ceartă, dar când a intrat în dormitor a simţit că nu mai putea îndura. Acolo erau câţiva care-i foloseau oglinda antică pentru a face cocaina pudră. Patru din ei, aplecaţi deasupra măsuţei ei de toaletă, chicoteau şi prizau pudra albă. Sticluţele vechi de parfum din colecţia ei erau împinse într-o parte. Una zăcea spartă pe jos.

— Ieşiţi. Patru capete s-au ridicat şi au privit-o rânjind. Am spus să ieşiţi. Duceţi-vă dracului din camera mea, plecaţi dracului din casa mea.

Înainte ca Drew să o poată opri, l-a înhăţat pe un bărbat de două ori mai greu decât ea şi l-a împins..

— Hei, putem participa la şedinţa asta cu toţii.

— Ieşiţi, a repetat ea arătându-le uşa.

Atunci ei s-au grăbit să iasă. Una dintre femei l-a bătut uşor pe Drew pe obraz. Emma a trântit uşa în spatele lor şi s-a

repezit la soţul ei.

— M-am săturat. Am suportat până la ultima limită, Drew. Vreau ca toţi oamenii ăştia să iasă de aici şi să nu mai vină.

— Aşa? A zis el calm.

— Ţie nu-ţi pasă? Chiar deloc nu-ţi pasă? Ăsta e dormitorul nostru. Cristoase, Drew, uită-te la lucrurile mele. S-au băgat în dulapul meu. Furioasă, a luat un costum de mătase. Dumnezeu ştie ce-or fi furat şi ar fi spart de data asta, dar nu e cel mai oribil lucru. Nici nu-i cunosc, însă stau la mine în dormitor şi se droghează. Nu vreau droguri în casa mea. Ea l-a văzut luându-şi avânt, dar n-a înregistrat gestul. A izbit-o atât de tare cu dosul palmei, încât a trântit-o pe jos. Simţea gustul sângelui. Zăpăcită, şi-a ridicat mâna spre buza spartă.

— Casa ta? A ridicat-o în picioare. Când a împins-o, ei i s-a sfâşiat cămaşa. S-a sprijinit greoi de masa de alături. Lampa ei preferată Tiffany s-a spart pe podea. Târfă mică şi răzgâiată. E casa ta?

Prea uluită pentru a se da înapoi, s-a speriat când el s-a repezit din nou la ea. Muzica i-a acoperit ţipătul când a apucat-o

şi a azvârlit-o în pat.

— Casa noastră. Să ţii minte asta. E la fel de mult a mea ca şi a ta. Totul e la fel de mult al meu ca şi al tău. Să nu crezi că-mi poţi spune mie ce am de făcut. Îţi închipui că mă poţi umili în halul ăsta?

— Eu n-am… Emma s-a ferit când el a ridicat din nou mâna.

— Aşa e mai bine. O să-ţi spun eu când vreau să-ţi aud văicărelile. Mereu ai procedat cum ai vrut tu, nu, Emma? Mă rog, n-o să facem excepţie. Vrei să stai aici sus absolut singură? Perfect. A înhăţat telefonul de pe perete şi l-a scos de acolo. N-ai decât să stai aici. A izbit telefonul de perete înainte de a ieşi trântind uşa şi închizând-o în urma lui.

Ea a rămas ghemuită în pat, respirând greoi, prea zăpăcită ca să simtă durerile loviturilor. Era un coşmar, s-a gândit. Mai avusese coşmare. Şi-a adus aminte îndurerată de palmele şi de zbieretele în care trăise în primii trei ani de viaţă.

„Târfă mică şi răzgâiată.”

O fi fost vocea lui Jane sau à lui Drew? Tremurând a întins mâinile după căţeluşul

negru din copilăria ei. L-a strâns sub braţ şi a plâns până a adormit.

În dimineaţa următoare, când el a descuiat uşa, Emma dormea. Rămas în prag, Drew a studiat-o fără niciun sentiment. Era cam umflată la faţă. Trebuia să nu iasă din casă timp de câteva zile. Păcat că-şi pierduse cumpătul, s-a gândit frecându-şi palmele de coapse. Îi plăcuse, dar era păcat. Însă ea îl provoca mereu, îşi dădea toată osteneala, nu? Şi nu era uşor. Emma era în pat ca un peşte mort. În plus, vorbea permanent despre blestemata ei de expoziţie, închizându-se ore în şir în camera de developat în loc să aibă grijă de el. Trebuia ca munca lui, nevoile lui să fie pe primul plan. O soţie trebuia să aibă grijă de soţul ei. D-aia o luase de nevastă. Ea trebuia să aibă grijă de el, să îl ajute să ajungă unde îşi propusese el.

Poate că făcuse bine că o pocnise. Precis că altă dată va reflecta de două ori înainte de a-l înfrunta. Dar acum, că îi arătase cine era stăpânul, îşi putea permite să devină generos. Micuţa Emma, s-a gândit el. Putea fi manipulată fără mare osteneală.

— Emma.

Atent, ocolind cioburile de la lampa spartă, Drew s-a apropiat de pat. A văzut-o deschizând ochii, l-a zărit spaima.

— Oh, iubito, îmi pare rău. Ea s-a retras când el a mângâiat-o pe păr. Nu ştiu ce s-a petrecut. Mi-am pierdut cumpătul. Merit să fiu încuiat aici.

Ea tăcea. Auzea ca un ecou scuzele de demult ale mamei ei.

— Trebuie să mă ierţi, Emma. Te iubesc atât de mult. A fost din cauză că ţipai la mine, mă acuzai. N-a fost vina mea. L-a luat degetele ţepene şi le-a lipit de buzele lui. Ştiu că pleava aia n-avea ce căuta aici, în camera noastră. Dar nu eram eu de vină. L-am dat imediat afară, a minţit el. A fost doar o criză, a continuat. Când i-am văzut aici, eram atât de furios. Apoi tu te-ai răstit la mine.

Ea a început să plângă iar, încet, cu lacrimi mari care se adunau în genele dese.

— N-o să te mai lovesc niciodată, Emma. Jur. Dacă vrei plec de aici. Poţi divorţa de mine. Dumnezeu ştie ce-aş face fără tine, dar n-o să-ţi cer să mă laşi să stau aici.

Numai că – Isuse, toate vin deodată pe capul omului. Albumul nu se vinde după cum ne-am aşteptat. N-am luat premiul Grammy. Şi… tot timpul mă gândesc că poate vom avea un copilaş.

Atunci ei a început să plângă, ţinându-şi capul în mâini. Şovăitoare, ea i-a pus mâna pe braţ. Lui aproape că îi venea să râdă, apoi i-a strâns degetele şi a îngenuncheat lângă pat.

— Te rog, Emma, Ştiu că nu e o scuză pentru ceea ce am făcut numai pentru că m-ai bodogănit şi te-ai repezit la mine. Iartă-mă. Mai dă-mi o şansă. O să fac orice ca să remediez situaţia.

— Vom ieşi noi la capăt, a murmurat ea.

Cu faţa lipită de. Pătură, el zâmbea.

Capitolul 31

Petrecerile au încetat. Oh, mai erau unele mici întâlniri cu oameni care îi plăceau Emmei. Însă în casa ei nu mai apăreau atâţia străini. Drew era atent şi blând, aşa cum şi-l amintea ea din timpul în care o curtase. S-a convins pe ea însăşi că furia şi violenţa fuseseră pur accidentale. Ea îl

provocase. El îi amintea adesea acest lucru, astfel încât ajunsese să îl creadă. Ea îl acuzase de ceea ce nu făcuse. Se repezise asupra lui, răutăcioasă, în loc să îl sprijine şi să creadă în el. Iar dacă el îşi pierduse cumpătul întâmplător, dacă în ochii lui se văzuse violenţa, dacă îşi încleştase pumnii sau îşi strânsese buzele, tot putea să îi ofere motive solide şi logice că ea îl provocase. Rănile se vindecaseră, durerea încetase. El se străduia să fie interesat de fotografiile ei, deşi îi arăta în multiple feluri şi destul de subtil că această pasiune a ei, aşa o numea el, îi răpea din timpul pe care ar fi trebuit să îl folosească pentru a-l sprijini în cariera lui. Poate că era un instantaneu frumos, putea să spună, dar îi păsa cuiva să privească nişte doamne bătrâne hrănind porumbeii? Atunci de ce oare îi trebuiseră ei atâtea ore să stea departe de el ca să fotografieze oamenii în parc? Sigur că el putea mânca un sandviş rece, chiar dacă făcuse compoziţie timp de şase ore. Sigur că ar fi putut să se ocupe de rufe să le ducă la spălătorie, cu toate că fusese ocupat cu o întâlnire toată după-amiaza. Ea în orice caz

nu trebuia să se îngrijoreze. Dacă munca ei era atât de teribil de importantă, putea el singur să se distreze în câte o seară. Ori de câte ori o critica îşi revenea imediat şi îi făcea complimente. Ea arăta atât de atrăgătoare stând în faţa aragazului şi pregătind mâncarea! Ea îl făcea să se simtă atât de bine venind acasă pentru că îl aştepta pe el. Poate că era cam prea insistent dându-şi cu părerea în legătură cu hainele pe care trebuia ea să le îmbrace, pe care le cumpăra, sau în legătură cu felul în care îşi aranja părul. De fapt, imaginea ei, în calitate de nevastă, era la fel de importantă ca propria lui imagine. Acum îl preocupa în mod deosebit în ce fel se va îmbrăca ea pentru expoziţie. Îi spusese că, de fapt, nu dorea decât să se pună în valoare cât mai bine. Şi, după cum i-a spus, ea avea un gust mai degrabă ciudat în materie de îmbrăcăminte. Era adevărat că Emma ar fi preferat gulerele de dantelă neagră şi jachetele aurii în loc de penele preţioase şi de veşmintele strălucitoare pe care i le alesese el. Dar, după cum spunea el, era acum o artistă şi putea

face ce dori. Ea se simţise măgulită că o numise artistă, aşa că s-a îmbrăcat cum îi plăcea lui. El îi dăruise o pereche de cercei de aur cu pietricele multicolore, I-i pusese personal în urechi. Când au ajuns în faţa galeriei micuţe din centrul oraşului, stomacul ei a început să se contracte. Drew a mângâiat-o pe mână.

— Hai, Emma, nu este ca şi cum te-ai afla pe scenă în faţa a zece mii de admiratori gata să te aplaude. E doar o mică expoziţie de fotografii. Zâmbind, a ajutat-o să iasă din maşină. N-ai nicio grijă, oamenii or să cumpere instantaneele fetiţei lui Brian Meavoy, indiferent dacă le vor plăcea sau nu.

Ea s-a oprit îndurerată.

— Drew, nu e chiar ceea ce mi-aş dori să aud acum. Lasă-mă să procedez cum cred de cuviinţă.

— Niciodată satisfăcută! A smucit-o de braţ destul de tare, încât ea s-a clătinat. Uite, încerc să mă port frumos, să suport fanteziile tale, indiferent cât de puţin îmi convin, iar ţie nu-ţi place.

— N-am vrut să…

— Niciodată nu vrei. Numai că vrei să fii atât de egoistă, încât poate că şi acum doreşti să mergi singură la expoziţie.

— Nu, sigur că nu. Din cauza nervilor şi a supărării vedea stele galbene în faţa ochilor. Niciodată parcă nu găsea cuvintele potrivite pentru el, s-a gândit ea. Şi în seara aceea, dintre toate serile, tare nu ar fi vrut să se certe cu el. Îmi pare rău, Drew. N-am vrut să te supăr. Numai că sunt nervoasă.

— Perfect atunci. Satisfăcut cu scuzele, a mângâiat-o pe mână şi a condus-o înăuntru.

Sosiseră târziu – aşa cum le spusese Runyun să facă. El dorise ca mulţimea să fie adunată şi oarecum intrigată pentru momentul când vedeta lui va sosi. Runyun supraveghea cu un ochi atent uşa, aşa că a observat momentul în care a sosit Emma. El era un bărbat scund, grăsuţ, îmbrăcat întotdeauna cu pantaloni negri şi o cămaşă încheiată până la gât. Emma se gândise odinioară că probabil îşi căuta o imagine artistică şi îşi imagina că simplul fapt de a se îmbrăca în negru îl putea face să arate mai suplu, dar nu îl făcea. Avea un cap mare şi chel, părând şi mai mare din cauza

gâtului lung şi a sprâncenelor negre şi stufoase, înspicate cu cenuşiu deasupra ochilor lui surprinzător de verzi. Avea un nas coroiat, iar buzele îi erau subţiri. Pentru compensaţie, purta o mustaţă... à la Clark Gabie. Dar era inutil pentru că tot nu arăta mai bine. Totuşi cele trei soţii ale lui nu îl lăsaseră pentru că era urât, ci din cauză că era mult mai atent la arta lui decât la mariajele lui. A primit-o pe Emma nu cu un zâmbet sau cu o sărutare, ci cu o încruntătură.

— Dumnezeule mare, arăţi ca o starletă gata să se caţere pe un director de scenă. Nu-i nimic, a adăugat înainte ca Emma să scoată o vorbă, obişnuieşte-te un pic cu atmosfera.

Emma a privit la mulţime, la sclipirea bijuteriilor şi a mătăsurilor, la strălucirea feţelor, cu un fel de teroare mohorâtă.

— Doar n-ai de gând să leşini, a zis Runyun.

— Nu. A respirat adânc. Nu, n-o s-o fac.

— Perfect. Acum Runyun trebuia să vorbească sau să arate că îl cunoaşte pe Drew pe care îl detesta de când îl văzuse

prima oară. Presa este aici. Deja ăştia au ocupat jumătate din canapelele aflate prin preajmă. Cred că tatăl tău a şi fost băgat într-un colţ de către vreunul dintre ăştia.

— Tata? Este aici?

— Pe aici. Runyun a făcut un gest vag. Acum fă bine şi încearcă să te simţi în largul tău.

— Nu credeam că o să vină, i-a murmurat Emma lui Drew.

— Normal că a venit. Drew contase pe asta. A luat-o cu afecţiune de umeri. El te iubeşte, Emma. N-ar fi lipsit pentru nimic în lume de la un eveniment atât de important. Haide să îl găsim.

— Eu nu…

Braţul afectuos a strâns-o mai tare făcând-o să geamă.

— Emma, este tatăl tău. Nu fi lipsită de respect. Ea s-a deplasat prin mulţime în urma lui, zâmbind automat, oprindu-se ici şi colo ca să mai scoată o vorbă. Îi tăcea plăcere aprobarea pe care o simţea la Drew; o făcea să se considere mai în largul ei. Fusese pripită, s-a gândit acum, să îşi închipuie că lui nu îi plăcea ceea ce făcea

ea. Încântată de felicitările primite din partea lui, şi-a promis să îi acorde mai mult timp, să se gândească mai mult la dorinţele lui. Întotdeauna voise ca el să aibă grijă de ea. Zâmbindu-i lui Drew care îi lăuda fără rezerve fotografiile în faţa celorlalţi oaspeţi, era mulţumită. La insistenţa lui, a acceptat un pahar cu şampanie, dar de-abia l-a atins pentru că au trebuit să îşi continue drumul prin încăpere. Ea l-a zărit pe Brian, înconjurat de oameni, în faţa unui portret cu el şi Johnno. S-a străduit din greu să-şi păstreze zâmbetul pe faţă când şi-a încrucişat privirea cu a lui.

— Tata.

— Emma. El şovăia; apoi i-a luat mâna. Ea arăta atât de.. V distantă, s-a gândit el.

— Drăguţ din partea ta că ai venit.

— Sunt mândru de tine. L-a strâns mâna de parcă ar fi căutat să refacă o legătură pe care o simţea pierdută. Foarte, foarte mândru.

Ea s-a apucat să vorbească, căci asupra lor s-au aţintit blitz-urile aparatelor de fotografiat din jur. Nu cumva pe faţa lui se vedea un fel de supărare sub zâmbetul

senin pe care îl afişa? S-a întrebat ea.

— Brian, cum te simţi atunci când fiica ta se află sub lumina reflectoarelor?

El n-a aruncat nicio privire reporterului, ci a continuat să o privească pe Emma.

— Nimic nu poate fi mai plăcut decât asta. Cu un efort, i-a dat mâna lui Drew. Drew.

— Brian. E grozavă, nu-i aşa? A sărutat-o blând pe tâmplă. Nu ştiu cine este mai emoţionat în seara asta, Emma sau eu? Sper că o să rămâi pe aici câteva zile, să vii să ne vezi la noi acasă. Să luăm cina împreună.

Pe Brian l-a înfuriat faptul că invitaţia venea de la Drew şi nu de la propria lui fiică.

— Mă tem că o să plec la Los Angeles mâine dimineaţă.

— Emma!

Ea s-a întors şi zâmbetul ei detaşat s-a transformat în surpriză.

— Stevie! Râzând, l-a înconjurat cu braţele. Sunt atât de încântată să te văd. S-a dat puţin înapoi şi l-a studiat: Arăţi bine. Şi era adevărat. N-avea să mai fie vreodată acel bărbat superb pe care îl cunoscuse în copilărie, dar mai pusese ceva în greutate şi

cearcănele imense nu îi mai înconjurau ochii. N-am ştiut că tu… Nimeni nu mi-a spus… Nu ştiuse că ieşise din clinică, s-a gândit ea. Înţelegând, el a rânjit.

— O reducere pentru comportare bună, i-a spus, apoi a strâns-o din nou în braţe. Mi-am adus chiar şi doctorul meu personal, l-a dat drumul Emmei ca să pună o mână pe umărul femeii de lângă el. După o clipă de confuzie, Emma a recunoscut-o pe micuţa brunetă care fusese psihiatra lui Stevie..

— Bună.

— Bună. Katherine Haynes, a zâmbit femeia. Şi felicitări.

— Mulţumesc.

— Eu ţi-am cumpărat prima operă, a continuat Katherine. Portretul lui Stevie cu chitara lui. Arată de parcă ar face dragoste cu ea. N-am putut rezista.

— O să analizeze fotografia asta ore în şir. El a simţit aroma scotchului şi i s-a făcut poftă. P.M. E pe aici, nu ştiu dacă aţi aflat. Stevie s-a aplecat spre ei şi şi-a coborât vocea până la şoaptă: A adus-o pe Lady Annabelle.

— Nu, zău?

— Mi se pare că sunt logodiţi. Dar el tace din gură. Făcând cu ochiul, a luat-o pe Katherine de braţ şi au plecat mai departe. Pe Emma o apucase râsul când şi-a strecurat braţul pe sub al lui Drew.

— Aş vrea să-l văd pe P.M. S-a uitat întrebător la tatăl ei. Ce-i putea el spune? Îl întâmpinase pe Stevie cu mai multă afecţiune decât pe el însuşi. Ar fi vrut să o aibă numai pentru sine, dar nu era nici locul, nici timpul.

— Du-te să-l vezi. O să ne reîntâlnim înainte de plecarea mea.

— Da, mergi înainte, Emma. Drew a sărutat-o pe obraz. Eu o să mă duc cu tatăl tău. În felul ăsta o să putem vorbi amândoi despre tine. E incredibilă, nu-i aşa? A început Drew când Emma a pornit-o în altă direcţie.

Cu adevărat ea se simţea incredibil de bine. Nu se aşteptase să vină atâta lume care să se intereseze de operele ei. Persista o voce interioară care o întreba dacă oamenii aceia veniseră să vadă expoziţia ei sau pe tatăl ei şi pe prietenii lui. Îşi dădea toată osteneala să nu se gândească la asta.

L-a zărit pe P.M. Era evident că nu se dezlipea de Lady Annabelle. De fapt părea să se simtă excelent. Ea era îmbrăcată în piele verde ca smaraldul, cu cizme din piele de şarpe, galben aprins. Părul ei roşu şi ciufulit se revărsa în valuri. Şi, după zece minute de discuţie, Emma şi-a dat seama că femeia era cu totul şi cu totul îndrăgostită. Era bine, s-a gândit Emma. P.M. Merita acest gen de devoţiune. Acest gen de a fi adorat. Oamenii veneau şi plecau, dar majoritatea treceau ca să arunce o privire. Runyun era la microfoane şi făcea o scurtă şi inteligentă trecere în revistă a activităţii formaţiei Devastation. A văzut cu mare uimire sub multe dintre fotografiile ei însemnul discret de culoare albastră că fuseseră vândute. Aflându-se într-un colţ şi discutând cu un critic pretenţios despre mijloacele ei artistice, a descoperit-o pe Marianne.

— Scuzaţi-mă, a început, dar încă înainte de a scăpa de omuleţ, vechea ei colegă de cameră se şi repezise la ea.

— Iat-o şi pe vedeta serii. A sărutat-o zgomotos pe Emma. Şi a tras-o deoparte

învăluind-o în mireasma parfumului Chanel. Ai făcut-o. Ai străbătut un drum lung, iubito, de la Saint Catherine până aici.

— Mda. Emma şi-a închis strâns ochii. Asta fusese ceea ce îi lipsise.

— Uite pe cine am găsit.

— Bev! Emma a fugit din braţele lui Marianne într-ale lui Bev. Nici n-am crezut că o să poţi veni.

— N-aş fi lipsit în ruptul capului.

— Ne-am întâlnit aici şi eu am recunoscut-o, i-a explicat Marianne. Am petrecut un timp încântător, lăudându-te pe tine în timp ce te căutam prin mulţime, E nemaipomenit. A zărit una din puţinele canapele rămase libere. Ştii fotografia aia a mea din mansardă, când eram îmbrăcată cu o salopetă pătată şi cu ciorapi de rugby? Un bărbat foarte prezentabil tocmai a cumpărat poza aia. Am de gând să aflu dacă nu cumva ar avea poftă să vadă şi originalul.

— Nu-i de mirare că o iubeşti, a comentat Bev când Marianne s-a îndreptat spre alt grup. Deci cum merge?

— Incredibil. Excepţional. Şi-a apăsat stomacul dureros cu mâna, dar acum nu

mai era din cauza nervilor, ci din cauza emoţiei. Sunt însă încântată că eşti şi tu aici. Apoi l-a văzut pe Brian stând la mică distanţă. Tata este aici. Vrei să vorbeşti şi tu cu el? Bev n-avea decât să întoarcă puţin capul ca să îl vadă. Îşi tot răsucea în mâini poşeta de seară. După toţi aceşti ani, se gândea ea, avea aceleaşi sentimente pentru el.

— Desigur, i-a răspuns senină. Nu era atât de greu aflându-se în mulţime. La urma urmei puteau să îşi împărtăşească plăcerea pentru succesul Emmei.

El a păşit spre ele. Oare şi pentru el era la fel de greu, s-a întrebat Bev, aşa cum era pentru ea? Oare şi lui îi transpiraseră palmele de emoţie? Şi lui îi tremura inima? El nu a atins-o. Nu îndrăznea. În schimb lupta din răsputeri ca vocea să-i sune la fel de normal cum arăta zâmbetul lui.

— Mă bucur să te văd

— Şi eu. Ea se străduia să se relaxeze.

— Arăţi… frumoasă, minunată. Bine.

— Mulţumesc. E minunat pentru Emma, nu-i aşa? S-a uitat după Emma, dar ea dispăruse. În jurul lor nu erau decât oameni

străini. Probabil că eşti foarte mândru de ea.

— Da. A sorbit o înghiţitură din whisky-ul lui. Să-ţi aduc ceva de băut?

Ce politicos era, s-a gândit Bev, ce bine crescut!

— Nu, mulţumesc. Vreau să mă uit prin expoziţie. Vreau să cumpăr ceva pentru mine. Dar înainte de orice trebuia să meargă la WE ca să se elibereze. Mi-a părut bine să te văd din nou, Bri.

— Bev… Era o nebunie să creadă că ei îi mai păsa de el acum. La revedere.

Emma îi privea de la distanţă şi ar fi vrut să ţipe la amândoi. Oare chiar nu-şi dădeau seama? Oare era doar fantezia ei sau ce-şi dorea ea să fi fost? Se pricepea prea bine să studieze oamenii şi să le intuiască sentimentele. Din ochi, din gesturi, dintr-o mişcare a trupului. Brian şi Bev erau îndrăgostiţi încă unul de celălalt. Totodată le era frică. A tras adânc aer în piept şi a pornit-o spre tatăl ei. Poate că dacă ar vorbi cu el…

— Emma, fetiţo. Johnno a apucat-o de mijloc. Trebuie să plec.

— Nu poţi pleca. El era îmbrăcat în haine retro extrem de largi pe trupul lui. Bev este aici.

— Este? Păi atunci să văd dacă e pregătită să fugă în lume cu mine. Să ştii că m-am întâlnit şi cu cineva din trecutul tău.

— Trecutul meu? A râs ea. Eu nu am un trecut.

— A, ba da. O zi toridă, vara, pe plajă. Un băiat în albastru. Ca un magician care scoate iepurele dintr-o pălărie, a făcut un gest cu braţul într-o parte.

— Michael? Cât de ciudat era să-l vadă acolo, s-a gândit ea, arătând superb, dar deloc în largul lui, într-un costum şi cu cravată la gât. Părul lui negru era des, dar deloc aranjat. Chipul cu trăsături fine era osos, cu acel nas uşor acvilin şi frumos. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi arăta de parcă s-ar fi aflat oriunde altundeva pe pământ.

— Eu – ah – eram în oraş, aşa că…

Râzând ea şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui. Lui i s-a părut că i se opreşte inima. Creierul îi era golit de gânduri. Uşurel, cu atenţie, a strâns-o şi el în braţe. Ea era la fel cum îşi amintea, cum îşi

imaginase întotdeauna că este. Suplă, cu carnea tare, dar fragilă.

— Este minunat. Nu-mi vine să cred că eşti cu adevărat aici. Totul îi revenea în minte cu rapiditate. O după-amiază pe plajă. Două după-amieze. Ce simţise când era copil, apoi ce simţise ca femeie şi, pe neaşteptate, ea s-a lipit de el tare, îndelung. Avea ochii umezi când s-a dat înapoi. A fost în urmă cu multă vreme.

— Mda. Cam vreo patru ani, vrei – nu vrei. Totuşi el i-ar fi putut spune în amănunţime câţi ani, câte luni, câte zile. Arăţi minunat.

— Şi tu. Niciodată nu te-am văzut îmbrăcat aşa.

— Păi…

— Ai venit cu treburi la New York?

— Mda. Era o minciună vizibilă, dar puţin îi păsa. Am citit despre expoziţia ta. Acesta era adevărul. Numai că citise despre expoziţie la gustarea de dimineaţă în California. Apoi îşi luase trei zile de concediu pentru probleme personale.

— Ce părere ai?

— Despre ce?

— Despre expoziţie. L-a luat de mână

mergând prin sală.

— E grozavă. Cu adevărat. Nu mă pricep la fotografii, dar îmi place ce faci. De fapt…

— De fapt? L-a întrebat ea.

— N-am ştiut că eşti în stare de aşa ceva. Ca de exemplu de ce văd aici. S-a oprit în faţa unui instantaneu. Erau doi bărbaţi, cu glugi de lână pe cap, cu hainele rupte şi strânse pe ei. Unul din ei zăcea pe capacul unei lăzi, şi părea să doarmă. Celălalt privea drept spre aparatul de fotografiat cu ochii trişti şi fără chef. Este o poză percutantă şi foarte impresionantă.

— New York-ul nu este numai Madison Avenue.

— Îţi trebuie mult talent şi sensibilitate pentru a reuşi să redai la fel de bine toate aspectele.

Ea l-a privit cam surprinsă. Aceasta era ceea ce îşi propusese cu pozele care reprezentau studii ale oraşului, ale formaţiei Devastation, ale oamenilor.

— Constat că spui exact ceea ce trebuie, deşi nu te pricepi la arta fotografică. Când te întorci?

— Mâine dis-de-dimineaţă.

— Oh. Se mira şi ea de dezamăgirea ei. Speram că o să stai câteva zile.

— Nu eram sigur că o să vorbeşti cu mine.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, Michael. Acum ce-a fost nu mai are nicio importanţă. A zâmbit sărutându-l pe obraz. Mă ierţi?

— Asta trebuie să te întreb eu.

Ea l-a mângâiat cu mâna pe faţă.

— Emma.

Ea a tresărit când Drew a vorbit din spatele ei. Se simţea vinovată. Era de parcă i-ar fi găsit pe ea şi pe Michael în pat, nu într-o aglomerare umană.

— Oh, Drew, m-ai speriat. El e Michael Kesselring, un prieten vechi al meu. Michael, Drew, soţul meu. Drew a apucat-o pe Emma de mijloc. Nu i-a oferit lui Michael o strângere de mână, ci doar un semn din cap.

— Sunt şi alţi oameni care vor să te întâlnească, Emma. Nu trebuie să îţi uiţi îndatoririle de onoare.

— Este vina Jnea, a zis repede Michael, îngrijorat de umbra din ochii Emmei. Nu ne-am văzut de multă vreme. Felicitări, Emma.

— Mulţumesc. Transmite salutările mele părinţilor tăi.

— O s-o fac. Era gelos, şi-a spus el, pur şi simplu gelos şi de aceea ar fi vrut să o înhaţe şi să o ducă departe de soţul ei.

— Michael, i-a strigat ea când Drew a început să o conducă prin mulţime. Să-mi dai telefon.

— Desigur. El a pus mâna pe un pahar şi i-a privit plecând. Dacă era vorba numai de gelozie, s-a întrebat el, de ce avea un chef atât de mare să-l izbească pe Drew Latimer drept în mutra lui drăgălaşă? Pentru că Drew o avea, şi-a spus Michael trist, iar; el nu o avea.

Drew nu se îmbătase. Sorbise două cupe cu şampanie în timpul acelei seri lungi şi enervante. Preferase să aibă capul limpede şi să se poată controla. Se mângâia cu gândul că întâlnirea cu Brian Meavoy avea să aibă urmări. Orice tâmpit îşi putuse da seama că Drew Latimer era devotat şi încântat pentru soţia lui. Ar fi putut câştiga pentru interpretarea acestui rol chiar şi un Oscar. Şi în tot timpul acesta în care el făcuse pe soţul îndatoritor, ea fusese

încântată de succesul ei cu educaţia aia prostească de la şcoală şi cu prietenii ei din marea societate. Ar fi avut poftă să o plesnească exact în faţa camerelor de luat vederi. Atunci lumea ar fi văzut cine era cu adevărat stăpânul. Dar tatălui ei nu i-ar fi plăcut asta. Nici lui, nici altor producători, sponsori, funcţionari de înaltă clasă care se învârteau în jurul marelui Brian Meavoy. Or să se învârtă în jurul lui Drew Latimer în scurt timp, şi-a promis el. Atunci ea va plăti cu vârf şi îndesat. O lăsase să se bucure de gloria ei.

Ea avusese neobrăzarea să se afişeze cu acel „prieten”. Pentru aceasta trebuia să îi dea o lecţie. Altfel nu se putea. În drumul spre casă a rămas tăcut. Asta nu părea s-o deranjeze pe Emma. Aproape că adormise alături de el. Se prefăcea, probabil, a gândit Drew. Probabil că plănuia deja cum să se întâlnească într-un fel cu Kesselring. Şi i-a imaginat împreună – în vreun apartament de hotel rostogolindu-se prin pat. Asta îl făcea să râdă. Kesselring ar fi suferit o dezamăgire cruntă descoperind că drăgălaşa Emma era ca un pietroi între

cearceafuri. Dar Kesselring n-o să aibă prilejul să descopere asta. Nimeni n-o să-l bârfească pe Drew Latimer. O să lămurească el treburile acasă. Ea aproape că visa când maşina s-a oprit. Cu un suspin, şi-a aşezat capul pe umărul lui Drew când el a condus-o în hol.

— Parcă aş fi stat trează toată noaptea. Râzând somnoroasă, s-a lipit de el. Şi toată noaptea mi s-a părut ca un vis. Nu cred că o să reuşesc să rezist până la jurnalele de noapte. Parcă plutea. Se simţea minunat. Şi-a scos hainele când au ajuns în casă. Cred că…

El a izbit-o. O lovitură răsunătoare care a făcut-o să se rostogolească pe două dintre treptele cu dale din sufragerie. Gemând, ea şi-a dus mâna la faţă.

— Drew?

— Târfă. Târfă mizerabilă.

Înnebunită, l-a privit înaintând spre ea. Instinctul îi spunea să se ferească.

— Drew. Nu face asta. Te rog. Ce am făcut?

El a apucat-o de păr, plesnind-o din nou înainte de a putea să scoată un ţipăt.

— Ştii ce ai făcut. Eşti o curvă. Când i-a dat cu pumnul între sâni, ea s-a prăbuşit la, podea. Toată noaptea, toată noaptea asta de rahat a trebuit să suport totul zâmbind, prefăcându-mă că îmi pasă de pozele tale stupide. Crezi că a venit cineva să le vadă? A ridicat-o de umeri, lăsându-i urme adânci în carne. Crezi că-i pasă cuiva de tine? Toţi au venit să o vadă pe „fetiţa” lui Brian Meavoy. Au venit să o vadă pe nevasta lui Drew Latimer. Tu eşti nimic. A împins-o.

— Oh, Doamne, te rog, nu mă mai lovi. Te rog.

— Să nu-mi spui mie ce să fac. Ca să-şi arate forţa, a izbit-o, n-a nimerit-o în coaste, dar a lovit-o tare în şolduri. Te crezi aşa de deşteaptă, aşa de deosebită? Pe mine au vrut ei să mă vadă. Eu sunt o persoană importantă. Să ţii minte asta.

— Da. Ea a încercat să se ferească, rugându-se să nu o atingă până când avea să-i dispară durerea. Da, o să ţin minte.

— Michael a venit să te. Vadă? A înhăţat-o din nou de păr, trântind-o pe spate.

— Michael? Zăpăcită a scuturat din cap. Era toată o durere. Nu. Nu.

— Nu mă minţi. O trântea mereu, o plesnea, cu dosul mâinii până când ea n-a mai simţit nimic. Ţi-ai făcut dinainte planul, nu? „Oh, sunt atât de obosită, Drew, vreau să mă duc să dorm”, apoi o să te strecori ca să te culci cu el. Nu aşa ai plănuit?

Ea a scuturat din cap, dar el a lovit-o din nou.

— Recunoaşte, ai vrut să te culci cu el. Recunoaşte.

— Da.

— De aceea ai pus rochia aia, voiai să îţi arăţi picioarele şi ţâţele alea mici ale tale care n-au niciun sens.

Întunecată, ea şi-a amintit că Drew îi alesese rochia. Nu el i-o alesese? Acum nu mai ţinea bine minte.

— Şi îţi puseseşi mâinile pe el, îl lăsai să te pipăie în faţa tuturor. Îl doreai, nu-i aşa?

Ea a dat din cap. Îl îmbrăţişase pe Michael. Şi, pentru o clipă, când el fusese fierbinte, lipit de ea, chiar simţise ceva deosebit. Nu-şi putea aminti ce. Nu-şi mai putea aminti nimic.

— Altă dată o să-l mai vezi?

— Nu.

— Nu, să nu-l mai vezi niciodată!

— Nu, nu o să-l mai văd.

— Şi nu o să-ţi mai püi rochia aia de târfă! L-a înhăţat rochia şi a rupt-o. Meriţi să fii pedepsită, Emma, nu?

— Da. Mintea îi era goală de gânduri. Parcă simţea parfumul mamei ei. Nu trebuia să atingă lucrurile mamei. Era rea, o fetiţă obraznică şi trebuia să fie pedepsită.

— Este pentru propriul tău bine.

Ea n-a mai ţipat până când el nu a întors-o pe burtă şi a început să o bată cu cureaua. Încetase să ţipe cu multă vreme înainte ca el să fi terminat bătaia.

Capitolul 32

De astă dată el nu şi-a mai cerut scuze. Nu mai era cazul. A trebuit să stea zece zile în pat ca să se facă bine şi în tot acest timp Drew i-a comunicat că o meritase cu vârf şi îndesat. O parte a minţii ei îi spunea că el greşea, că el era nebun. Însă era atât de insistent şi într-un mod ciudat iubitor când îi explica mereu, mereu, că nu acţionase decât în interesul ei. Ea se gândise doar la ea însăşi, desigur, când risipise atâtea

săptămâni ca să pregătească expoziţia? Îşi trimisese soţul în pat singur, noapte după noapte, apoi îşi bătuse joc de el în public cochetând cu un alt bărbat. Ea meritase ceea ce i se întâmplase. Deşi telefonul sunase multe zile după expoziţie, ea nu răspunsese la niciunul dintre apeluri. La început gura îi fusese prea umflată şi dureroasă pentru a reuşi să vorbească. Drew îi adusese pachete cu gheaţă şi o hrănise cu supă. Îi dăduse medicamente ca să-i amelioreze durerile şi să poată dormi. Apoi îi spusese că oamenii o sunau numai pentru că voiau să ajungă la el. Dar ei aveau nevoie să rămână singuri, să-şi ducă înainte căsătoria, să facă un copil. Ea îşi dorea o familie, nu? Ea dorea să fie fericită şi să aibă cineva grijă de ea? Dacă nu s-ar fi ostenit atâta cu fotografiile alea, acum ar fi fost gravidă. Nu asta îşi dorea? Şi, când îi punea întrebări peste întrebări, aşa cum stătea în pat ca să se facă bine, era de acord cu el. Dar lui nu îi ajungea niciodată felul în care îl aproba ea. S-a trezit singură în întuneric, cu muzică. Un vis, şi-a spus, agăţându-se de cearceafuri, luptând să se

trezească. Dar chiar când a reuşit să-şi deschidă ochii, tot auzea, auzea acele ciudate cuvinte cântate de un om care murise, l-au tremurat degetele când a întins mâna ca să aprindă veioza de alături. A tot încercat, dar lumina nu se aprindea, camera nu se lumina, iar umbrele nu dispăreau. Când muzica s-a auzit mai tare, ea şi-a pus mâinile la urechi. Dar continua să o audă, ritmată, pulsând, până când ţipetele ei au făcut-o să dispară.

— Haide, Emma. Haide. Drew era alături de ea mângâind-o pe păr. Iar ai avut un coşmar? Ar trebui să scapi de coşmare acum, nu?

— Muzica. Nu putea decât să geamă. Numai el o putea ajuta, el era singurul lucru stabil din viaţa ei, care o putea scoate din marasmul acela de spaimă şi de nebunie. N-a fost un vis, l-am auzit. Cântecul – ţi-am spus – cântecul ăsta se auzea când a fost ucis Darren.

— N-a fost nicio muzică. Calm, a închis aparatul de alături. Era o lecţie bună, s-a gândit, cu ea tremurând lipită de el. Era o metodă bună să o facă dependentă şi uşor

manipulabilă.

— Am auzit muzica. Acum plângea cu suspine printre dinţii care îi clănţăneau. Iar lumina, lumina nu s-a aprins.

— Eşti prea mare ca să-ţi mai fie frică de întuneric, i-a spus cu blândeţe. A întins mâna şi a băgat în priză lampa, apoi a aprins-o. E mai bine?

Ea a dat din cap şi şi-a vârât faţa în umărul lui.

— Mulţumesc. Era invadată de recunoştinţă. I s-a aruncat în, braţe. Nu mă lăsa singură, Drew. Te rog, nu mă lăsa singură.

— Ţi-am spus că o să am grijă de tine. El a zâmbit şi a continuat să o mângâie pe păr: N-o să te las singură, Emma. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Pe la Crăciun, ea se considera din nou fericită. Drew se ocupa de toate treburile casei. Îi alegea hainele, îi selecţiona apelurile telefonice, îi administra banii. Ea nu avea altceva de făcut decât să fie gospodină şi să aibă grijă de el. Ea nu mai avea niciun motiv de nelinişte, căci nu trebuia să ia niciun fel de hotărâri. Toate

ustensilele ei fotografice şi aparatul foto fuseseră scoase din casă. Nici nu mai prezentau interes pentru ea. Când se gândea la munca ei, se simţea deprimată. El i-a adus pentru Crăciun un pandantiv cu diamant reprezentând o lacrimă. Ea nu înţelegea de ce bijuteria o făcea să plângă. Îşi făcuse o mulţime de teste de fertilitate. Când presa s-a ocupat de aceste necazuri ale ei atât de Intime, a suportat umilinţa în tăcere, apoi a încetat să mai citească ziarele. Puţin îi păsa Emmei ce se întâmplă prin lume. Întregul ei univers era format doar din cele şapte camere de deasupra Central Parkului.

Când doctorii au confirmat că nu există niciun motiv fiziologic pentru care nu putea să rămână gravidă, ea i-a sugerat şovăitoare lui Drew să facă şi el nişte teste. El a bătut-o până a lăsat-o inconştientă şi a încuiat-o în dormitor timp de două zile.

— Coşmarurile au continuat, o dată alteori de două ori, pe urmă o săptămână. Uneori el era acolo ca să o mângâie până când se calma din nou. Alteori o numea nebună, se plângea că îi strica somnul, o lăsa să

tremure în întuneric. Când el punea albumul Abbey Road la stereo, ea era prea obosită ca să mai bage în seamă. Întunecată, de parcă ar fi fost vorba de altcineva, a început să îşi dea seama ce făcea el din ea. Ce făcea el pentru ea. Vârtejul celor zece săptămâni ale turneului şi bărbatul de care se îndrăgostise i se păreau acum un fel de rod al imaginaţiei. Nimic din ceea ce îşi închipuise nu rămăsese în bărbatul care o ţinea da pe o prizonieră în apartament. S-a gândit să plece de acolo. El o lăsa foarte puţin timp singură şi întotdeauna o însoţea când ieşea în oraş. Dar, uneori, când zăcea în pat la miezul nopţii, ea se gândea la un mod de a scăpa, l-ar fi putut suna pe Marianne sau pe Bev sau pe tatăl ei. Ei ar fi ajutat-o. Dar ruşinea nu o lăsa să acţioneze, mai ales că el îi înfipsese adânc îndoiala în minte.

N-a mai folosit cureaua ca să o bată până în noaptea cu premiile American Music când el şi formaţia lui nu au primit discul anului. Ea nu a mai rezistat. Nu a mai obiectat. Când a izbit-o cu pumnii, s-a strâns în interiorul propriu aşa cum

odinioară se vâra sub chiuveta din bucătărie. În felul ăsta i se părea că dispare. În furia lui, el a făcut o eroare fantastică de gândire. L-a spus de ce a luat-o de nevastă.

— La ce dracu' eşti bună tu? În timp ce ea zăcea pe jos, încercând să nu mai simtă durerea, el se agita prin cameră, zdrobind tot ce-i cădea sub mână. Crezi că am avut poftă să mă leg de o târfă răsfăţată, stupidă şi asexuată? Aşa se răzbuna el pentru faptul că trebuise să stea acolo, zâmbitor, în timp ce altcineva urcase pe scenă şi primise premiul, premiul lui, spărgând un vas preţios Waterford. Cristalul scump s-a făcut ţăndări într-o ploaie de ace ca de gheaţă. Ai făcut vreun lucru, măcar un singur lucru ca să mă ajuţi? Cu tot ce am făcut eu pentru tine, ca să te simţi importantă, ca să crezi că te-am dorit? Băgând puţină poezie în viaţa ta mohorâtă, prăpădită. Obosit de atâta spart, a făcut ferfeniţă ceea ce fusese rochia ei. Chiar crezi că n-am ştiut cine erai încă din prima zi? A scuturat-o, dar ea rămânea ţeapănă, de-abia privindu-l în faţă. Acum era aproape îngrozită. Dar începuse să spere. Îl privea în ochi şi vedea în ei ura.

Atât de caraghioasă erai, Emma, tremurând şi înroşindu-te. Îmi venea să râd în hohote. Apoi te-am luat de nevastă, pentru Dumnezeu. Şi n-am aşteptat de la tine decât să mă împingi în sus. L-ai cerut tu vreodată tatălui tău să mă sprijine puţin? Nu!

Ea n-a răspuns. Nu mai avea altă armă decât tăcerea. Dezgustat, el a trântit-o din nou pe jos. Deşi vederea ei era înceţoşată, îl zărea plimbându-se prin haosul din încăperea din care ea încercase să facă un cămin.

— Ar fi mai bine să începi să gândeşti. Ar fi mai brne să începi să descoperi o metodă prin care să mă răsplăteşti pentru tot ce am făcut pentru tine.

Emma a închis din nou ochii. Nu mai plângea. Era prea târziu să se văicărească. Începuse să-şi facă un plan. Prima posibilitate reală de scăpare a apărut atunci când a auzit că Luke a murit.

— A fost prietenul meu, Drew.

— A fost un blestemat de homo. Drew se ocupa cu

— A fost un prieten, a repetat ea străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Trebuie să merg la înmormântare.

— N-o să mergi nicăieri. S-a uitat la ea zâmbind. Tu îmi aparţii mie şi n-ai ce să cauţi la înmormântarea unui poponar.

În clipa aceea a simţit cât îl urăşte. Era ea însăşi uimită că putea simţi aşa ceva. Trecuse multă vreme de când nu mai simţea nimic. Ciudat, această tragedie o făcea în sfârşit să accepte că mariajul ei era o pură pierdere de vreme. Avea să divorţeze de el. A deschis gura, apoi i-a văzut degetele lungi, subţiri, cum se plimbau pe clapele pianului. Subţiri erau, dar erau tari ca oţelul. Altă dată când îi vorbise de divorţ ea nu avusese argumente. Nu era cazul să îl supere. Avea însă o pianul pe care îl cumpărase cu banii ei.

Armă.

— Drew, este un fapt de notorietate publică; Luke a fost prietenul meu. Era prietenul lui Johnno, al lui tata şi al multor altora. Dacă eu nu mă duc, presa o să înceapă să spună că l-am neglijat din cauză că a murit de SIDA. N-o să sune bine pentru tine, mai ales acum, când tu vrei sprijinul lui tata.

El a încercat corzile pianului. Dacă târfa n-avea să înceteze, iar o s-o bată.

— Nu dau doi bani pe ce spune presa. Nu mă duc la înmormântarea unui poponar.

Era vital pentru ea să se abţină. A continuat cu o voce blândă şi mângâietoare:

— Te înţeleg, Drew. Un bărbat ca tine, atât de viril. Dar avantajele pentru tine vor fi că totul va fi televizat aici şi în Europa. Este evenimentul cel mai important de când a apărut *Live Aid*. Banii vor merge în domeniul cercetărilor pentru descoperirea tratamentului bolii de care a murit Luke. A făcut o pauză ca să puncteze mai bine: Mă pot duce cu Johnno. Să te reprezint pe tine, a adăugat ea repede. El şi-a ridicat ochii de pe clape din nou. Inima ei a început să pulseze. Era o privire pe care o cunoştea şi de care se temea.

— Tare mai vrei să ieşi pe afară, nu-i aşa, dragă?

— Nu. S-a străduit să se apropie de el, să-l mângâie pe cap. Aş prefera să mergi şi tu cu mine. Strângea din dinţi. Şi după aceea ne-am putea duce la Keys.

— La dracu', Emma, ştii că am de lucru. E

tipic pentru tine să te gândeşti doar la propria-ţi persoană.

— Desigur, Iartă-mă. S-a dat înapoi cu o supunere care făcea parte din rol. Numai că mi-ar plăcea să ieşim câteva zile. Numai noi doi. Îl sun pe Johnno şi îi spun că nu pot veni.

Drew s-a gândit o clipă. Era o acţiune publicitară de care avea nevoie. Avea de gând să plece de la Birdcage Walk şi să cânte solo. El era vedeta, la urma urmei, iar grupul depindea de el. Avea nevoie să se expună în ochii publicului şi era foarte interesat în legătură cu articolele din presă. Dacă o înmormântare îl putea ajuta, era perfect. În orice caz, nu dorea nimic mai mult decât să scape de Emma două sau trei zile.

— Cred că te-ai putea duce.

Ei aproape că i s-a oprit inima. Fii atentă, s-a avertizat singură. Nu face vreo greşeală.

— O să vii?

— Nu. Dar cred că tu te poţi duce o zi pe cont propriu. Mai cu seamă dacă are grijă de tine Johnno. Poţi plânge cât vrei şi poţi spune toate cele potrivite în legătură cu

tragedia *SIDEI*.

Ea s-a îmbrăcat cu un costum negru, simplu. Pentru că Drew o supraveghea la fiecare mişcare, nu şi-a putut lua nimic altceva. De altfel nu avea nevoie de lucruri de prisos pentru un mic doliu, a sfătuit-o el. Putea să-şi ia o pereche de pantofi negri şi o geantă mare care îi putea servi totodată şi ca sacoşă. El a făcut chiar şi gestul de a scotoci prin trusa de cosmetice în timp ce ea stătea pe pat. De vreme ce paşaportul ei era la el şi îi luase cărţile de credit – „tu şi-aşa n-ai nevoie de asemenea chestii, Emma” – ea depindea total de el. L-a cumpărat personal biletul de avion. Un bilet dus-întors. Îi dăduse paisprezece ore de libertate. Avionul a părăsit aeroportul La Guardia fa nouă şi cincisprezece minute şi trebuia să se întoarcă la ora zece şi douăzeci şi cinci în aceeaşi seară. Îi dăduse cu generozitate şi patruzeci de dolari. Ea mai furase din banii de coşniţă încă cincisprezece, simţindu-se ca o hoaţă. Îi ascunsese în pantofi. Acum de-abia aştepta să plece, cu un fel de agitaţie şi de ruşine totodată. Îl minţise. „Să nu mă minţi

niciodată, Emma. Te voi găsi. Întotdeauna te voi găsi şi o să regreţi”. Ea fugea de acolo. „Niciodată nu o să poţi fugi destul de repede de mine, Emma. Tu îmi aparţii. Tu ai nevoie de mine ca să am grijă de tine fiindcă faci atât de multe greşeli prosteşti.”

— Emma. La dracu’, Emma, fii atentă.

Ea a tresărit când el a tras-o tare de păr.

— Iartă-mă. Îşi frângea degetele.

— Eşti atât de tâmpită. Dumnezeu ştie unde-ai fi ajuns fără mine.

— Eu mă gândeam… mă gândeam la Luke.

— Mă rog, încetează să mai faci mutra asta lungă. Mă îmbolnăveşti. Johnno o să fie aici într-un minut să te ia. Şi-a apropiat foarte tare chipul de al ei. Ce-ai de gând să-i spui când o să te întrebe cum merg treburile?

— Că totul e perfect. Că e minunat. Ţie îţi pare rău că nu poţi veni, dar ţi s-ar părea o intruziune de vreme ce nu l-ai cunoscut pe Luke. Ea recita instrucţiunile pe care i le dăduse ca pe o rugăciune. Şi că eu trebuie să mă întorc imediat de la înmormântare din cauză că tu ai făcut gripă, iar eu vreau să am grijă de tine.

— Întocmai ca o soţie devotată.
— Da. O soţie devotată.
— Bine.

Era cu adevărat dezgustător cât de vacă era femeia asta. Nu scosese măcar un sunet când o pocnise în noaptea de dinainte. Voise ca ea să plece cu o amintire proaspătă în minte că el era stăpânul. Desigur, fusese atent să nu o lovească în mutră sau oriunde se putea vedea. Intenţiona să-i dea o bătaie ca lumea când o să se întoarcă. Numai pentru a-i aminti că locul unei femei era în căminul ei. Locul mamei lui fusese în familie, s-a gândit răutăcios Drew. Dar ea îl părăsise ca o târfă ce fusese, lăsându-l pe el cu târâtura de taică-său. Dacă tâmpitul ăla bătrân ar fi plesnit-o când şi când, ea n-ar fi făcut aşa ceva. L-a zâmbit Emmei. Nu, maică-sa, ca şi Emma, ar fi rămas în casă şi-ar fi făcut numai ce i s-ar fi spus. Orice femeie avea nevoie de un bărbat care să stabilească regulile şi care să le impună.

— Poate că nu e o idee chiar atât de bună ca tu să pleci. Era încântat să o vadă cum i se rotunjesc ochii. Era un joc amuzant să-i fluture pe la nas înmormântarea ca pe un

morcov în faţa iepurelui. Ei i s-au umezit mâinile, dar a rămas cu ele nemişcate în poală.

— Pot să nu mă duc dacă nu vrei tu, Drew. El a mângâiat-o blând pe faţă, ca să-şi poată aminti măcar cum fusese la începuturi. De fapt nu era plăcut să-şi amintească.

— Nu, mergi înainte, Emma. Arăţi atât de bine în negru. Eşti sigură că târfa aia de Marianne nu vine?

— Nu vine. Johnno spunea că n-a reuşit. Altă minciună, una pe care s-a rugat în gând să n-o dezvăluie cumva Johnno. Drew făcuse tot ce putuse ca s-o despartă de Marianne. Şi îi reuşise destul de bine, s-a gândit mohorâtă Emma, căci Vechea ei prietenă nici n-o mai suna la telefon, nici nu mai trecea pe la ei.

— Atunci e perfect. Dacă aflu că a venit, o s-o păţeşti. Ea are o influenţă proastă asupra ta, Emma. E cam şleampătă. Nu face decât să pretindă că îţi este prietenă pentru a se apropia de tatăl tău. Şi apoi de mine. Îţi spun că s-a dat la mine. Îţi aminteşti?

— Da.

— Ah, uite-l pe Johnno. Haide, lasă

zâmbetul ăsta trist, noi suntem nişte îndrăgostiţi

Ea a zâmbit automat.

— Eşti o fată bună. Acum nu uita să menţionezi participarea mea la toată treaba asta în faţa reporterilor, i-a dat instrucţiuni în timp ce cobora scările. Fă astfel încât să le spui cât de angajat sunt eu pentru a aduna bani pentru cercetările în domeniul acestei boli oribile.

— Aşa o să fac, Drew. Nu o să uit. Era îngrozită ca nu cumva să o lase picioarele. Poate era mai bine dacă n-ar pleca. Drew îi spusese în repetate rânduri cât de neajutorată ar putea fi ea fără el. Drew, eu… Dar el deja deschisese uşa şi Johnno era acolo.

— Bună, scumpo. A înconjurat-o cu braţul atât ca să o mângâie, cât şi ca să se simtă mângâiat. Sunt atât de mulţumit că mergi.

— Da. Ea arăta tristă, i se părea lui Drew. Vreau să merg.

A luptat în timpul zborului cu demonii ei. El avea să vină după ea. Probabil că descoperise furtul celor cincisprezece dolari şi avea să vină să o pedepsească. El îi citea

gândurile. Ştia că nu avea să se întoarcă. Spaima ei era atât de mare, încât s-a agăţat de braţul lui Johnno când au coborât din avion şi a început să se uite prin mulţime, la vamă, după chipul lui Drew. Transpira din belşug şi, până au ajuns la limuzină, se clătina pe picioare şi de-abia respira.

— Emma, eşti bolnavă?

— Nu. Şi-a umezit buzele uscate. La curbă se vedea un bărbat, înalt, blond. Noroc că s-a întors şi nu era Drew. Sunt doar obosită. Aş putea… îmi dai o ţigară? Drew n-o lăsa să fumeze. Aproape că îi frânsese degetele ultima oară când o prinsese fumând. Dar el nu era aici, acum, şi-a amintit când a luat o ţigară. Era singură în limuzină cu Johnno.

— Poate că n-ar fi trebuit să vii. Nu m-am gândit că o să te obosească atât de tare. El însuşi lupta cu durerea lui mare care îl invada şi de-abia de reuşea să îşi pună un braţ în jurul umerilor ei.

— O să fie perfect, i-a spus ea. Apoi a repetat mereu aceste vorbe în cap ca pe o rugăciune. Aproape că nu şi-a dat seama cum a fost slujba, ce cuvinte se spuseseră, ce lacrimi se vărsaseră în zăpuşeala umedă

a după-amiezei. În sufletul ei spera că Luke o să o ierte pentru că fusese atât de neatentă la înmormântarea lui. Ea însăşi se simţea ca o moartă; din punct de vedere al sufletului, era moartă. Când oamenii au plecat de la mormântul tăcut, de lângă pietrele de marmură albe şi roz, cu flori luxuriante, ea s-a întrebat dacă o să aibă puterea de a-i urmă.

— Johnno. Marianne l-a oprit punându-i blând o mână pe braţ. În loc de condoleanţe, l-a sărutat. Tare mi-aş fi dorit ca Luke să mă înveţe să fac mâncare, a spus şi asta l-a făcut pe Johnno să zâmbească.

— Tu ai fost cea mai mare slăbiciune a lui. S-a întors spre Emma: Şoferul o să te ducă înapoi la aeroport. Eu simt nevoia să mă duc la apartamentul lui Luke. Să am grijă de câteva mărunţişuri. A mângâiat-o cu un deget pe obraz: O să te descurci?

— Nu m-am aşteptat să te văd aici. Cu toate că ar fi vrut, Marianne nu reuşea să aibă un ton prietenos.

— Eu… Am vrut să vin.

— Adevărat? Marianne şi-a deschis geanta şi şi-a băgat batista înăuntru. Aşa era furia

ei împotriva Emmei, s-a gândit, gata să-i treacă într-o clipă. N-am crezut că mai ai timp pentru vechii prieteni.

— Marianne…

— Da.

Ea nu putea cădea chiar acolo. Erau încă mulţi reporteri pe aproape, care o priveau, care luau instantanee. Drew avea să vadă pozele, ale ei şi ale lui Marianne împreună. Atunci el va şti că îl minţise. A aruncat priviri disperate peste umăr.

— Aş putea… Am nevoie…

— Te simţi bine? Marianne şi-a scos ochelarii de soare şi a studiat chipul Emmei. Cristoase, arăţi îngrozitor!

— Aş vrea să vorbesc cu tine, dacă ai câteva minute.

— Întotdeauna am avut câteva minute, i-a întors-o Marianne. S-a scotocit în geantă după o ţigară. Ştiam că pleci direct înapoi.

— Nu. A respirat profund. Nu mă întorc înapoi deloc.

Prin norul de fum, ochii lui Marianne s-au îngustat.

— Ce?

— Nu mă întorc, a repetat Emma şi s-a

îngrozit când vocea ei a început să devină mai ascuţită. Hai să mergem undeva. Te rog. Am nevoie să merg undeva.

— Sigur. Marianne şi-a strecurat o mână pe sub braţul Emmei. O să mergem cu maşina ta. Ne ducem oriunde vrei. A fost nevoie de foarte puţin timp ca să ajungă la hotelul lui Marianne care era cel mai potrivit loc la care se gândiseră atunci când Emma începuse să tremure. Ele s-au îndreptat spre apartament: nişte camere splendide în culori diferite, care dădeau spre plaja cu nisip alb şi cu apa albastră. Spaţiul purta deja amprenta lui Marianne, căci hainele atârnau pe absolut toate scaunele; ea şi-a schimbat puloverul şi pantalonii cu care călătorise, i-a arătat Emmei să se aşeze, apoi s-a dus la telefon.

— Vreau o sticlă de Grand Marnier, două sandvişuri cu brânză, un coşuleţ cu cartofi prăjiţi şi un litru de Pepsi într-o cutie cu gheaţă. Băiatul care le aduce aici în cincisprezece minute va căpăta douăzeci de marafeţi. Satisfăcută, şi-a aruncat cât colo pantofii sub un alt scaun şi s-a aşezat. Perfect, Emma, ce se întâmplă?

— L-am părăsit pe Drew.

N-ar fi vrut s-o ierte prea repede, aşa că Marianne şi-a întins picioarele cât erau de lungi.

— Da? Cred că m-am gândit la asta, dar de ce? Credeam că… eraţi fericiţi până la delir.

— Da, eu sunt foarte fericită. El e minunat. El are multă grijă… Şi-a auzit propria voce şi a continuat cu un dezgust combinat cu panică: Oh, Doamne, uneori ajung să cred şi eu ce spun.

— Să crezi ce anume?

— Ceea ce mi-a poruncit el să spun, Marianne, nu ştiu cu cine altcineva pot vorbi. Şi cred că dacă nu spun chiar acum şi aici, niciodată n-o s-o mai pot face. Am vrut să-i spun lui Johnno. Am început, dar pur şi simplu n-am reuşit.

— Perfect. Din cauză că Emma arăta mult prea palidă, Marianne s-a ridicat şi a deschis uşile de la balcon. Aerul mării a pătruns înăuntru. Spune-mi pe îndelete. Există o altă femeie? Marianne tăcea observând-o pe Emma când a început să se dea pe spate şi să râdă.

— Oh, Cristoase, bunule! Înainte de a se

putea opri, râsetele s-au transformat în hohote de plâns, hohote imense care îţi rupeau inima. Agitată, Marianne a îngenuncheat lângă ea şi i-a luat mâinile.

— Lasă, Emma. Te îmbolnăveşti singură. Hei, hei. Noi toate ştim că bărbaţii sunt nişte bastarzi. Dacă Drew nu ţi-a fost credincios, n-ai decât să-l arunci afară.

— Nu e vorba de altă femeie, a zis Emma cu greu.

— De un alt bărbat?

Emma se străduia să-şi reţină lacrimile, speriată că dacă le-ar da frâu liber nu s-ar mai putea opri.

— Nu. Habar n-am dacă Drew mi-a fost necredincios şi nici nu-mi pasă.

— Dacă nu e vorba de altă femeie, atunci de ce vă certaţi?

— Nu ne certăm, i-a spus Emma tristă. Eu nu lupt. Nu-şi dăduse seama că putea fi atât de greu să spună, atât de greu să admită asta. Cuvintele erau ca un nod în gât încărcat cu ruşine. Respirând profund, şi-a şters ochii cu dosul mâinii. Stând aici, îmi vine să cred că nu e decât rodul imaginaţiei, că nu se poate să fie atât de rău ca atunci

când se întâmplă totul. El ar putea fi atât de drăguţ, Marianne, atât de bun. Îmi amintesc cum îmi aducea câteodată un trandafir dimineaţa. Cum cânta – când nu eram decât noi doi – cum cânta de parcă aş fi fost unica femeie din lume. Îmi spunea că mă iubeşte, că nu doreşte decât să mă facă fericită, să aibă grijă de mine. După aceea, eu făceam ceva – nu pot să-mi dau seama ce – dar ceva, iar atunci el… el mă bătea.

— Ce? Dacă Emma i-ar fi spus că Drew îşi lipea aripi şi zbura de pe terasă în fiecare după-amiază, tot i-ar fi fost mai simplu să creadă. Te lovea? Emma nici nu şi-a dat seama că n-o prea crede; era prea cufundată în sine.

— Uneori n-am putut merge în picioare câteva zile după vreo bătaie. Mai târziu a fost şi mai rău. Cred că el ar putea şi să mă omoare.

— Revino-ţi, Emma. Emma, uită-te la mine. Vrei să spui că Drew abuzează de tine din punct de vedere fizic?

— Da.

Încet, cu grijă, Marianne a privit-o cu atenţie în faţă, încercând să priceapă, şi-

apoi s-a ridicat.

— Se îmbată, îşi administrează droguri?

— Nu. Nu l-am văzut decât o dată beat – în noaptea nunţii noastre. Nu se droghează absolut deloc. Vrea să poată fi mereu cu mintea limpede. Drew are nevoie să se controleze. Se pare că eu fac întotdeauna ceva, ceva stupid care îl scoate din sărite.

— Încetează. Înfuriată, Marianne a sărit în sus. Avea ochii înceţoşaţi şi se agita prin încăpere. Tu în viaţa ta n-ai făcut nimic prostesc. De când se întâmplă treburile astea, Emma?

— Prima oară a fost acum multe luni, după ce am fost la expoziţie. Nu a fost atât de rău, m-a lovit doar o dată atunci. Şi după aceea şi-a cerut scuze. A plâns.

— Mi se rupe inima pentru el, a mormăit Marianne. S-a dus la uşă ca să deschidă pentru a primi lucrurile comandate. Aici, puneţi-le oriunde. A semnat cecul, i-a întins băiatului cei douăzeci de dolari şi a scăpat de el.

În primul rând a turnat nişte Grand Marnier. Bea, i-a ordonat Marianne. Ştiu că nu-ţi place să bei, dar amândouă avem

nevoie de asta.

Emma a sorbit de două ori simţind cum o invadează căldura alcoolului.

— Nu ştiu ce să fac. Mi se pare că nu mai sunt capabilă să gândesc pentru mine însămi.

— O să gândesc eu pentru tine câteva minute. Propun să-l castrăm pe ticălosul ăsta.

— Nu mă pot întoarce. Marianne, cred că aş păţi-o, aş păţi-o oribil dacă mă întorc.

— Mi se pare că judeci perfect. Poţi mânca?

— Nu, nu încă. Avea nevoie să stea, doar să stea un moment şi să evalueze enormitatea comportării ei. Îl părăsise pe Drew. Plecase, iar acum o avea pe prietena ei, pe cea mai veche şi mai apropiată prietenă a ei. Închizând ochii, a simţit un fel de ruşine.

— Marianne, regret, îmi pare atât de rău. Ştiu că nu ţi-am răspuns la telefon, nu m-am purtat ca o prietenă cu tine în ultimele luni. El nu mi-a permis.

Marianne a aprins două ţigări şi i-a dat una Emmei.

— Acum nu-ţi face asemenea probleme.

— El mi-a spus chiar că tu ai încercat să te dai la el.

— Poate în visele lui. Îi venea să râdă, dar expresia de pe faţa Emmei a oprit-o. N-ai crezut asta, nu?

— Nu, nu chiar. Dar… Uneori eu credeam tot ce-mi spunea el. Era mai uşor. A închis din nou ochii. Partea cea mai proastă este că nici de mine nu îmi mai păsa.

— Măcar dâcă m-ai fi sunat.

— N-am putut vorbi cu tine despre asta şi nici nu îndrăzneam să te întâlnesc, de teamă că ţi-ai fi dat seama cum stăteau treburile.

— Te-aş fi ajutat.

Emma n-a reuşit decât să dea din cap şi să-şi încleşteze şi să-şi descleşteze mâinile.

— Mi-e atât de ruşine.

— Pentru ce dracu’ să-ţi fie ruşine?

— Pentru că l-am lăsat să-mi facă asta, nu? Doar nu mi-a ţinut pistolul la tâmplă. Ăsta-i singurul lucru pe care nu mi l-a făcut niciodată. Nici n-a avut nevoie.

— Nu ştiu ce răspuns să-ţi dau, Emma. Sau am unul. Ar trebui să chemi poliţia.

— Nu. Dumnezeule, nu. N-aş suporta… să apară toate astea în ziare. Şi nici nu m-ar crede nimeni. El n-ar trebui decât să nege. Pe chipul ei, în vocea ei, se simţea spaima. Îţi spun eu, Marianne, el te-ar putea face să crezi orice.

— Perfect. Îi lăsăm pe poliţişti şi căutăm un avocat.

— Eu… am nevoie de câteva zile. Pur şi simplu nu pot vorbi nimănui despre asta. Şi doresc să mă îndepărtez de el la o distanţă cât se poate de măre.

— Perfect. Acum o să mâncăm. Eu gândesc mai bine când am stomacul plin. A convins-o pe Emma să ia câteva înghiţituri, apoi a silit-o să bea pepsi, sperând că zahărul şi cofeina vor aduce ceva culoare în obrajii prietenei sale.

— Să mergem la Miami câteva zile.

— Nu. Emma gândea mai clar acum, deşi era încă foarte nervoasă. Din toate planurile ei nebuneşti din ultimele două zile, numai unul i se părea bun. Nici nu pot sta aici ia noapte. Va fi primul loc unde va veni el să mă caute.

— La Londra atunci, la Bev. Ea o să vrea

să te ajute.

— Nu am paşaport. Drew l-a încuiat într-un safe. N-am nici măcar permis de conducere. Mi l-a luat. Chiar şi cele câteva înghiţituri de mâncare îi făcuseră rău. Marianne, am în geantă cincizeci şi cinci de dolari

— Am furat cincisprezece din banii de coşniţă. Nu am nici carte de credit. Mi le-a luat acum câteva luni. Nu am nimic altceva decât hainele de pe mine.

Din cauză că ar fi vrut să spargă ceva, Marianne s-a ridicat şi şi-a mai turnat băutură. Atâta timp, s-a gândit. Tot acest timp în care ea stătuse în mansardă simţindu-se jignită, în vreme ce Emma trăia în iad.

— Nu-ţi face probleme pentru bani. La mine ai tot creditul. O să scot nişte bani pe cartea mea de credit, apoi o să-i sun şi o să-i autorizez să îţi accepte semnătura. Şi atunci o să poţi face orice. Să-ţi iei Visa, Mastercard sau American Express.

— Poate crezi că sunt patetică.

— Nu! Eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. În ochii lui Marianne

apăruseră lacrimi. De-aş putea, l-aş ucide în locul tău.

— Să nu spui nimic nimănui. Deocamdată.

— Nu, dacă aşa vrei tu. Dar cred că ar trebui să afle tatăl tău.

— Nu. Între mine şi tata lucrurile stau destul de rău şi aşa. Cel mai mult am acum nevoie de o mică pauză. M-aş duce undeva la munte, la o cabană în pădure, dar nu cred că aş putea fi liniştită. Vreau să mă pierd într-un oraş mare, zgomotos. Mă gândesc la Los Angeles. De câte ori m-am gândit să fug, mi-am imaginat că o să fiu acolo. Şi am visat acest oraş de foarte multe ori.

— În legătură cu Darren?

— Da. Coşmarurile au început acum câteva luni şi nu mă mai părăsesc. Simt că am nevoie să fiu acolo şi sper că este ultimul loc în care s-ar aştepta Drew să mă găsească.

— O să vin cu tine.

Emma i-a luat mâna.

— Am sperat că o să spui asta. Vino măcar pentru scurt timp.

Capitolul 33

Era întuneric în încăpere. Şi multă dezordine. Ultima fată în casă a lui Jane plecase în urmă cu o săptămână, luând cu ea şi câteva sfeşnice de argint. Lui Jane nu-i păsa de furt. Rar mai părăsea dormitorul în aceste zile. Se ducea uneori în bucătărie după ceva de mâncare, gemând şi gâfâind pe scări. Ca un hârciog, îngrămădise drogurile, sticlele şi mâncarea în camera ei. Odinioară camera fusese frumoasă. Ea avea o pasiune pentru catifeaua roşie. Şi acum mai atârnau la ferestre draperiile pline de praf. Odată, într-o criză de furie, făcuse praf cuverturile de pe patul rotund, imens. Acum, pentru că îi era atât de des frig, se băga sub zdrenţele alea. Tapetul roşu cu argintiu era plin de pete. Jane avea obiceiul să arunce cu diverse lucruri în iubiţii ei – lămpi, bibelouri, sticle. Poate de aceea îi era atât de greu să păstreze pe oricine în patul ei mai mult de două nopţi consecutive. Ultimul, un impresar înalt, musculos, numit Hitch, îi suportase temperamentul tumultuos mai mult decât oricare altul, apoi, filosofic, o lovise până o lăsase inconştientă, îi furase diamantul de pe

deget şi se dusese într-un climat mai blând, cu o companie mai simpatică. În schimb, îi lăsase drogurile. Hitch, în felul său, fusese omenos. De două luni Jane nu mai făcuse sex. Nici nu-i prea păsa. Dacă avea poftă de un orgasm, nu trebuia decât să-şi bage acul sub piele şi să apese. Nu-i păsa că nimeni nu venea să o vadă, că nimeni nu o suna. Cu excepţia timpului aceluia scurt când se termina efectul drogului şi înainte ca ea să-şi facă altă doză. Atunci devenea plângăcioasă şi i se făcea milă de sine. Devenea şi furioasă. Cel mai tare domina furia. Filmul nu-i adusese veniturile aşteptate. Trecuse în mare grabă din cinematografe pe casete video. Fusese atât de grăbită să vadă filmul gata, încât făcuse şi prostia de a semna pentru drepturile de autor pe video. Agentul ei nu fusese deloc încântat de contract, dar Jane îl concediase şi făcuse după cum o tăiase capul. Filmul nu o îmbogăţise. Nişte nenorocite de o sută de mii de lire nu duraseră multă vreme pentru cineva cu gusturile şi poftele ei. Noua ei carte se rescria acum. N-avea să vadă nicio parte din avans până când tâmpitul ăla de

scriitor n-o să termine treaba. Vechea ei sursă de bani secase. De la Brian nu mai vedea cecuri. Ea depinsese de ele. Nu numai pentru bani, s-a gândit Jane, dar pentru că era conştientă că atâta vreme cât el o plătea, era nevoit să se gândească la ea. Era încântată că el nu îşi găsise niciodată cu adevărat fericirea. Era mândră că jucase şi ea un rol în această treabă. Dacă nu îl putuse avea, măcar se bucurase de a şti că nici altă femeie nu îl ţinuse multă vreme. I se mai întâmpla să şi-l imagineze venindu-şi în fire, întorcându-se la ea şi cerându-i iertare, în fanteziile ei, se vedea făcând dragoste cu el în patul de catifea roşie, acel sex zbuciumat, nebunesc, pe care îl împărţiseră în urmă cu atâţia ani. Ea avea trupul bine făcut şi neted, un trup de tânără fată. Jane întotdeauna se imagina pe sine în acest fel. Devenise grotesc de grasă. Sânii, ca nişte baloane umflate, atârnau în jos până acolo unde ar fi trebuit să fie talia. Alb, pântecul ei cădea în multe cute, din cauza cărnii înmuiate. Braţele şi coapsele erau masive şi tremurau ca jeleul ori de câte ori făcea o mişcare. Devenise atât de greu să-şi

mai găsească o venă prin straturile de grăsime. Mai putea să-şi bage acul sub piele, dar siguranţa mâinii era foarte Scăzută. A încercat şi n-a reuşit, aşa că s-a bodogănit precum îşi bodogăne o mamă copilul. S-a ridicat şi s-a întors spre lampa de alături. Nu-i plăcea lumina, dar avea nevoie de ea ca să îşi găsească drogul. Părul îi atârna neglijent şi mai era blond doar la capete. Voise să şi-l vopsească cu un bej Clairol's Bombshell, dar rătăcise cutiuţa pe undeva prin dormitorul ei plin cu de toate. Purta o cămaşă de noapte din dantelă neagră supradimensionată. Când a aprins lumina, ea arăta precum un ciudat om al muncii, nebun, pornografic. Pipa a calmat-o. Zăcea în pat şi îşi făcea planuri. Era destul de strânsă cu uşa ca să ştie că avea nevoie de bani, de bani mulţi, dacă voia să-şi plătească chiria. Şi mai voia şi haine frumoase şi băieţi frumoşi care să vină şi să facă amor. Dorea să meargă la petreceri. Să se bucure de atenţia oamenilor. Fuma pipă şi zâmbea. Ştia ea cum să capete bani, dar pentru asta trebuia să fie deşteaptă, foarte deşteaptă. Drogul o făcea să se simtă

isteaţă. Sosise timpul să pună punctul pe „i”. Scotocind prin dulap, a găsit o cutie de la papetărie. Erau cartonaşe drăguţe, în culorile curcubeului, cu antetul ei deasupra. A admirat hârtiile o vreme, apoi a tras un alt fum din pipă înainte de a căuta un stilou, mormăind pentru sine. O mică măsură de siguranţă, s-a gândit, începând să scrie. Desigur, trebuia să scoată antetul. Nu era atât de nebună. A scris precum un copil, încet, ţinându-şi limba între dinţi în timp ce concepea scrisoarea. Când a terminat era atât de încântată, încât a uitat să scoată antetul, în cutie se aflau şi plicuri. Fredona când a luat trei din ele. Erau atât de drăguţe, încât a mai adăugat unul, apoi şi-a studiat stilul. O vreme a căutat printre adrese, apoi a început să scrie din nou.

„Kesselring, detectiv de poliţie Los Angeles, California, U.S.A.”

După ce s-a mai gândit puţin, a adăugat „Urgent!” în colţ şi a subliniat. A luat plicul jos cu ea, gândindu-se că o să găsească un ioc sigur în care să îl ascundă. După ce-a făcut un drum în bucătărie, a mâncat un întreg carton cu îngheţată vârându-şi-o în

gură cu o lingură mare, Punând plicul, a început să mormăie. „Fată tâmpită”, bodogănit, gândindu-se la ultima ei fată de serviciu. Nici n-are cine să-mi pună la poştă o scrisoare. Să n-o mai văd. Indignată şi cu un efort considerabil s-a aplecat să vâre plicul sub uşa din faţă. S-a întors la etaj continuând să fumeze pentru a uita. Fusese în urmă cu o săptămână şi acum îşi amintea planul. În mintea ei se vedea scriind scrisoarea. Pentru a se pune la adăpost. O ascunsese. Deşi nu-şi amintea unde, asta n-o îngrijora. Ceea ce o îngrijora era că ajunsese în pană de hrană şi de droguri. Ultima ei sticlă de gin se dusese. Jane a apucat telefonul. După câteva ore, s-a gândit ea, n-o să mai aibă nevoie să fie îngrijorată pentru bani. I s-a răspuns la cel de-al treilea apel.

— Bună, dragă. Aici este Jane.

— Ce vrei?

— Oooh., nu aşa se vorbeşte cu o veche prietenă. A urmat un suspin înăbuşit.

— Te-am întrebat, ce vrei?

— Doar o mică discuţie, scumpi, doar o bârfă. A chicotit. Atât de nostim era

şantajul. Duc lipsă de fonduri.

— Asta nu e problema mea.

— Oh, cred că este. Vezi, când n-am fonduri, încep să am conştiinţă. Deşi e cam târziu, am început să am mustrări de conştiinţă pentru ceea ce i s-a întâmplat băieţelului lui Brian. Cu adevărat, mă mustră conştiinţa.

— Niciodată nu ţi-a păsat de băiatul ăla.

— E cam mult spus, dragule. La urma urmei, sunt şi eu mamă. Faptul de a mă gândi la dulcea mea fiică Emma, o doamnă măritată acum, mă face să reflectez la băieţelul acela. Pentru că şi el ar fi fost mare acum, dacă ar fi trăit.

— N-am timp de chestiile astea.

— Mai bine îţi faci timp. Vocea ei s-a schimbat înăsprindu-se. M-am gândit că ar trebui să-i scriu detectivului aceluia din Statele Unite o scrisoare. Ţi-l aminteşti, nu, scumpule? Se numea Kesselring. Închipuieşte-ţi că îmi amintesc numele lui după atâţia ani. A zâmbit ca pentru sine. Toată lumea considera că ea este cam proastă. De acum n-or s-o mai considere astfel. El şovăia îndelung şi asta nu-i plăcea

câtuşi de puţin.

— Nu ai ce să-i spui.

— Nu? Păi, hai să vedem, nu-i aşa? M-am gândit că i-aş putea scrie o scrisoare. Ei ar putea redeschide cazul… dacă au nişte nume la îndemână. Numele tău, de exemplu, şi…

— Dacă tulburi apele, o să se întoarcă împotriva ta totul. Vocea lui era calmă, dar deja îl apucaseră sudorile. Şi tu ai fost implicată la fel de mult ca şi mine.

— Oh, nu. Eu n-am fost acolo, nu? Eu niciodată nu am pus un deget pe băieţelul ăla. Cum dracu' îi puseseră numele? Donald sau Dennis, s-a gândit ea. Nu prea conta. Nu, eu n-am pus o mână pe el. Dar tu ai pus. Este vorba de crimă. Chiar şi după atâţia ani, tot o crimă a rămas.

— Ei n-au putut proba nimic. Niciodată n-or să aibă dovezi.

— Cu un mic ajutor ar putea avea. Vrei să încercăm, dragă?

Nu, nu dorea. Probabil că ea ştia că el n-ar vrea să-şi încerce în felul acesta norocul. El se afla exact în poziţia în care dorea şi înţelegea să nu şi-o piardă. Indiferent cât ar

costa.

— Cred că un milion de lire ar ajunge, a zâmbit ea.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— Planul a fost al meu, a scrâşnit ea la telefon. A fost ideea mea, dar niciodată n-am primit un prăpădit de bănuţ. A sosit timpul să-ţi plăteşti datoriile, scumpi. Eşti un bărbat bogat. Poţi face faţă.

— Dar ştii că n-a fost primită nicio răscumpărare.

— Pentru ca tu ai dat totul peste cap. Eu n-am primit de la Brian niciun ban de doi ani. Acum, că Emma a crescut, el nu-mi mai trimite cecurile. Putem considera plata de la tine ca pe o reglare de conturi. Aceşti bani mi-ar ajunge o vreme îndelungată, iar eu nu te-aş mai deranja niciodată. Îi aduci aici mâine noapte şi eu nu mai trimit prin poştă micuţa mea scrisoare.

După ce au trecut câteva ore, ea nu mai reuşea să-şi amintească dacă într-adevăr vorbise la telefon sau doar visase. Şi scrisoarea? Unde oare ascunsese scrisoarea? S-a întors să-şi ia pipa, sperând că drogul o s-o ajute să gândească. Cel mai

bun lucru de făcut părea a fi să scrie din nou scrisoarea. Şi dacă el nu avea să vină curând, foarte curând, ea l-ar putea suna din nou. Jane s-a aşezat să scrie şi a adormit în scurtă vreme. Soneria de la uşă a trezit-o. Suna fără oprire. Se întreba de ce tâmpita aia de servitoare nu se ducea să

— Cât?

Răspundă. Însemna că trebuia să se ducă ea însăşi. Gemând şi pufnind, a mers târâş-grăpiş în jos pe scări. Şi-a amintit totul când l-a văzut pe el. Stătea în uşă, cu ochii întunecaţi, având o geantă în mână. Şi atunci ea şi-a reamintit, Da, într-adevăr, nu stătuse degeaba.

— Vino, frumosule. E mult de când nu ne-am văzut.

— N-am venit să te vizitez. Nu-şi putea stăpâni gândul că ea arăta precum o scroafă: grasă, murdară, cu bărbiile duble care îi tremurau când râdea.

— Intră, doar suntem prieteni vechi. Putem bea ceva.. Băutura e sus în camera mea. Toate afacerile le fac în dormitor. Cu o invitaţie mută, ea şi-a pus o mână pe reverul lui.

El a suportat gestul ei ca să nu distrugă efectul.

— Vom face afacerea oriunde vrei tu. Numai s-o facem.

— Întotdeauna ai fost cam grăbit. Ea a luat-o înainte, cu şoldurile ei ca de mamut, clătinându-se.

El observă cât de tare trebuia să se sprijine de balustradă, auzindu-i respiraţia greoaie. Ar ajunge un brânci, s-a gândit, iar ea s-ar prăvăli până jos. Nimeni nu s-ar îndoi că a fost un accident. Întinsese deja mâinile, aproape că o atinsese. Apoi s-a oprit singur. Exista o metodă mai bună. O metodă mai sigură.

— Am ajuns, dragule. Era roşie la faţă şi gâfâia, aşa că s-a trântit pe pat. Acum spune care este treaba.

Duhoarea îl făcea să se clatine. Camera era luminată de o singură lampă, iar în umbră vedea vrafuri de haine murdare şi de vase, castroane goale, cutii şi sticle. Prin cameră se simţea un miros fetid ca în grajd. De-abia mai putea respira.

— Trecem peste băutură. El avea grijă să nu atingă nimic. Nu doar din cauza

amprentelor, dar şi de teama de a nu se murdări.

— Fă-te comod. Ce mi-ai spus?

El a pus lângă ea geanta. O s-o ardă după aia. A făcut combinaţia cifrului şi geanta s-a deschis.

— E o parte a banilor.

— Ţi-am spus…

— E imposibil să faci rost de un milion bani gheaţă peste noapte. Trebuie să ai răbdare. A întors geanta spre ea. Dar ţi-am adus şi altceva, ca să poţi ieşi la liman. În semn de bună-credinţă.

Ea a văzut punga plină cu pulbere albă pe deasupra teancurilor de bancnote. Inima a început să-i bată tare, gura i s-a umplut de salivă.

— Ăsta zic şi eu semn de bună credinţă. Înainte ca ea să poată pune mâna pe pachet, omul a deplasat geanta pentru a nu o putea atinge.

— Acum cine se grăbeşte?

Îi făcea plăcere să o tachineze. Vedea cum chipul i se acoperă de mici broboane de sudoare, care cădeau apoi în jos pe maxilare. Mai avusese el de-a face cu

toxicomani şi se pricepea să-i manipuleze.

— Este heroină foarte curată, cea mai bună care se poate cumpăra. O doză dintr-asta şi te duci drept în ceruri. Sau în iad, s-a gândit el, dacă cineva credea în treburi din astea.

— Poţi avea heroina asta, Jane, pe toată. Dar trebuie să îmi dai ceva înapoi.

Ea îşi simţea în piept inima ca pe un ciocan pneumatic.

— Ce vrei?

— Scrisoarea. Tu îmi dai scrisoarea şi îmi mai acorzi câteva zile pentru restul banilor, iar drogul îţi aparţine.

— Scrisoarea? Uitase de ea. Nu reuşea să facă altceva decât să se holbeze la punga cu pudră albă şi să-şi imagineze cum ar fi dacă şi-ar putea-o vârî în vene. Nu există nicio scrisoare. N-am scris nicio scrisoare. Ar fi trebuit s-o scriu, şi-a amintit ea şi s-a uitat la el cam temătoare. Da, încă n-am scris-o. Dar o s-o scriu. Lasă-mă să iau o doză, apoi vorbim.

— Vorbeşte întâi. Oh, asta da plăcere – s-o omoare, s-a gândit studiind felul în care i se umpluse gura de salivă. Băiatul avusese un

accident, unul tragic, pe care îl regreta sincer. El nu era un bărbat violent, nu fusese niciodată. Însă avea să aibă o satisfacţie enormă în cazul în care o va omorî cu propriile mâini pe Jane Palmer.

— Am început să o scriu. Confuză şi neliniştită, Jane arunca priviri spre birou. Am început-o, dar apoi te-am aşteptat. N-aveam de ce s-o termin, dacă făceam târgul.

Ea nu putea minţi, s-a gândit studiind-o. Nu avea atâta inteligenţă.

— Facem târgul. Din nou a împins geanta spre ea. Poftim, ia-o.

Ea a apucat punga cu heroină cu ambele mâini.

Pentru o clipă i s-a părut că Jane o să apuce punga cu dinţii şi o să o ronţăie ca pe o bomboană. În loc de asta, s-a deplasat cu repeziciunea cu care se putea deplasa la asemenea grăsime şi s-a pus pe căutat prin sertare. El a aşteptat, în acelaşi timp înspăimântat şi fascinat de comportamentul ei. Nu-i mai acorda acum nicio atenţie, mormăia numai pentru sine. Mâinile îi tremurau, respiraţia îi devenise greoaie şi neregulată, în timp ce îşi pregătea prima

doză. Nu îşi făcea injecţia subcutanată; nici nu dorea să fumeze. Asta avea să fie o doză luată în direct. Stând pe vine, lingându-şi buzele ca în faţa unei mese copioase, a umplut seringa. Avea lacrimi în ochi când a căutat o venă.

Apoi şi-a închis ochii, sprijinindu-se de dulap în timp ce aştepta să-şi facă efectul. A apărut şi efectul, în valuri, cu rapiditate, explodând în ea. A căscat ochii mari, trupul i-a intrat în convulsii. A ţipat o dată, cutremurându-se. El a privit-o murind, dar parcă nu se putea bucura totuşi. Era un proces neplăcut. Jane Palmer nu avea o demnitate mai evidentă în moarte, aşa cum nu avusese nici în viaţă. Întorcându-se cu spatele la ea, şi-a scos din buzunar mănuşile chirurgicale şi şi le-a pus. A luat scrisoarea pe jumătate scrisă şi a pus-o în geantă. Luptând cu greaţa, a început să caute prin lucrurile ei ca să se asigure că nu mai exista şi altceva prin casa ei care l-ar fi putut incrimina pe el. Brian a bodogănit când telefonul l-a trezit. A încercat să stea în capul oaselor, dar avea o mahmureală oribilă. Apărându-şi ochii cu o mână, s-a

întins după telefon.

— Ce?

— Bri. Sunt P.M.

— Sună-mă altă dată că acum mor.

— Bri… Presupun că n-ai citit ziarele de dimineaţă.

— N-ar fi prima oară. O să citesc ziarul de dimineaţă de mâine. Atunci am de gând să mă trezesc din somn.’

— Jane a murit, Brian.

— Jane? Timp de zece secunde în creierul lui nu a încăput niciun gând. A murit? Cum?

— Supradoză. Cineva a găsit-o noaptea trecută, un fost iubit sau aşa ceva. Murise de câteva zile. Brian încerca să-şi ţină ochii deschişi frecându-şi-i cu podul palmelor.

— Isuse!

— M-am gândit că trebuie să afli înainte de a se repezi presa asupra ta. Şi mi-am închipuit că ai vrea să îi spui tu Emmei.

— Emma. Brian s-a ridicat în capul oaselor. Mda, mda. O să o sun. Mulţumesc că mi-ai spus.

— Normal, Bri… încerca să-i spună lui Brian că-i pare rău, dar se îndoia că îi părea rău. O să ne revedem.

— Bine.

Brian a rămas în pat pentru un moment, încercând să se gândească la cele aflate. O cunoştea pe Jane dinainte de a-l şti chiar şi pe Johnno. O iubise odinioară, şi o urâse. Dar nu-şi putea imagina că putuse muri. Ridicându-se, s-a dus la fereastră. Razele soarelui îl deranjau la ochi atât de tare, încât parcă îl orbeau. Absent, şi-a turnat două degete de whisky şi l-a dat pe gât. Aproape că regreta că nu simţea nimic decât durerea aceea de cap care mocnea acum sub efectul băuturii. Ea fusese prima femeie pe care o avusese. Întorcându-şi capul a privit spre bruneta care dormea, sub cearceafurile şifonate, în patul lui. Nu avea pentru ea niciun fel de sentiment, de altfel. Era întotdeauna grijuliu să aleagă femei care nu-şi doreau o legătură stabilă, care preferau ca şi el doar câteva nopţi de sex. Acel sex întunecat, primejdios, fără implicaţii şi care nu avea nimic de-a face cu afecţiunea. Făcuse greşeala să aleagă o femeie care dorise mai mult o singură dată. Jane niciodată nu îl lăsase să îşi trăiască liniştit viaţa personală, nu-l lăsase să se

bucure cu adevărat de tot ce avusese. Apoi el o găsise pe Bev. Şi ea voise mai mult, dar cu ea, voise şi el. Dumnezeule, cu ea chiar voise. Şi nici ea nu-l mai lăsase în realitate niciodată. Nu trecuse măcar o zi în şaptesprezece ani fără ca el să nu se fi gândit măcar puţin la ea. O şi dorise în tot acest timp. Jane îi umbrise viaţa, refuzând să iasă din viaţa lui. Bev i-o ruinase, refuzând să o împartă cu el. Aşa că el avea muzica lui şi mai mulţi bani decât visase vreodată. Şi avea parte de o succesiune de femei care nu aveau absolut nicio semnificaţie. Acum Jane murise, l-ar fi plăcut să i se strângă inima, să simtă măcar un pic de regret pentru fata pe care o cunoscuse odinioară. Fata aceea disperată, agitată şi care spusese în gura mare că îl iubeşte. Dar nu putea simţi nimic. Fata şi băiatul care fuseseră ei doi muriseră cu multă vreme în urmă. Aşa că nu avea decât să o sune pe Emma. Era mai bine să afle de la el, deşi se îndoia că ea ar suferi cu adevărat. După ce o să o sune şi o să se asigure că Emma nu are nevoie de ajutorul lui, o să se ducă în Irlanda. La Darren. O să

petreacă vreo câteva zile liniştite stând în iarba verde şi deasă.

Capitolul 34

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Emma a strâns-o de mână pe Marianne în timp ce se îndreptau spre vamă la LAX. O să mă simt bine. Îmi mai trebuie nişte zile, ca să-mi revin.

— Ştii că aş mai fi stat cu tine.

— Ştiu. De data aceasta Emmei nu i-a mai ajuns o simplă strângere de mână, aşa că s-a întors şi a îmbrăţişat-o. N-aş fi fost în stare să trec prin toate acestea de una singură.

— Ba da, ai fi putut. Eşti mai puternică decât îţi închipui. N-ai reuşit tu să desfiinţezi cărţile de credit, să închizi conturile în bancă şi să desfiinţezi contul curent?

— Astea au fost ideile tale.

— Numai pentru că tu nu te gândeai la treburi practice. Eu nu am vrut ca bastardul ăsta să mai poată căpăta un ban. Şi acum cred că ar trebui să te adresezi poliţiei.

Emma n-a făcut decât să îşi scuture capul.

Începea să-şi recâştige încrederea în sine. Dacă avea să implice poliţia, presa, publicul, atunci umilinţa ei ar fi ajuns la cota maximă.

— Perfect, atunci nu, deocamdată, a zis Marianne, deşi tare n-ar fi vrut să-l vadă pe Drew că poate scăpa nepedepsit. Eşti sigură că funcţionarul de la bancă o să-şi ţină gura închisă şi n-o să-i spună unde te afli?

— Da. La urma urmei este bancherul meu. Când i-am spus că o să divorţez, a intrat în acţiune. Părea aproape caraghios, dacă asemenea treburi pot fi caraghioase. Presupun că după ce tratează mereu cu trusturi" plictisitoare, s-a simţit amuzat la ideea unui divorţ complicat. Divorţ, s-a gândit ea. Era un cuvânt atât de mare. Un fel de final. Marianne a tăcut o clipă.

— Drew o să afle unde eşti mai devreme sau mai târziu.

— Ştiu. Brusc regretul s-a transformat în enervare. Numai că vreau să fie mai târziu, când nimic din ce poate spune sau face n-o să mă mai convingă să mă întorc la el.

— La legătura cu avocatul, a grăbit-o Marianne. Să pornească procesul.

— O s-o fac de cum o să plece avionul tău. Pentru că în aeroport nu se putea fuma, Marianne şi-a băgat o bomboană în gură.

— Ascultă, Emma, n-au trecut decât câteva săptămâni de când am ajuns noi aici. Eşti sigură că nu vrei să mai rămân câteva zile?

— Vreau să te întorci la pictura ta, a adăugat înainte ca prietena ei să poată obiecta. Când cineva din familia Kennedy îţi comandă o lucrare, înseamnă că reputaţia ta e stabilită. Du-te şi termină pictura înainte de a se răzgândi Caroline.

— Să mă suni. Marianne a auzit anunţul pentru avionul ei. În fiecare zi.

— O să te sun. Când totul se va termina, cred că o să vreau jumătatea mea de mansardă înapoi.

— Îţi aparţine. În afară de cazul în care mă hotărăsc să mă mărit cu dentistul ăla şi să mă mut în Long Island.

— Ce dentist?

— Acela care vrea să mă vadă şi pe mine la casa mea.

Emma a zâmbit.

— Ăsta e precis un roman întreg.

Era bine, s-a gândit Marianne să o vadă pe Emma zâmbind din nou.

— Hai că a fost ultimul anunţ.

— Să mă suni.

— Absolut sigur. Doar n-avea să plângă. Emma îşi promisese sieşi că n-o s-o facă. Dar amândouă plângeau. Cu o ultimă îmbrăţişare, Marianne s-a grăbit spre avion. Emma a rămas lângă serviciul de vamă, privind prin vitrine în timp ce avionul decola. Acum era singură. Pe contul ei. Decizii, greşeli, păreri, toate îi aparţineau din nou doar ei. Şi asta o îngrozea, dar nu trecuse chiar atâta vreme, s-a gândit, de când ea trăise pe cont propriu la Londra. Era un sentiment atât de emoţionant, atât de eliberator. Atunci fusese îndrăgostită. Acum nu era îndrăgostită. Asta era o binecuvântare, totuşi. Pornind-o spre zona terminală, a privit mulţimea cu atenţie, îngrijorată. Cu câteva clipe înainte se simţea anonimă în zgomotul şi în graba de pe aeroport. Acum, când era singură, se simţea vulnerabilă. Nu putea îndepărta senzaţia că Drew putea fi ascuns undeva în mulţime – poate în spatele acelei familii

care se ducea spre Phoenix, sau acolo, printre oamenii de afaceri care aşteptau cursa pentru Chicago. Îşi ţinea capul în jos şi a tresărit când a trecut pe lângă un magazin de cadouri. El ar fi putut fi acolo înăuntru, pândind-o. Ar fi putut să iasă, să-i zâmbească, să-i pronunţe numele, iar apoi să-i pună o mână pe umăr în felul lui, cu degetele care se înfundau în carne, gata să-i zdrobească oasele. Mergea un pas normal, deşi ar fi fost gata să o ia la fugă şi se ruga ca avionul lui Marianne să nu decoleze şi ea să se întoarcă.

— Emma.

A simţit că-şi pierde suflul, că i se taie genunchii, în timp ce o mână i-a aterizat pe umăr.

— Emma? Tu eşti.

Palidă ca moartea şi înnebunită de panică, s-a holbat la Michael. El spunea ceva, îi vedea buzele mişcându-se, dar nu reuşea să audă nimic din cauza zumzetului din capul ei. Plăcerea de pe chipul lui a dispărut. Şi-a îngustat ochii şi a împins-o spre un scaun. Ea simţea că în loc de oase are gelatină. Ei a aşteptat până când i s-a liniştit respiraţia

accelerată.

— Te simţi mai bine?

— Da. Da, mă simt bine.

— Întotdeauna eşti gata să leşini când te întâlneşti întâmplător cu un prieten la aeroport?

Ea a încercat să zâmbească.

— E un obicei prost al meu. M-ai luat prin surprindere.

— Mi-am dat seama de asta. „Surprindere” nu era cuvântul potrivit, s-a gândit el. Cuvântul potrivit era „teroare”. Avusese aceeaşi expresie ca atunci când o scosese la suprafaţa apei în urmă cu zece ani. Vrei să mă aştepţi aici un minut? Să le spun părinţilor că nu vin. Când ea a dat doar din cap, el i-a repetat: Aşteaptă.

— Da, o să aştept. Nu-i era greu să-i promită, de vreme ce picioarele tot n-o ascultau. Singură, a respirat profund. Şi-aşa îi era ruşine şi nu voia să arate ca o idioată când o să se întoarcă el. El plecase doar pentru câteva clipe, dar în orice caz ştia că acum se putea controla din nou.

— Şi unde te duci? L-a întrebat ea.

— Eu? Nicăieri. Mama are nu ştiu ce

întâlnire, iar tata se ţine după ea. L-am adus cu maşina pentru că lui tata nu-i place să-şi lase maşina la aeroport. Tu acum ai apărut în oraş?

— Nu, sunt aici de două săptămâni. Am venit doar să-mi conduc o prietenă.

— Eşti aici cu afaceri?

— Nu. În fine, şi da şi nu. Un avion tocmai aterizase.

Valuri de oameni începeau să coboare. Ea trebuia să lupte cu panica în timp ce căuta din ochi dacă nu apăruse Drew. Acum trebuie să plec.

— Merg şi eu cu tine. Nu i-a oferit mâna fiindcă intuia teama ei de a fi atinsă. Deci eşti aici cu soţul tău?

— Nu. Ei îi fugeau ochii în toate părţile, din ce în ce mai îngrijoraţi. El este la New York. Noi… Ea trebuia să se înveţe cu asta, să poată pronunţa cuvintele. Noi ne-am despărţit.

— Oh. El n-a zâmbit, cel puţin nu pe dinafară. Îmi pare rău. Totuşi şi-a amintit reacţia ei când apăruse pe neaşteptate. V-aţi despărţit în condiţii civilizate?

— Aşa sper. Ea s-a cutremurat.

Dumnezeule, ce frig este aici.

El a deschis gura ca să-i pună întrebări. Dar nu era cazul să intervină. Nu în privinţa căsătoriei ei sau a finalului acestei căsătorii.

— Cât ai de gând să stai în oraş?

— Nu prea ştiu.

— Ce-ar fi să mergem la masă sau să bem ceva?

— Nu pot. Am o întâlnire peste o oră.

— Atunci vino la cină cu mine.

Ea a zâmbit uşor. L-ar fi plăcut să ia cina cu un prieten.

— Încerc să mă fac nevăzută câtă vreme sunt pe aici. Nu m-aş prea duce la restaurante.

— Atunci ce-ai spune de un picnic la mine în curte?

— Păi, eu…

— Uite, ai aici adresa mea. Pentru că nu voia să se izbească de un refuz, a scris repede adresa. Poţi să vii de la şapte şi n-o să fii deloc în public.

Ea nu-şi dăduse seama până acum cât de tare se temea să rămână în camera ei, să ceară mâncare de la room-service, schimbând pe rând canalele la televizor.

— Perfect.

El s-ar fi oferit să o ducă cu maşina, dar a văzut o limuzină mare la curbă.

— La şapte, i-a repetat.

Ea i-a mai zâmbit o dată înainte de a se duce fiecare pe drumul său. Michael s-a întrebat dacă va putea găsi un serviciu de curăţătorie la ora două după-amiaza în acea zi de vineri. Emma a trecut pe lângă limuzină, aşteptând un taxi. A întors cartea de vizită pe partea cealaltă:

DETECTIV M. KESSELRING

OMUCIDERI

S-a înfiorat şi a vârât cartea de vizită în geantă. Ciudat, uitase că el era poliţist. Ca şi tatăl lui.

Michael avea în dulapul din dormitorul lui ziarele din ultimele două săptămâni. Deja coşul lui de gunoi imens gemea de tot felul de resturi. Nu-i venea să creadă că un bărbat şi un câine puteau acumula atât de mult gunoi. Şi era distrus că într-un oraş precum Los Angeles nu exista nici măcar un singur serviciu de curăţătorie care să funcţioneze într-o vineri după-amiază. A împrumutat de la vecină un deodorant cu

care a dat întâi prin bucătărie. Casa mirosea ca o pădure de brazi, dar asta nu era de ajuns. Apoi Michael l-a ademenit pe Conroy în baie cu o felie de şuncă. Când l-a văzut băgându-se gol în cadă, câinele a şovăit. Amândoi ştiau că şunca reprezenta o slăbiciune pentru câine. În momentul în care câinele s-a vârât în cadă, Michael a închis uşile de sticlă.

— N-ai decât să înduri, băiatule, i-a spus Michael lui Conroy, care exploda de indignare. A fost nevoie de o jumătate de sticlă de şampon, dar Conroy a rezistat eroic. A mai hămăit din când în când, dar Michael nu i-a răspuns decât fredonând. Când amândoi au fost înfăşuraţi în prosoape, Michael a scotocit prin dulapul cu albituri după usöätorul de păr. L-a găsit şi l-a uscat întâi pe Conroy, deşi câinele n-avea să-l ierte uşor pentru asta.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, i-a spus Michael. Or să moară căţelele după tine. Şi şleampăta aia după care crăpi tu n-o să-i mai arunce o privire ogarului german, l-au trebuit treizeci de minute lui Michael ca să-l usuce. Acum se gândea să pregătească

salata, când a auzit o maşină oprindu-se în faţa casei. Nu se aşteptase ca ea să vină cu taxiul. Şi-o imaginase sosind într-o limuzină sau într-o maşină închiriată de toată frumuseţea. A observat-o cum îi plătea şoferului. Briza îi ciufulea părul şi cămaşa de bumbac pe care o purta se umfla datorită vântului. Stilul ei de persoană binecrescută o făcea să pară mai micuţă şi mai feminină. A văzut-o trecându-şi o mână prin păr şi privind spre casă. Slăbise. Observase asta la aeroport. Slăbise prea mult, s-a gândit Michael acum. Întotdeauna arătase suplă, dar acum părea de-a dreptul fragilă. Vedea în ea o ezitare pe care nu o mai observase alteori, şovăia în felul în care mergea, privea cu nervozitate peste umăr. Fusese suficient de mult timp poliţist ca să fi avut prilejul de a observa şi alteori acest gen de panică ţinută sub control. La suspecţi. Şi la victime. Pentru că ea părea a nu îndrăzni, i-a deschis el uşa.

— Vasăzică ai reuşit să ajungi.

Emma s-a oprit îngrozită, apoi, apărându-şi ochii cu mâna, l-a zărit în prag.

— Da. Muşchii stomacului i s-au relaxat

încet. Ţi-ai cumpărat o casă, a zis ea şi s-a simţit imediat ridicolă. E frumos aici. Înainte de a intra, Conroy se şi repezise la uşă. Avea intenţia să se repeadă afară şi să se tăvălească prin iarbă până când o să scape de acea mireasmă a şamponului, prea umană şi nedemnă de el.

— Stai aici! A explodat Michael. Pe câine nu l-ar fi oprit atâta lucru, dar vocea blândă a Emmei a reuşit.

— Oh, ai un câine. S-a aplecat să-l mângâie pe cap. Tu eşti un căţel drăguţ, nu? Întrucât Conroy era dispus să fie de acord, s-a aşezat frumos şi a lăsat-o să-l scarpine între urechi. Da, ce căţel drăguţ. Un căţel atât de drăguţ. Nimeni nu-l mai acuzase pe el că ar fi fost drăguţ. Conroy o privea doar cu un ochi, apoi şi-a întors capul ca să se strâmbe la Michael.

— Cred că eşti mulţumită, Michael i-a luat mâna ca s-o ajute să se ţină pe picioare. Să vezi că acum n-o să te mai lase în pace ca să-i tot faci complimente.

— Întotdeauna mi-am dorit un câine. Conroy s-a lipit de pantalonii ei largi ca într-o pictură a devotamentului.

— Ţi-aş da cincizeci de dolari ca să-l iei pe ăsta. Pe ea a apucat-o râsul şi Michael a condus-o înăuntru.

— E drăguţ aici. S-a plimbat în jurul camerei, încântată de sunetul produs de labele căţelului pe podea, în spatele ei. Un fotoliu mare, gri, părea destul de încăpător pentru a adormi în el. Canapeaua lungă şi joasă părea să invite la un pui de somn de după-amiază. Pe jos, în loc de covor era o pătură indiană în dungi gri şi roşii – bună şi pentru Conroy.

— Îmi imaginam că locuieşti în vreunul din blocurile de lângă plajă. Oh, Picioarele lui Marianne. Încântată s-a dus la fotografia care atârna deasupra canapelei.

Am cumpărat-o în noaptea aceea la expoziţia ta.

Emma s-a uitat peste umăr, cu sprânceana ridicată.

— De ce?

— De ce am cumpărat-o? Gânditor, Michael şi-a scos mâinile din buzunare. Mi-a plăcut. Dacă vrei să încep să-ţi povestesc de ce, s-o lăsăm baltă. Fapt este că sunt nişte picioare grozave, fotografiate cu mare

talent.

— Prefer părerea ta unei discuţii asupra compoziţiei.

Ea s-a întors zâmbind. Îi trebuiseră multe ore ca să facă poza aceea. Nu pentru că ar fi fost atât de dificil de făcut. Pur şi simplu ele nu se putuseră decide asupra pantofilor. Fotografia arăta picioarele lui Marianne, încrucişate elegant de la nivelul genunchiului, într-o atitudine de doamnă, iar poalele rochiei pluteau unduios peste ele. În final se deciseseră să se încalţe cu pantofi negri Chucks. N-ar fi trebuit s-o cumperi. Ştiu eu ce preţuri exorbitante a pus Runyun. Puteam să-ţi dau la urma urmei o copie.

— Şi-aşa cândva mi-ai dat o poză.

Ea şi-a amintit acea fotografie pe care i-o făcuse lui împreună cu tatăl ei.

— Dar pe vremea aia nu făceam fotografii profesioniste.

— Îmi imaginez că o operă timpurie a lui Meavoy ar face bani buni dacă aş dori vreodată să o vând. El a simţit cum tresare rapid, instinctiv, când a atins-o pe braţ. Era natural pentru o femeie să fie speriată

imediat după o ruptură în căsătorie. Să mergem în bucătărie. Tocmai mă apucasem să prepar cina. Câinele i-a urmat, rămînând cu adoraţie lipit de piciorul Emmei când ea s-a aşezat la masă. Michael a turnat vinul în paharele pe care le împrumutase de la vecini. A dat drumul la radio. Emma a recunoscut vocea profundă a lui Nat King Cole, în timp ce îl scărpina pe Conroy pe cap.

— De cât timp locuieşti aici?

— De vreo patru ani. Era încântat să fie cu cineva în bucătărie, o raritate pentru el dacă nu ţinea cont de Conroy. Avea legume proaspete, aşezate pe masa din bucătărie. Uitându-se la ele, Michael îşi dorea să-i fi cerut vecinei un recipient pentru salată. Şi-a amintit să spele salata, apoi a luat cuţitul vecinei şi s-a pregătit să o taie.

— Ce faci acolo? A întrebat Emma.

— Salată. Din pricina felului în care ea îl privea, el a rămas cu cuţitul în aer. Poate că nu-ţi place salata.

— Ba îmi place. Ea s-a ridicat să inspecteze legumele. A constatat că erau patru roşii mari, uşor cam trecute, o

jumătate de duzină de ardei în tot felul de forme şi culori, praz, ciuperci, un fel de dovleac, o căpăţână întreagă de conopidă şi o grămadă de morcovi. Ai tot ce-ţi trebuie, a decis ea.

— Întotdeauna fac salată, a improvizat el. Conroy e fericit cu salata.

— Înţeleg. Emma a zâmbit, apoi i-a luat cuţitul din mână şi l-a pus alături. De ce nu m-ai lăsa pe mine să fac asta, în timp ce tu ai face fripturile?

— Te pricepi la gătit?

— Da. Râzând, ea a început să desprindă frunzele salatei. Dar tu te pricepi?

— Nu.

Ea mirosea ca florile de câmp, o mireasmă proaspătă şi delicată. El trebuia să se străduiască să-şi învingă tentaţia de a-şi apăsa buzele de gâtul ei. Când i-a mângâiat părul de pe spate, ea şi-a ridicat capul cu ochii serioşi.

— Nu mi-am imaginat niciodată că tu ai putea face mâncare.

— Îmi place să fac.

El stătea aproape, dar nu atât de aproape încât să o înfricoşeze. Când a luat un ardei

verde ca să-l taie ea şi-a dat seama că în apropierea lui nu simţea nicio spaimă. Poate că nu era chiar în largul ei, dar nu era îngrozită.

— Eşti bună la asta.

— Am obţinut premiul pentru măiestria în prepararea legumelor cinci ani la rând. Ea l-a împins într-o parte. Du-te şi pune cuptorul în funcţiune. Mai târziu, ea a pus salata afară pe o masă rotundă de lemn alături de un strat superb de petunii. O privire expertă a edificat-o că el se ocupa de fripturi cu destulă pricepere, aşa că s-a dus din nou în bucătărie. Emma nu prea înţelegea ce era cu vraful de farfurii de carton din bufet. O cercetare mai aprofundată a scos la iveală trei cutii goale de bere, un sertar plin cu ketchup şi muştar în pacheţele. A căutat maşina de spălat vase, a descoperit că acolo îşi punea el hainele murdare şi s-a întrebat dacă nu cumva avea pe undeva o maşină de spălat rufe plină de vase şi de crătiţi. Le-a găsit în cuptorul cu microunde – două farfurii drăguţe de China cu boboci de trandafiri pictaţi pe margini, împreună cu castronaşe şi o pereche de cuţite pentru

friptură şi furculiţe. Cât timp el a făcut fripturile, ea a aşezat masa cât de bine s-a priceput.

— N-am găsit condimente pentru salată, i-a spus ea.

— Ai dreptate. A pus fripturile deoparte. Acum, că ea era acolo, arătând atât de bine, zâmbind cu atâta simplitate, cu o mână pe capul câinelui, s-a gândit că era o nebunie să mai pretindă că se pricepea să prepare mâncarea. Dacă se va întâmpla să se cunoască mai bine unul pe celălalt, ea trebuia să înţeleagă de la bun început cu cine avea de-a face.

— Poţi fi sigură că Conroy habar n-are despre toate astea, a zis el. S-a întors într-o clipă cu o sticlă de Wishbone şi cu o lumânare groasă, albastră. Doamna Petrowski ne spune bună ziua. Râzând, Emma a aruncat o privire şi a văzut o femeie care se apleca peste geamul de la casa alăturată. Pentru că i se părea normal, a făcut cu mâna înainte de a se întoarce înapoi spre Michael.

— Astea sunt vasele ei?

— Mda.

— Sunt foarte drăguţe.

— Am vrut să fac ceva mai bun decât cârnăciorii de pe plajă de astă dată. Prudentă, ea i-a dat salata.

— Sunt încântată că mi-ai spus să vin. Niciodată n-am avut cu adevărat prilejul să vorbim când ai fost la New York. Îmi pare rău, dar n-am reuşit să te văd.

— Mai e timp, a zis şi a tăiat friptura. Au zăbovit la masă până la apusul soarelui. Ea uitase ce putea însemna faptul de a vorbi despre lucruri fără importanţă, de a râde când iei masa cu muzică ca fundal şi cu o lumânare care licărea. Câinele, sătul cu o jumătate de friptură din farfuria Emmei, sforăia la picioarele ei. Nervii atât de încordaţi luni de zile i se mai linişteau. Vedea şi el schimbarea. Era ca o relaxare musculară, treptată. Ea n-a scos o vorbă despre căsătoria sau despre despărţirea lor. Lui i se părea ciudat. Avea prieteni care divorţaseră. În timpul procesului şi mult după aceea acesta fusese subiectul lor favorit de discuţie. Când vocea seducătoare a lui Rosemary Clooney s-a auzit la radio, el s-a ridicat şi a atras-o pe Emma.

— Melodiile vechi sunt cele mai bune pentru dans, a zis când ea s-a dat un pas înapoi.

— Eu nu…

— Asta o să o facă pe doamna Petrowski să se înfioreze de plăcere.

El a strâns-o cu blândeţe, luptând cu sine ca această îmbrăţişare să rămână doar prietenească. Emma se mişca automat după, el în timp ce cântăreaţa îşi continua melodia Tandreţe. Închizându-şi ochii, ea s-a concentrat ca să rămână relaxată, să nu bage în seamă emoţiile care o invadau. Nu voia să simtă nimic, nu-şi dorea decât liniştea. Era o briză uşoară acum, în timp ce ei dansau pe iarbă. Umbrele se prelungiseră. Când ea şi-a deschis ochii a zărit cerul în lumina soarelui care apunea.

— Când te aşteptam să vii, mi-am adus aminte că ne cunoaştem de aproape optsprezece ani. A mângâiat-o cu degetul pe dosul mâinii. Ea n-a tresărit de data aceasta, dar tot a fost o clipă de crispare. Optsprezece ani, a repetat el. Deşi pot număra pe degetele unei singure mâini zilele pe care le-am petrecut împreună cu

tine.

— Nu mi-ai dat nicio atenţie prima oară când ne-am întâlnit. Nu mai era chiar aşa de nervoasă când i-a zâmbit. Tu erai prea încântat de formaţia Devastation.

— Băieţii de unsprezece ani nu observă fetele. Până pe la treisprezece ani, cel mai devreme doisprezece, acest nerv optic nu se dezvoltă. Chicotind, ea nu a avut obiecţii când el s-a apropiat încă puţin.

— Am citit asta undeva. Tânărul mascul este pe deplin dezvoltat când aşteaptă nerăbdător să iasă noul număr al revistei Sporturile ilustrate. Cu costume de baie pe copertă. Când Michael a râs, ea şi-a ridicat o sprinceană. Tu ai pierdut; eu eram îndrăgostită de tine.

— Adevărat? Se juca cu părul ei.

— Absolut. Tatăl tău mi-a spus cum ai sărit cu skateul de pe acoperiş. Doream să te întreb ce-ai simţit.

— Înainte sau după ce mi-am revenit în simţiri?

— În zbor.

— Probabil că în aer am stat vreo trei secunde. Au fost cele mai grozave trei

secunde din viaţa mea. Era exact ce sperase şi ea că o să audă.

— Părinţii tăi locuiesc în aceeaşi casă?

— Mda. N-ai putea să-i muţi de acolo nici cu buldozerul.

— E drăguţ, a repetat ea. Să ai un loc ca acela, un loc care a fost întotdeauna căminul. Aşa mi se părea şi mie că era mansarda mea.

— Acolo ai de gând să locuieşti când te întorci?

— Nu ştiu. Privirea îngrozită i-a revenit în ochi. Nu mă pot întoarce.

El s-a gândit că îl iubise foarte tare pe soţul ei şi de aceea se simţea atât de lovită cum observa el pentru că se despărţiseră.

— Există nişte locuri drăguţe de-a lungul plajei. Parcă îţi place apa.

— Da, îmi place.

Ea zâmbea din nou.

— Mai vrei să înveţi surfing-ul?

Ea a zâmbit, dar ochii îi erau serioşi.

— Nu m-am gândit la asta de ani de zile.

— Duminică sunt liber. Îţi pot da lecţii.

Ea s-a uitat la e, în ochi îi apăruse o luminiţă, şi ideea o atrăgea.

— Perfect.

El a sărutat-o pe tâmplă cu atâta blândeţe, încât ea de-abia a tresărit.

— Ştii, Emma, când ţi-am spus că îmi pare rău în legătură cu tine şi cu soţul tău… l-a dus mâna la buzele lui. Am minţit.

Ea s-a retras instantaneu. Şi s-a apucat să strângă vasele.

— O să te ajut să le speli.

El i-a pus o mână peste ambele ei mâini.

— Nu cred că e o mare surpriză pentru tine, nu?

Ea l-a privit. Lumina era perlată în amurg. În spatele lui, cerul dinspre răsărit era de un albastru profund. El o privea foarte direct, puţin cam nerăbdător.

— Nu mă surprinde. S-a întors şi a adus vasele înăuntru. Deşi îi era greu, el nu, insista.

Ea era vulnerabilă, şi-a reamintit. După desfacerea unei căsătorii nu era prea potrivit. Aşa că el o să-i lase timp, atâta cât o să reziste. Ea nu s-a mai relaxat. Nu putea. Ce fel de femeie era ea ca să se lege de un bărbat atât de curând după ce-l părăsise pe un altul? Nu voia să se

gândească la asta. Nu-i era mintea acolo. Niciodată n-o să se mai implice de-acum înainte. Niciodată n-o să se mai lase prinsă în capcana iubirii, a căsătoriei. Acum nu voia decât să se întoarcă la hotel, să încuie uşile şi să se simtă în siguranţă câteva ore.

— S-a făcut târziu. Trebuie să mă întorc. Pot suna după un taxi?

— Te duc eu înapoi.

— Nu e nevoie. Eu pot…

— Emma. Am spus că te duc eu.

Încetează, şi-a ordonat singură.

— Mulţumesc.

— Relaxează-te. Dacă nu eşti gata pentru povestea incredibilă şi romantică pe care o să o avem noi doi, pot aştepta. De fapt n-au trecut decât optsprezece ani.

Ea nu ştia dacă să se amuze sau să se supere, l-a spus senină:

— Pentru o asemenea poveste trebuie doi oameni. Mă tem că trebuie să faci abstracţie de mine.

— După cum ţi-am spus, pot aştepta. Şi-a scos cheile de la maşină. Auzind clinchetul lor, Conroy şi-a ridicat botul şi a lătrat. Îi place să meargă cu maşina, i-a explicat

Michael. Taci, Conroy. Ştiind că are o aliată, câinele şi-a frecat capul de piciorul Emmei.

— Poate veni şi el?

— N-am o maşină prea mare.

— Nu cred că o să fim înghesuiţi.

— El o să se tot frece de tine.

— Nu-i nimic. Conroy a urmărit conversaţia, cu o ureche ciulită. Michael ar fi jurat că l-a observat pe căţel strâmbându-se la el.

— Ai învins, Conroy.

Michael a arătat spre uşa din faţă. Ştiind că e victorios, Conroy s-a repezit. Coada lui care flutura a lovit geanta Emmei şi a făcut-o să cadă de pe masă pe podea. Când Michael s-a aplecat să o ridice, clapa s-a desfăcut şi conţinutul s-a împrăştiat pe jos. Înainte de a-şi putea cere scuze, a zărit pistolul de calibrul 38. Emma n-a zis nimic când el l-a ridicat, întorcându-l pe toate părţile. Era de bună calitate, cel mai bun pistol automat de calibrul acesta care putea fi cumpărat de la Smith and Wesson. Era perfect lustruit şi atârna greu în mâna lui. Nu era un pistol elegant de doamnă, acesta era pentru un adevărat profesionist. A văzut

că era. Încărcat, apoi l-a băgat înapoi în toc.

— Ce faci cu ăsta?

— Am permis.

— Nu asta a fost întrebarea mea. Ea se aplecase pentru a-şi lua portofelul, pudra şi peria.

— Eu locuiesc la New York, îţi aminteşti? L-a spus-o pe o voce limpede, în vreme ce stomacul o durea cum se întâmpla întotdeauna când minţea. O mulţime de femei poartă pistoale în Manhattan. Pentru protecţie.

El a studiat-o atent.

— Deci îl ai de o vreme.

— De ani.

— Interesant, modelul acesta n-a apărut decât în urmă cu şase luni. După cum arăta, pistolul se afla în geanta ei döar de câteva zile. Când ea s-a ridicat, tremura din tot trupul.

— Dacă ai de gând să mă interoghezi, întâi citeşte-mi drepturile.

— Termină cu prostia asta, Emma. N-ai cumpărat chestia asta de frica vreunui hoţ.

Ea intrase în panică. I se uscase gâtlejul şi o durea stomacul. El era furios, cu adevărat

furios. Îşi dădea seama după felul în care i se întunecaseră ochii şi după cum se mişca atunci când a păşit spre ea.

— E treaba mea. Dacă vrei să mă duci la hotel…

— Întâi vreau să aflu de ce porţi armă cu tine, de ce m-ai minţit şi de ce eşti atât de înfricoşată cum erai şi la aeroport după-amiază.

Ea n-a scos o vorbă, l-a privit doar, cu ochii trişti, resemnaţi. El avusese un câine care îl privea în felul acesta, şi-a amintit Michael. Se târa prin iarbă la marginea pajiştii lor într-o după-amiază când el avea vreo opt ani. Mama lui se speriase să nu aibă turbare, dar când îl duseseră la veterinar constataseră că acel câine fusese foarte tare bătut. Atât de tare, încât veterinarul trebuise să-i facă un somnifer. Era furios, aşa că ea s-a dat înapoi clătinându-se. El ar fi vrut să ţipe, dar a întrebat-o printre dinţi:

— Ce ţi-a făcut el? Ea a scuturat din cap. Conroy a încetat să scurme la uşă şi a rămas cu limba tremurând. Emma, ce dracu’ ţi-a făcut?

— Eu… Eu trebuie să plec.

— La dracu’, Emma. Când a întins mâna s-o ia de braţ, ea s-a dat înapoi. Acum în ochii ei nu mai era doar tristeţe, ci şi teroare.

— Lasă-mă. Te rog.

— N-o să te ating, e bine aşa? Încerca să păstreze un ton calm. Nu şi-a mai luat ochii de la ai ei. Acum se controla total: Nu am de gând să te lovesc. Continuând să o privească, i-a băgat pistolul înapoi în geantă şi i-a pus-o alături. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

— Nu-mi este! Dar nu se putea opri din tremurat.

— Ţi-e frică de el, de Latimer?

— Nu vreau să vorbesc despre el.

— Te pot ajuta, Emma.

Ea a scuturat din cap.

— Nu, nu mă poţi ajuta.

— Ba da. Te-a ameninţat? Când ea nu a răspuns, el s-a apropiat cu încă un pas. Te-a bătut?

— Divorţez de el. Ce mai contează?

— Ba contează al dracului de mult. Putem găsi un avocat.

— Nu, nu trebuie. Vreau să se termine.

Michael, nu pot vorbi cu tine despre asta acum.

El a tăcut un moment. Îşi dădea seama că era terorizată şi nu voia să o mai sperie din nou.

— Perfect. Sunt nişte locuri unde putem merge să vorbim cu cineva, cu oameni care se pricep la treaba asta.

Oare chiar credea el că cineva se poate pricepe la aşa ceva?

— N-am nevoie să vorbesc cu nimeni. Nu vreau ca oamenii să citească despre toate astea în ziare la cafeaua lor de dimineaţă. Asta nu este problema ta.

— Chiar crezi? A zis el calm. Crezi că nu e treaba mea?

Ea simţea că-i vine să cadă pe jos de ruşine. În ochii lui era ceva de care ar fi avut nevoie. El nu îi cerea decât încrederea. Dar ea mai avusese o dată încredere.

— Ştiu că nu te priveşte. E problema mea şi mă descurc singură.

El îşi dădea seama cât era de grav, căci era gata să cadă la simpla adiere a vântului. Aşa că s-a dat înapoi.

— Perfect. Aş vrea doar să te mai gândeşti

la asta. Nu e bine să fii singură.

— El mi-a distrus toată încrederea în mine, a zis ea liniştită. Dacă nu fac asta singură, n-o să mi-o mai recâştig niciodată. Te rog doar să mă duci la hotel. Sunt foarte obosită.

Capitolul 35

Vasăzică târfa îşi închipuia că putea să plece pur şi simplu, s-a gândit Drew. Credea că poate ieşi pe uşă fără să se mai întoarcă. O să-i arate el când o s-o găsească. Şi de găsit o s-o găsească. Regreta amarnic că nu o bătuse mai tare înainte de a pleca în Florida. N-ar fi trebuit să o lase să-i scape din vedere, mai ales că n-avea încredere în ea. Singurele femei în care un bărbat putea avea încredere erau alea agăţate. Ele îşi făceau treaba lor, luau banii şi asta era tot. Era o imensă diferenţă între o târfă onestă şi o curvă. Iar nevasta lui cu chipui dulce şi delicat era o curvă, aşa cum fusese şi mama ei. Avea să-i dea o bătaie de n-o s-o uite în viaţa ei. Nu-şi închipuia cum de avusese curajul. Fusese atât de împuţită încât îşi transferase contul din bancă şi desfiinţase

creditul. La Bijan se simţise umilit când funcţionarul îi luase înapoi stofa de caşmir pe care Drew se hotărâse să o cumpere, cu un comentariu rece că nu mai avea carte de credit. O să plătească ea pentru asta. Apoi şi pentru nătângul ăla de avocat care îi oferise acele hârtii. Deci ea voia să divorţeze. Înainte de asta o s-o vadă moartă. Avocatul din New York nu îi folosise la nimic. Un dobitoc care îi vorbise despre secretul profesional faţă de un alt client. Doamna Latimer nu voia să i se afle adresa. Mă rog, avea el să afle şi motivele şi o s-o bată ca un maestru. La început se temuse că ea se dusese la tatăl său. Cu toate planurile lui Drew de a cânta solo, care acum erau pe cale de a se împlini, nu voia ca un om atât de influent precum Brian Meavoy, să se întoarcă împotriva lui. Dar apoi Brian o sunase pe Emma să-i spună de moartea bătrînei. Drew fusese încântat să-şi facă un alibi. Îi spusese lui Brian că Emma ieşise în oraş cu nişte prietene. Şi era sigur că avusese tonul potrivit de simpatie şi înţelegere când îi promisese să-i spună Emmei vestea. Dacă Meavoy nu ştia unde

era curva de fiică-sa, atunci Drew şi-a închipuit că niciun alt membru al formaţiei nu ştia. S-a gândit la Bev, dar era aproape sigur că dacă Emma s-ar fi dus la Londra, bătrânul ar fi aflat. Sau poate că ei toţi îşi băteau joc de el, râzând în spatele lui. Dacă era aşa, atunci o să-i dea Emmei o bătaie pe măsură şi chiar cu dobândă. Era plecată de mai bine de două săptămâni. În orice caz avea să plătească pentru fiecare oră. Şi-a strâns umerii din cauza vântului aspru. Jacheta de piele era bună pentru a-l ocroti de răcoarea primăverii timpurii, dar vântul îi vâjâia în urechi. Sau poate că era furia? A rânjit când a luat-o pe strada care ducea la mansarda aceea. Venise cu metroul, ceva degradant, dar mai bun decât un taxi, date fiind circumstanţele. O să-i facă ceva... neplăcut lui Marianne. În orice caz neplăcut, s-a gândit Drew râzând. Pentru el va fi o mare plăcere. Emma îl minţise. Marianne fusese la înmormântare. El văzuse poza lor împreună în ziar. Precis Marianne fusese implicată în toată treaba asta. Trebuia să ştie unde se ascundea Emma. Şi când o să pună mâna pe ea, al

dracului de tare o să-i convină să-i spună tot. A folosit cheia pe care o primise de la Emma cu mai multe luni în urmă. A intrat şi a format codul de securitate pentru a descuia liftul. Când uşile s-au închis, şi-a frecat încheieturile de la o mână cu cealaltă. Spera că ea mai era în pat. Mansarda era tăcută. S-a deplasat în tăcere până sus, pe scări, cu inima pulsând de încântare. A fost dezamăgit când a zărit patul gol. Cearceafurile erau mototolite, dar nu era nimeni. Dezamăgirea era atât de mare încât pentru a şi-o compensa, a făcut praf mansarda, l-a trebuit aproape o oră ca să-şi descarce supărarea, rupând hainele, spărgând sticlăria, tăind pernă după pernă cu un cuţit pe care îl luase din bucătărie. S-a gândit la picturile puse teancuri în atelier. Cu cuţitul în mână, a pornit-o într-acolo când a sunat telefonul. S-a oprit tresărind. Respira greu, transpiraţia îi curgea în ochi. Avea pe buză o rană făcută când se izbise cu gura în sofaua pe care o distrusese. La al patrulea apel, a intrat în funcţiune robotul.

Marianne”. Drew a sărit cât colo auzind vocea Emmei. Era gata să ţipe în receptor

dar s-a reţinut. „Poate că eşti încă în pat sau pictezi, aşa că sună-mă mai târziu. Încearcă să faci asta acum, dimineaţa. Mai târziu mă duc la plajă să-mi fac surfing-ul. Nu pot să mă ţin în picioare mai mult de zece secunde. Nu fi geloasă, dar azi o să fie foarte cald la Los Angeles. Sună-mă cât mai curând."

Los Angeles, s-a gândit Drew. S-a întors privind fix la portretul de pe perete al Emmei.

Când Marianne a telefonat după o oră, Emma se îndrepta spre uşă. A închis-o, a încuiat-o din nou înainte de a răspunde.

— Bună, fato. Vocea lui Marianne era răsfăţată şi încântată.

— Bună şi ţie. Acum te-ai trezit? E aproape prânzul la New York.

— Încă nu m-am trezit. S-a trântit din nou pe perne. Sunt în pat. În patul dentistului.

— Ai un dinte de plombat?

— Să zicem că talentele lui sunt mai extinse decât de meniul igienei dentare. Mi-am sunat robotul şi am dat de mesajul tău. Aşa că spune-mi cum te simţi?

— Bine. Cu adevărat bine.

— Sunt încântată să aflu. Michael vine la plajă cu tine?

— Nu, Munceşte. Marianne şi-a strâmbat năsucul. Dac-ar fi fost pe lângă Emma i-ar fi spus poliţistului să acţioneze în vreun fel. Auzea duşul în camera alăturată şi îşi dorea lenevos ca noul ei iubit să se întoarcă în pat în loc să se ducă la lucru. Fie că se ocupă cu dinţii sau cu nemernicii, mai bine e ca bărbatul să facă ce trebuie el să facă. Ascultă, mă gândesc să vin pe acolo peste câteva săptămâni.

— Ca să mă surprinzi?

— Exact. Şi ca să-l întâlnesc în sfârşit pe Michael ăsta pe care îl ţii numai pentru tine de atâţia ani. Sper că reuşeşti să te ţii dreaptă zece secunde, Emma. O să te sun mâine.

Lui Michael îi plăcea munca de teren. N-avea nicio bucurie la discuţiile cu ziarişti sau la vorbitul la telefon, la mersul din uşă în uşă. Lui îi plăcea acţiunea pe stradă. Urcase destul de repede treptele. Era fiul căpitanului. Unii de acolo erau băieţi buni, alţii mai puţin, dar se descurcase. Muncise din greu pentru insigna lui aurie. La Secţia

de poliţie a furat o gogoaşă de pe cel mai apropiat birou şi a mâncat-o în picioare, în timp ce răsfoia prin ziarul pe care asociatul lui i-l lăsase lângă cafetieră, S-a dus direct la pagina distractivă. După o noapte ca aceea pe care o avusese, îi trebuia un pic de divertisment. De acolo s-a dus la rubricile de sport, întorcând pagina cu o mână şi turnându-şi cafea cu cealaltă.

„JANE PALMER MOARE DIN CAUZA UNEI SUPRADOZE.”

„Jane Palmer, patruzeci şi şase de ani, fosta iubită a lui Brian Meavoy de la Devastation şi mama fiicei lui, Emma, a fost găsită moartă în casa din Londra, după toate aparenţele fiind victima unei supradoze de drog. Trupul a fost descoperit de Stanley Hitchman duminică după-amiaza târziu.”

Michael a citit restul articolului. Conţinea doar faptele fără detalii, dar se presupunea a fi vorba de sinucidere. Înjurând, a pus ziarul alături. A înhăţat o jachetă şi l-a făcut atent pe McCarthy.

— Am nevoie de o oră. Am o treabă. McCarthy a pus o mână pe telefonul pe care

îl ţinea la ureche.

— Avem trei punks prinşi asupra jafului.

— Da. Foarte bine. Vin peste o oră, a repetat şi s-a repezit afară.

A găsit-o la plajă. Trecuseră doar câteva zile de când intrase din nou în viaţa lui, dar deja îi cunoştea obiceiurile. Venea acolo în fiecare zi, în acelaşi loc. Nu pentru surfing. Asta era doar o scuză. Venea să stea la soare şi să privească apa sau să citească la umbra unei umbrele bleu cu alb. De fapt venea aici ca să se vindece. Întotdeauna stătea deoparte, nu căuta companie, dar era mulţumită de faptul că mai era lume prin preajmă. Purta un costum simplu, albastru, de pânză, nu cine ştie ce bikini sofisticaţi sau costume provocatoare. Această mare modestie a ei tocmai că atrăgea privirile. Bărbaţii încercau să se apropie, dar o singură privire de-a ei ajungea pentru a-i face să se lipsească. Lui Michael i se părea că în jurul ei se ridica un fel de zid subţire, rece ca gheaţa şi impenetrabil. Se întreba dacă prin acest zid ea simţea mirosul uleiului de cocos sau auzea zgomotul de la radiourile portabile. S-a dus la ea. Avea

încredere în el, aşa că l-a lăsat să se apropie mai mult. Dar îşi construise o a doua linie de apărare care îi ţinea acum chiar şi pe prieteni la, o anumită distanţă.

— Emma. Era distrus când o vedea tresărind, cu acea mişcare rapidă, involuntară, de panică. Ei i-a căzut cartea pe care o citea. Spaima i se zărea în ochii ascunşi sub ochelarii de soare. A zâmbit, trupul i s-a relaxat. El îşi dădea seama de toate acestea, de schimbarea de la seninătate la panică şi din nou la calm în doar câteva clipe. Asta îl făcea să se gândească la faptul că ea o să obosească foarte tare trăind cu frica în sân.

— Michael, nu m-am aşteptat să te văd azi. Te joci de-a prinselea?

— Nu. Am doar câteva minute. S-a aşezat alături de ea, parţial la umbră. Briza apei i-a fluturat jacheta astfel încât ea a zărit strălucirea tocului de la pistol. Întotdeauna era un şoc pentru ea să-şi amintească ce profesiune avea el. Nu prea semăna a detectiv după părerea ei. Chiar şi acum, când îi vedea arma de sub haină, nu-i venea să creadă că ar putea-o folosi vreodată.

— Arăţi obosit, Michael.

— A fost o noapte grea. Ea a zâmbit puţin. El şi-a dat seama că ea se gândise la o întâlnire cu o fată. N-avea rost să-i spună că îşi petrecuse noaptea cu patru cadavre de tineri. Emma, ai citit ziarul de azi?

— Nu. Evita în mod voit ziarele şi televiziunea. Tulburările din lume le lăsa să zacă de cealaltă parte a peretelui de sticlă. Dar acum ştia că el avea să-i spună ceva neplăcut. Ce s-a întâmplat? Când el i-a luat mâna, neliniştea ei a crescut. E ceva cu tata?

— Nu. Trebuia să meargă drept la ţintă. Mâna ei se făcuse de gheaţă într-a lui. Jane Palmer. Ea a murit, Emma. S-a holbat la el de parcă i-ar fi vorbit într-un limbaj necunoscut.

— Moartă? Cum?

— S-ar părea că a luat o doză prea mare de heroină.

— Înţeleg. Şi-a scos mâna dintr-a lui, apoi s-a uitat spre mare. Apa era de un verde deschis lângă ţărm, care devenea mai închis şi schimbător pe măsură ce se îndepărta spre orizont. Deja acolo era de un albastru

închis. Ea se întreba ce-ar fi dacă s-ar putea păstra cât mai departe de toate lucrurile acelea. Să plutească acolo, complet singură. Ar trebui să simt ceva? A murmurat. El a înţeles că întrebarea i se adresa atât lui, cât mai ales ei însăşi. Totuşi i-a răspuns:

— Nu poţi simţi când nu ai ce.

— Adevărat. Nu am iubit-o niciodată, nici când eram copil. De obicei mă simţeam cam ruşinată din pricina asta. Îmi pare rău că a murit, dar e o părere de rău impersonală, în genul aceleia când citeşti în ziar că a murit cineva într-un accident de maşină sau într-un incendiu.

— Păi şi aşa e bine. S-a jucat cu mâna în părul ei, un obicei pe care şi-l crease de curând. Ascultă, eu trebuie să mă întorc, dar pe la şapte scap. Ce-ar fi să mergem în sus pe coastă? Tu cu mine şi cu Conroy.

— Mi-ar plăcea. Când el a rămas în picioare, ea i-a întins o mână. Contactul a fost fugitiv. Apoi ea s-a întors şi s-a uitat spre mare.

Drew a ajuns la Beverly-Wilshire exact după ora trei. A fost primul hotel la care s-a dus. Era în acelaşi timp încântat şi

dezgustat că Emma putea fi atât de uşor de intuibilă. La Londra folosea hotelul *Connaught,* la *Paris Ritz-ul, Little Dix Bay* în Insulele Virgine şi întotdeauna Wilshire la Los Angeles. A intrat cu un zâmbet plin de sine pe chip. Ştia că e norocos când la recepţie se afla vreo muieruşcă tânără şi atractivă.

— Bună. L-a zâmbit şi a fost mulţumit de expresia ei politicoasă, dar şi plină de recunoaştere, apoi de încântare.

— Bună ziua, domnule Latimer. El şi-a pus o mână peste a ei, ducându-i degetele de la cealaltă la buze.

— Să păstrăm asta numai între noi, da? Am venit după soţia mea aici, dar mă tem că am fost neglijent şi am uitat ce cameră şi-a luat.

— Doamna Latimer stă la noi?

Funcţionara şi-a ridicat o sprânceană.

— Da, am avut ceva treabă înainte de a veni după ea. Vă rog să o căutaţi, se poate?

— Desigur. Nu e nicio persoană Latimer înregistrată.

— Nu? Poate că s-a înscris sub numele de Meavoy. Îşi ascundea cu greu nerăbdarea în

timp ce computerul licărea.

— Îmi pare rău, domnule Latimer, nu avem pe nimeni Meavoy. El ar fi avut poftă să o apuce pe funcţionară de gâtul subţire şi s-o strângă. Cu un efort, şi-a luat o expresie zăpăcită.

— E ciudat. Sunt aproape sigur că n-am greşit hotelul. Emma nu poate sta decât la Wilshire. Mintea lui analiza toate posibilităţile. Apoi a zâmbit. Ah, desigur. Nu ştiu cum pot fi atât de zăpăcit. Ea a stat aici cu o prietenă o vreme, probabil a păstrat camera pe numele ei. Încercaţi la Marianne Carter. Mai mult ca sigur că trebuie să fie al treilea etaj. Emmei nu-i plac etajele superioare.

— Da, am găsit. Apartamentul 305.

— În sfârşit. În spatele zâmbetului lui, îşi încleştase dinţii. Nu-mi place să-mi pierd nevasta. A aşteptat după cheie, străduindu-se să-şi păstreze ritmul calm al respiraţiei. Mi-ai fost de mare ajutor, scumpo.

— A fost plăcerea mea, domnule Latimer.

Oh, nu, s-a gândit el îndreptându-se spre lifturi, avea să fie plăcerea de partea lui. O plăcere imensă. Nu a fost dezamăgit din

cauză că apartamentul era gol. De fapt era chiar mai bine. Şi-a scos din geantă un mic casetofon şi o curea din piele groasă, elastică. A tras draperiile la ferestre, apoi, aprinzându-şi o ţigară, s-a aşezat pentru a o aştepta.

— Kesselring. Un detectiv tânăr a deschis uşa de la camera de interogatorii unde Michael şi McCarthy se ocupau împreună de un suspect. Ai primit un telefon.

— Sunt puţin ocupat, Drummond. La tu mesajul pentru mine.

— Am încercat. Ea spune că e o urgenţă.

El a început să înjure, apoi s-a gândit că putea fi Emma.

— Să nu-mi duci lipsa, i-a spus lui. Swan când a ieşit. A ridicat telefonul de pe biroul lui. Kesselring.

— Michael? Aici e Marianne Carter. Sunt prietena Emmei.

— Sigur. Furios de întrerupere, şi-a căutat în buzunar o ţigară. Eşti în oraş?

— Nu! Nu! Sunt la New York. Am intrat în mansardă chiar acum. Eu… Cineva, cineva a zăpăcit totul pe aici.

El şi-a apăsat ochii obosiţi cu degetele.

— Cred că ar fi cazul să chemi poliţia locală. Nu pot să vin acolo pentru câteva ore.

Ea însă nu era predispusă la glumă.

— Nu-mi pasă de mansardă. Eu sunt îngrijorată pentru Emma.

— Care este legătura?

— Locul ăsta a fost întors cu susul în jos. Totul e rupt, tăiat, spart. Aici a fost Drew. Sunt sigură că a fost Drew. Probabil că are cheia Emmei. Nu ştiu cât de mult ţi-a spus ea ţie, dar e violent. Cu adevărat violent. Şi eu…

— Perfect. Calmează-te. Înainte de orice, ieşi de acolo du-te la o vecină sau într-un loc public şi sună la poliţie.

— El nu este aici. Era disperată că nu putea să se facă suficient de bine înţeleasă. Eu cred că Drew ştie unde este ea; Michael. Ea mi-a lăsat un mesaj la robot azi-dimineaţă. Dacă el era aici când a sunat ea sau dacă a pus robotul în funcţiune, atunci a aflat. Încerc să o sun, dar ea nu răspunde.

— O să am grijă de asta. Pleacă din mansardă şi cheamă poliţiştii. A închis telefonul înainte de a-i mai răspunde ea

ceva.

— Kesselring, dacă ai terminat să vorbeşti cu iubita…

— Las-o baltă, l-a întrerupt Michael pe colegul lui şi s-a repezit în fugă spre uşă.

— Ce naiba…

— Mişcă, a repetat Michael. Pornise maşina când McCarthy a sărit şi el înăuntru.

Capitolul 36

Când Emma a intrat în holul de la Beverly Wilshire, era aproape patru. Cât stătuse pe plajă în acea după-amiază, luase o hotărâre. Avea să-l sune pe tatăl ei. Probabil că auzise despre moartea lui Jane şi Emma nu se îndoia că el încercase să ia legătura cu ea. N-avea să fie o conversaţie simplă, dar era necesară. Venise timpul să-i spună că îl părăsise pe Drew. Poate că acum sosise şi momentul să se folosească de presă, întotdeauna atât de dornică de bârfă. De îndată ce despărţirea lor va fi făcută publică, ea putea să nu mai fie atât de speriată. Poate că spaima ei continuă ar înceta. Mergând prin hol spre camera ei, a căutat în geanta după chei. A întâlnit întâi

metalul călduţ al pistolului. O să înceteze să-l mai poarte cu ea, şi-a spus. O să înceteze să tot privească peste umăr. A deschis usa apartamentului şi s-a încruntat. Toate draperiile erau coborâte şi lumina era slabă. Ura întunericul şi a înjurat în gând servitoarea. A închis uşa şi s-a îndreptat spre lampă. Atunci a început să cânte muzica. Degetele i-au îngheţat pe întrerupător. Aceeaşi melodie stranie care-i cutreiera visele. Lennon acela ucis începuse să cânte într-un ritm fantastic. În cealaltă parte a camerei s-a aprins brusc lumina. N-a putut decât să ţipe şi să se clatine. Un chip îi plutea în minte, înceţoşat, dar uşor de recunoscut. Apoi l-a văzut pe Drew.

— Bună, Emma scumpă. Ţi-a fost dor de mine?

Ea a ieşit din transă şi s-a repezit spre uşă. El a fost mai rapid. Întotdeauna fusese aşa. A izbit-o cu o mână dintr-o parte şi geanta i-a zburat. Încă zâmbind, el a încuiat bine uşa şi a pus lanţul de siguranţă.

— Vrem să fim numai noi doi, nu? Vocea lui încântată, iubitoare, a făcut-o să simtă ace de gheaţă pe şira spinării.

— Cum m-ai găsit?

— Oh, nu-i greu, Emma. Să zicem că între noi doi există o legătură. Nu ţi-am spus că o să te găsesc întotdeauna?

În spatele ei, muzica se auzea în continuare. Era un coşmar. Voia să creadă că asta era. Nu lipseau muzica şi întunericul. Ea o să se trezească, scăldată în sudoare rece, aşa cum era şi acum. Şi se va sfârşi.

— Ghiceşte ce am primit, Emma? O citaţie de divorţ. Asta nu-i frumos, nu? Eu am fost bolnav de îngrijorare pentru tine timp de două săptămâni. Ai fi putut fi răpită.

A rânjit. Ai fi putut fi ucisă precum frăţiorul tău.

— Taci.

— Ah, te supără să vorbim despre el, nu? Şi muzica te deranjează. Vrei s-o închid?

— Da. Îl credea capabil de un astfel de act. Atunci şi-ar mai fi revenit.

— Perfect, atunci. S-a dus spre aparat, apoi s-a oprit. Nu, mai bine s-o lăsăm. Trebuie să te înveţi să iei lucrurile în piept, Emma. Ţi-am mai spus asta, nu?

— Aşa şi fac, a zis cu dinţii clănţănind.

— Bine, foarte bine. Acum, cheamă-ţi avocatul ăla caraghios şi spune-i că te-ai răzgândit.

— Nu. Din cauza spaimei vorbise în şoaptă. Nu mă întorc la tine.

— Ba da. Îmi aparţii. Ţi-ai făcut de cap, Emma. Nu-ţi mai da în petec. Când ea a scuturat din cap, el a suspinat îndelung, cu încântare. Apoi a izbit-o cu mâna rapid, ca o cravaşă, drept peste faţă. Din gură a început să-i curgă sânge când s-a lovit de o masă, făcând să cadă o lampă care s-a spart de podea. Zdrobită de durere, l-a zărit venind în direcţia ei. Şi atunci a început să ţipe. El a izbit-o drept în stomac, făcând-o să tacă şi luându-i posibilitatea de a respira. Când ea a încercat să se încovrigheze, el a început să o izbească, să o lovească ritmic, metodic. De această dată ea s-a zbătut. L-a izbit în bărbie şi asta l-a surprins destul de tare, încât Emma a avut timp să se retragă. Ea a auzit bătăi în uşă, cineva spunea să deschidă uşa. A reuşit să se ridice în picioare şi s-a îndreptat înspre locul de unde venea vocea, dar el a prins-o din nou.

— Deci vrei să faci pe dura, Emma? A

început să tragă de hainele ei vârându-i adânc unghiile în piele. Cu cât se zbătea, cu atât îl incita mai tare. O să fie pedepsită de astă dată, într-un fel pe care n-o să-l uite niciodată. Emma auzea pe cineva care se ruga, cerea, promitea. Nu era conştientă că era propria ei voce. Aproape că nu mai simţea loviturile, în timp ce el continua s-o izbească. De astă dată el îşi folosea pumnii, uitând de orice altceva în afară de dorinţa de a o face să plătească.

— Ai crezut că poţi să fugi de mine, curvă? Ai crezut că o să te las să ruinezi tot ce-am construit eu? Înainte o să te omor. Trupul ei era o masă de durere. Chiar şi efortul de a respira o făcea să simtă mii de cuţite înfipte în trup. Niciodată nu fusese atât de rău până acum. Chiar niciodată. Făcută terci, a apucat un scaun de picior şi a încercat să se ascundă sub el. Îi alunecau degetele ude de propriul ei sânge. Ea a încetat să lupte. Câtă putere trebuia să aibă ca să-l învingă? A simţit cum el a ridicat-o, apoi a aruncat-o prin aer. În piept i-a explodat ceva şi ea a ţipat din nou datorită durerii insuportabile. Numai pe jumătate conştientă, zăcea pe jos.

— Târfă. Târfă nenorocită. El gâfâia repezindu-se din nou în direcţia ei. A văzut că şi lui îi curgea sânge din nas. Avea ochii foarte lucioşi şi sălbatici. Ştia, privind la acest chip, că el depăşise o anumită limită. De astă dată o bătaie nu îi era suficientă. O să o piseze până la moarte. Plângând în hohote, a încercat să se încovoaie. Plesnitura curelei a făcut-o să cadă. Hohotele ei au devenit vaiete în timp ce se târa pe covor. El a continuat sa o plesnească, să o plesnească în ritmul muzicii. Ea a leşinat. Izbiturile răsunau peste coastele ei, iar vederea i se înceţoşa. A auzit pe cineva care îi pronunţa numele. Se izbea în uşă. Oare acesta era sunetul lemnului spart sau numai trupul ei se rupea în două? Prima izbitură a curelei pe spinarea ei a prins-o cu mâna dată într-o parte. Degetele au simţit ceva metalic. Orbeşte, ea şi-a strâns mâna în jurul pistolului. Gemând, s-a târât deasupra lui. A văzut faţa lui Drew când a ridicat cureaua din nou. A simţit cum îi tresare pistolul în mână. Michael a spart uşa la timp pentru a-l vedea pe Drew dându-se înapoi, cu o privire

uluită pe chip. A ridicat din nou cureaua. Arma lui Michael era aţintită spre el dar, înainte de a o putea folosi, Emma a tras o dată şi încă o dată. A continuat să apese pe trăgaci multă vreme după ce nu mai avea gloanţe, multă vreme după ce el, era deja întins la picioarele ei. Ea ţinea pistolul în jos şi trăgea în gol.

— Isuse Doamne, a spus McCarthy.

— Ţine lumea afară. Michael s-a îndreptat spre ea. Şi-a scos jacheta şi a înfăşurat-o în ea. Hainele ei erau făcute zdrenţe şi impregnate cu sânge. Ea nu se mişca, doar continua să tragă cu pistolul fără gloanţe. Când el a încercat să i-l ia, a constatat că avea mâna încleştată pe armă.

— Emma. Iubito. Acum e totul în ordine. S-a terminat. A mângâiat-o blând pe păr. Trebuia să nu-şi arate furia. Faţa ei era o masă însângerată. Un ochi era închis şi foarte. Umflat. Celălalt avea o sclipire sticloasă. Dă-mi acum pistolul, iubito. Nu mai ai nevoie de el. E în regulă. S-a deplasat astfel încât ea să îl vadă. Încercând să îndepărteze o zdreanţă care ar fi trebuit să fie bluza, mâna i s-a pătat de sânge. Eu sunt

Michael. Mă poţi auzi, Emma? Sunt Michael. O să fie bine. Ea a început să sughiţă violent. Era scuturată de fiori. El a încercat s-o susţină în vreme ce trupul ei se cutremura fără oprire. Avea mâna moale atunci când a reuşit să-i ia pistolul. Ea nu a ţipat. Michael şi-a dat seama că sunetul pe care îl scosese ea nu era ceva omenesc. Ea mormăia, ca un animal care moare scâncind.

— Ambulanţa va sosi imediat. După o privire rapidă spre trupul lui Drew, McCarthy s-a apropiat de Michael. A făcut-o pur şi simplu praf! Michael a continuat să o legene, dar şi-a întors capul şi l-a studiat pe Drew Latimer îndelung.

— Rău îmi pare că nu poţi muri decât o singură dată.

— Te cred. McCarthy şi-a scuturat capul şi s-a ridicat. Ticălosul ăsta şi în moarte continuă să ţină cureaua.

Brian privea norii alergând pe cer în timp ce stătea lângă mormântul lui Darren. De fiecare dată când venea să zăbovească în iarba înaltă şi mângâietoare, spera că o să-şi găsească liniştea. Niciodată nu o găsise.

Dar se întorsese de fiecare dată. Lăsase să crească florile de câmp pe mormântul fiului său. Prefera aceste flori lângă placa de marmură pe care era doar un nume însoţit de două date. Anii erau atât de apropiaţi. Părinţii lui fuseseră înmormântaţi tot acolo. Deşi pe ei îi cunoscuse timp de zeci de ani, amintirea fiului lui îi era mult mai clară. Din cimitir putea zări ogoarele, spaţii maronii tăiate în bogăţia aceea de verde. Se vedeau vacile păscând. Ziua de-abia începuse. Dimineţile în Irlanda erau cele mai potrivite pentru a sta, pentru a visa. Lumina era blândă şi perlată, aşa cum nu văzuse niciodată altundeva. Roua strălucea pe iarbă. Nu se auzea decât lătratul unui câine şi zgomotul îndepărtat al unui tractor. Când Bev l-a zărit, s-a oprit. Nu ştiuse că o să-l găsească acolo. De-a lungul anilor ea avusese grijă să vină acolo numai când Brian se afla în altă parte. Nu dorise să-l vadă la mormântul lângă care stătuseră amândoi cu atât de mulţi ani în urmă. Era gata să se întoarcă. Dar în felul lui de a sta acolo, cu mâinile pe genunchi, cu ochii privind pe deasupra colinelor verzi, era ceva

deosebit. El arăta mult prea singur. Ei amândoi erau mult prea singuri. S-a apropiat tăcută. El nu o auzise venind, dar când l-a acoperit umbra ei, şi-a întors capul. Ea nu a spus nimic, dar a pus lângă placa de marmură buchetul de liliac. A îngenuncheat. În tăcerea aceea nu se auzea decât vântul prin iarba înaltă şi zumzetul tractorului.

— Vrei să plec? A întrebat-o el.

— Nu. Ea şi-a trecut uşurel mâna pe deasupra ierbii moi care îl acoperea pe fiul lor. Cât de frumos a fost, nu?

— Da. Simţea cum îi vin lacrimi în ochi şi a încercat să le reţină. De multă vreme nu mai plânsese acolo. El îţi semăna foarte bine ţie.

— El avea tot ce era mai bun de la fiecare. Vocea ei era calmă şi s-a ridicat din nou în picioare. Ca şi Brian, a privit spre coline. Se schimbaseră atât de puţin în toţi anii aceştia. Viaţa continua. Aceasta fusese cea mai grea lecţie pe care o învăţase. El era atât de strălucitor, atât de plin de viaţă. Avea zâmbetul tău, Bri. Al tău şi al Emmei.

— El era întotdeauna fericit. Ori. De câte ori mi-l aduc aminte ştiu că era fericit.

— Cea mai mare spaimă a mea a fost că l-aş putea uita, că i-aş uita chipul, că amintirea lui ar dispărea cu timpul. Dar nu a fost aşa. Mi-l amintesc cum râdea, cum se rostogolea. Niciodată n-am auzit o voce mai frumoasă. L-am iubit prea mult, Bri.

— Nu se poate să iubeşti pe cineva prea mult.

— Ba da. A tăcut un timp. O vacă a început să mugească. Ciudat, mugetul o făcea să zâmbească. Crezi că el s-a pierdut? Că tot ce a fost el şi ar fi putut fi a dispărut, s-a pierdut în clipa în care a murit?

— Nu. El a privit-o. Nu, nu cred aşa ceva. Răspunsul lui a impresionat-o.

— Eu aşa am crezut la început. Poate de aceea nu m-am regăsit nici pe mine multă vreme. Este atât de dureros să te gândeşti că toată această frumuseţe şi bucurie au existat pentru un timp atât de scurt. Dar apoi am înţeles că nu era adevărat. El continuă să trăiască în inima mea. Şi într-a ta. El s-a uitat în altă parte, spre colinele din depărtare.

— Sunt momente când vreau să uit. Momente când aş face orice ca să pot uita.

Este lucrul cel mai îngrozitor să supravieţuieşti propriului tău copil.

— Când ţi se întâmplă asta, îţi dai seama că nimic mai rău nu mai poate fi în viaţă şi nici mai dureros. Noi l-am avut pe el doar doi ani, Bri. Asta îmi place să-mi amintesc. Tu erai un tată minunat, i-a luat mâinile într-ale ei. Îmi pare rău că nu am împărţit cu tine şi durerea acestor ani aşa cum am împărţit bucuria. Am fost egoistă, de parcă dacă am stat singură, asta l-ar fi făcut să-mi aparţină numai mie. Dar este al nostru, pentru că noi l-am făcut. El a tăcut. Era aproape să plângă. Înţelegând, ea s-a întors spre el. Susţinându-se unul pe celălalt, şu rămas tăcuţi în vreme ce soarele se ridica mai sus pe cer şi usca roua de pe iarba grasă.

— Trebuia să nu te fi părăsit niciodată, a murmurat el.

— Ne-am părăsit unul pe celălalt.

— De e? A strâns-o mai tare. De ce?

— M-am gândit la asta de multe ori. Cred că ne era frică să fim fericiţi. Că dacă am fi fost fericiţi după ce el se dusese, ar fi fost o jignire la adresa lui. Am gândit greşit.

— Bev. Şi-a ascuns faţa în părul ei. Nu pleca. Te rog, nu pleca.

— Nu, a zis ea liniştită. N-o să plec. S-au îndreptat ţinându-se de mână înapoi spre casa de la fermă. Soarele strălucea mai tare prin ferestre când au urcat scările.

S-au dezbrăcat unul pe celălalt, oprindu-se numai pentru a se săruta îndelung, pentru a se mângâia blând. El nu mai era tânărul care o iubise pe ea odinioară. Nici ea nu mai era aceeaşi femeie. Amândoi erau mult mai răbdători acum. Nu s-au rostogolit în pat, ci s-au lăsat uşurel pe el, conştienţi că fiecare moment era preţios întrucât pierduseră atâta timp. Totuşi, deşi se schimbaseră, trupurile lor se potriveau foarte bine. Când ea a întins mâinile spre el, anii au părut să dispară. Sărutând-o pe gât, el s-a simţit cufundat în aceeaşi mireasmă familiară. Deşi pasiunea era în creştere, ei continuau să nu o pună în act, nu se grăbeau ca odinioară. Ea a zâmbit când şi-a trecut o mână prin părul lui. Trupul ei ardea, iar ea suspina atât de mulţumire cât şi de dorinţă. Cu ochii pe jumătate închişi, ea l-a mângâiat peste tot, reamintindu-şi

fiecare unghi, fiecare colţişor al trupului lui. Pasiunea şi uşurarea îi invadau ca un vis excepţional. Ea l-a primit bucuroasă, deschizându-se şi arcuindu-se; când s-au unit, ea a început să plângă. Şi-a dat seama, sărutându-l, că şi lui îi curgeau lacrimi. Mai târziu, când stăteau liniştiţi, ea şi-a cuibărit capul pe umărul lui. Se întreba cum de putea fi atât de uşor, cum de se simţea atât de bine. Trecuseră aproape douăzeci de ani. Jumătate din viaţa ei se scursese la distanţă de el. Şi totuşi ei erau aici, cu trupurile umezite după atâta iubire. Îi auzea inima pulsând sub palma ei.

— E aşa cum a fost întotdeauna, a zis el, ca un ecou al gândurilor ei. Totuşi e atât de diferit.

— Eu n-am vrut să se întâmple asta. În tot acest timp m-am străduit din greu să rămân departe de tine. Ea şi-a ridicat capul; l-a privit în ochi. Niciodată nu mi-am mai dorit atât de mult să fac dragoste din nou.

— Cu tine m-am simţit întotdeauna perfect. Să nu-mi ceri să te las să pleci din nou. De data asta n-o s-o fac.

Ea i-a trecut mâna prin părul în care

apăruseră câteva fire albe.

— Întotdeauna m-am temut că nu ai nevoie de mine de fapt; în orice caz, că nu ai nevoie de mine, aşa cum eu aveam nevoie de tine.

— Nu aveai dreptate.

— Ba da, ştiu că aveam. Şi-a aplecat capul ca să-l sărute. Am pierdut o grămadă de timp, Bri. Aş vrea să te întorci acasă. Ei au rămas toată noaptea în patul vechi, discutând, făcând dragoste. Era târziu când telefonul a sunat. Brian a răspuns numai pentru că nu avea cum să-l întrerupă.

— Bună ziua.

— Brian Meavoy?

— Da. La telefon.

— Aici e Michael Kesselring. Am mers pe urmele dumneavoastră.

— Kesselring. A regretat că îi pronunţase numele când Bev a înţepenit alături de el. Ce s-a întâmplat?

— Ceva cu Emma.

— Emma? S-a ridicat rapid cu gura căscată. Mâna lui Bev era pe umărul lui şi îl strângea. I s-a întâmplat ceva?

Michael ştia din experienţă că era

preferabil să spui cât mai repede totul, dar îi era greu să găsească vorbele potrivite.

— E la spital, aici în Los Angeles. Ea este…

— Un accident? Este accidentată?

— Nu, a fost bătută îngrozitor. O să vă explic când o să veniţi aici.

— Bătută? Emma a fost bătută? Nu înţeleg.

— Doctorii se ocupă de ea. Ei spun că o să se refacă, dar probabil că o să aibă nevoie de dumneavoastră.

— O să fim acolo cât se poate de curând. Bev deja era în picioare şi se îmbrăca.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. E la spital în Los Angele. El a înjurat încurcându-şi degetele în nasturii de la cămaşă.

— Stai. Bev l-a încheiat repede. O să se facă bine, Bri. Emma este mai rezistentă decât pare.

El n-a putut decât să dea din cap şi să o strângă o clipă în braţe.

Capitolul 37

Era întuneric. Trupul îi era străbătut de

durere, o durere surdă, ca într-un vis. Părea că un ocean cald şi roşu o acoperea, o apăsa, de aceea ea era prinsă în capcană, fără aer şi lumină. Emma încerca să se ridice deasupra sau să iasă pe dedesubt, dar nu putea depăşi durerea apăsătoare. Ar fi putut accepta şi durerea, dar nu întunericul, nu tăcerea. S-a zbătut. A realizat îngrozită că nu ştia în ce poziţie se afla, în picioare, şezând sau întinsă pe jos. Nu-şi simţea braţele şi picioarele, numai durerea aceea supărătoare şi fluidă oarecum. A încercat să vorbească, să strige pe cineva, pe oricine. Ţipa, aşa credea, dar nimeni nu-i răspundea. Ştia că fusese lovită. Nu-şi amintea însă decât cum se uitase Drew la ea. O aşteptase. Poate şi acum era acolo, o observa, aştepta în întuneric. De data asta el ar fi… Dar poate că ea murise deja. Acum simţea mai mult decât durere. Furie. Nu voia să moară. Gemând de neputinţă, s-a străduit din răsputeri măcar să deschidă ochii. Dar ochii parcă îi erau pecetluiţi oricât încerca ea să-i deschidă. Cineva i-a trecut o mână prin păr. A simţit asta, o atingere uşoară care a adăugat durerii

panica.

— Odihneşte-te, Emma. Acum e bine. Trebuie să te odihneşti. Nu era Drew. Nici vocea, nici atingerea nu erau ale lui Drew. Acum te afli în siguranţă, crede-mă.

Michael. Ar fi vrut să-i pronunţe numele, recunoscătoare că fiu era singură în întuneric. Că trăia. Apoi un val roşu şi întunecat s-a rostogolit peste ea, acoperind-o. Cea mai mare parte a nopţii a petrecut-o intrând şi ieşind din valul acela. Doctorii îi spuseseră lui Michael că ea ar fi trebuit să doarmă profund. Dar spaima o făcea să se agite deşi fusese sedată. El îi simţea spaima ori de câte ori ea îşi revenea puţin. Îi vorbea şi o încuraja de fiecare dată. Vocea lui, sau cuvintele, păreau să o calmeze. Aşa că el a rămas privind-o şi ţinându-i mâna. Ar fi vrut să poată face ceva mai mult. Antrenamentul lui, care durase atâţia ani, nu-l putuse învăţa să aibă acest gen de răbdare. Să stea aşa, neputincios, în timp ce femeia pe care o iubea lupta singură, în tăcere. Faţa ei frumoasă, distinsă, elegantă era făcută praf şi bandajată. Trupul ei zvelt şi neted era plin de răni şi de vânătăi. Ei spuseseră că n-

o să moară. Că o să aibă dureri mari şi suferinţe psihice, dar că o să trăiască. Adevărata dimensiune a traumei va putea fi evaluată mai târziu. Şi el trebuia să aştepte regretând. Ar fi trebuit să insiste. Auzind-o respirând greoi nu-şi putea ierta propria purtare. Ar fi putut să insiste în timp util, să o convingă să-i vorbească despre realitatea crudă în care trăise. Era poliţist, pentru Dumnezeu, se pricepea să obţină orice informaţii! Dar el se retrăsese. Dorise să-i acorde Emmei timp, să nu se amestece în viaţa ei personală. Cristoase! De fapt ar fi trebuit s-o pună sub pază de protecţie. Îi lăsase timp când ar fi trebuit să aibă în poliţie o garanţie. Din pricină că el nu-şi făcuse datoria şi se lăsase în voia sentimentelor, acum ea zăcea în spital. N-a plecat de lângă soţul ei decât o dată, când au sosit Marianne şi Johnno de la New York.

— Michael. Johnno i-a făcut doar un semn cu capul şi a rămas cu cealaltă mână pe umărul lui Marianne. Ce s-a întâmplat?

Michael şi-a frecat ochii cu palmele. Îl orbea lumina de pe coridor.

— Latimer. A năvălit peste ea, în camera

ei de la hotel.

— Oh, Doamne! Marianne adusese micul căţeluş uzat. Cât e de rău?

— Destul de rău. A revăzut imaginea Emmei pe covorul din camera de hotel, l-a rupt trei coaste, i-a dislocat umărul. Câteva organe interne sunt atinse. Nu ştiu câte contuzii şi zgârâieturi profunde are. Iar faţa ei… Medicii nu cred că o să fie nevoie de cine ştie ce chirurgie plastică.

Cu maxilarul încordat, Johnno s-a uitat fix la uşa închisă.

— Unde este bastardul?

— Mort.

— În ordine. Vrem s-o vedem.

Michael ştia că doctorii erau destul de supăraţi pe el, dar îşi folosi insigna ca să îi convingă să îl lase să stea în camera ei.

— Voi doi mergeţi înainte. O să vorbesc eu cu asistenta şi o să vă aştept în hol. Ca şi Johnno, s-a uitat fix la uşa închisă, l-au dat sedative. Michael i-a lăsat să stea acolo, ducându-se după o ceaşcă de cafea în sala de aşteptare şi gândindu-se în permanenţă dacă procedând altfel ar fi fost mai bine. Era o problemă de timp, s-a gândit supărat.

Dacă ar fi spart uşa cu cinci minute mai devreme ar fi fost totul schimbat. A rămas în picioare văzându-i cum intră. Ochii lui Marianne erau înroşiţi.

— N-ar fi trebuit să o las aici singură.

— Nu este vina ta, i-a spus Johnno.

— Nu, nu, e vina mea. Ar fi trebuit totuşi să nu o las singură. În ciuda interdicţiei, Johnno şi-a scos o ţigară. A aprins-o şi i-a dat-o lui Marianne.

— Marianne mi-a spus ce s-a petrecut. Presupun că ştiai că Latimer o bătea pe Emma de mai bine de un an.

Michael a strâns cana goală din plastic cu degetele.

— Nu cunosc detaliile. O să-i iau Emmei o declaraţie de îndată ce o să fie pregătită.

— Declaraţie. Marianne s-a uitat în sus. De ce trebuie să facă o declaraţie?

— Asta-i procedura. S-a uitat spre uşa Emmei. Rutină.

— Dar o să i-o iei tu, s-a amestecat Johnno. N-aş vrea să dea declaraţii unui străin.

— Eu o s-o fac.

Marianne l-a studiat uitând să-şi scuture ţigara. Arăta mai bine decât în poza din

urmă cu zece ani. Pentru moment, era cam tensionat şi obosit, cu cearcăne sub ochi, cu pete sub ochi. Totuşi, era foarte atrăgător. În ciuda a tot ceea ce îi spusese Emma, Michael Kesselring arăta exact ca imaginea pe care şi-o făcuse Marianne despre un poliţist.

— Tu l-ai ucis pe Drew?

Tare şi-ar fi dorit el să-i poată răspunde afirmativ.

— Nu, am sosit prea târziu.

— Cine l-a omorât?

— Emma.

— Oh, Isuse! Atât a putut spune Johnno.

— Uite, nu vreau s-o las să stea singură, a zis Michael. O să stau cu ea. Voi puteţi să mergeţi la un hotel să vă odihniţi.

— O să rămânem aici. Am putea face cu rândul lângă ea. Dând din cap, Michael s-a întors în camera Emmei.

Ea şi-a revenit în zori. Lumina, slabă cum era, o făcea să se simtă uşurată. Avusese atât de multe vise ciudate pe tot parcursul nopţii. Majoritatea dispăruseră, miraje ale miezului nopţii care dispar la lumina soarelui. Dar ştia că mai avusese şi un

coşmar. Cel puţin îi rămăseseră în minte ecoul muzicii şi umbrele. S-a străduit să se desprindă din somn, nemulţumită la început de greutatea din membrele ei. O deranja faptul că nu putea deschide decât un ochi. A ridicat o mână, a găsit bandajul şi atunci şi-a reamintit. Panică. Îi umplea plămânii ca un fum. Şi-a întors capul şi l-a văzut pe Michael. Aţipise pe un scaun lângă patul ei, cu bărbia în piept. Una din mâinile lui o ţinea pe a ei. Nu a trebuit decât să-şi mişte degetele ca să-l\dă tresărind.

— Hei! El a zâmbit, strângându-i degetele şi ducându-i-le la buze. Vocea lui era răguşită de oboseală. Bună dimineaţa.

— Cum… Ea a închis din nou ochii. Cât de mult am dormit?

— N-ai dormit decât noaptea, asta-i tot. Te doare ceva? Pe ea o durea şi încă tare. Dar a scuturat din cap. Înseamnă că trăia.

— E adevărat, nu? Toate astea s-au întâmplat?

— S-a terminat. Dorind să o mângâie, el i-a ţinut în continuare mâna pe obrazul său. Mă duc după asistentă. Ei au vrut să ştie când te vei trezi.

— Michael, l-am omorât? El a zăbovit un moment. Faţa ei era plină de răni şi bandajată. Mai văzuse şi altă dată aşa ceva, dar nu prea des. Totuşi mâna ei era fermă într-a lui. Fusese bătută, dar nu fusese învinsă.

— Da. Pentru tot restul vieţii mele o să-mi pară rău că mi-ai luat-o înainte în cazul ăsta. Ea şi-a închis ochii, dar şi-a lăsat mâna într-a lui. Mai rămăsese ceva în ea, ceva sub valurile de durere şi de oboseală.

— Nu ştiu ce să simt în cazul ăsta. Parcă nu simt nimic, nici supărare, nici uşurare, nici regret. Mă simt de parcă aş fi golită de orice. El ştia ce înseamnă să ţii o armă în mână, să ocheşti, să tragi în altă fiinţă omenească. Ştia prin natura profesiei. În cazurile de autoapărare. Totuşi nu conta cât de vitală era cauza, tot te obseda.

— Ai făcut singurul lucru care era de făcut. Asta-i tot ce trebuie să-ţi aminteşti. Nu-ţi face alte probleme.

— Avea o voce atât de plăcută. Mă îndrăgostisem de el. Tare aş vrea să înţeleg de ce s-au petrecut astfel lucrurile. El nu o putea nici mângâia, nici răspunsuri nu avea

la îndemână.

Michael a lăsat-o în grija asistentei medicale şi s-a dus în sala de aşteptare, unde Marianne moţăia pe umărul lui Johnno. Camera era zugrăvită în culori pastelate, destinate, a presupus el, înveselirii şi relaxării prietenilor şi familiei care nu aveau altceva de făcut decât să stea şi să aştepte. Pe perete era un televizor în culori cu sonorul dat la minimum. Pe o masă se aflau pahare şi apă fierbinte pentru ness şi ceai. Erau două telefoane la fiecare capăt al încăperii şi o grămadă generoasă de reviste.

— S-a trezit.

— S-a trezit? Marianne a sărit imediat. Cum se simte?

— Perfect. Michael şi-a umplut o altă ceaşcă cu cafea, amestecând fără niciun interes. Îşi aminteşte ce s-a întâmplat şi îşi face probleme. Asistenta este cu ea şi îi aşteaptă pe doctor. Probabil că o s-o puteţi vedea în curând. Cu toţii au tăcut când fotografia Emmei a apărut pe ecranul televizorului. Relatarea era dură, teribil de concisă, combinată cu instantanee ale

Emmei cu Drew. Era o scurtă convorbire cu funcţionarul de la hotel şi cu cele două chelneriţe care auziseră scandalul şi chemaseră paza. Un bărbat de vârstă medie, chel şi foarte agitat, a vorbit la microfon. Michael şi-a amintit că îl îmbrâncise când spărsese uşa.

— Nu ştiu decât că înăuntru erau o grămadă de lucruri făcute praf. Ea ţipa rugându-l să se oprească. Zgomotul mă deranja groaznic, aşa că am bătut la uşă. Eu locuiam alături. Apoi au sosit poliţiştii. Unul dintre, ei a spart uşa. Am reuşit într-o secundă să văd o femeie prăvălită pe covor, sângerând. Avea un pistol şi trăgea cu el. Ea a continuat să tragă până când a rămas fără gloanţe. Michael s-a îndreptat spre telefon înjurând. Pe ecran, actualităţile au sărit la o transmisie în direct de la spital. Reporterul, cu o figură gravă, a anunţat că Emma Meavoy Latimer se afla sub pază.

— Ascultă, a explodat Michael la telefon. Îi ţii pe ăştia departe o vreme. Vreau să fie pusă pază la uşa ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să fie ţinuţi departe reporterii. O să îi iau eu personal o

declaraţie după-amiază.

— N-o să-i poţi opri, i-a spus Johnno lui Michael când acesta a trântit telefonul la loc.

— Îi pot ţine departe măcar un timp. Johnno s-a ridicat. N-avea rost să-i spună lui Michael că Emma ştia cu ce preţ se plătea celebritatea. Toată viaţa ei făcuse asta.

— Marianne, poţi să te duci s-o vezi pe Emma. Mă duc să cumpăr ceva de mâncare.

— Nu vreau...

— Ba da. Johnno i-a tăiat-o repede lui Michael: Doar nu poţi mânca în fiecare zi răbdări prăjite. Haide, Marianne. Spune-i Emmei că mă întorc curând. A aşteptat până când Michael a pornit-o în jos pe hol. Prima oară când am văzut-o pe Emma avea vreo trei ani. Se ascundea sub chiuveta din bucătărie în apartamentul murdar al lui Jane. Fusese bătută măr. Şi atunci rezistase. O să reziste şi acum.

— Ar fi trebuit să o pun sub pază, a zis Michael. Ar fi trebuit să o oblig să aibă o gardă.

— De cât timp o iubeşti?

El nu i-a răspuns imediat, apoi a respirat

adânc.

— Aproape de când mă ştiu. S-a îndreptat spre fereastră, ca să respire aer curat. Cinci minute. Dacă n-aş fi venit cu cinci minute prea târziu sau aş fi fost cu cinci minute mai devreme, l-aş fi putut omorî. Aveam arma în mână când am intrat pe uşă. L-aş fi omorât pentru ea. În felul ăsta ar fi trebuit să se petreacă lucrurile.

— Ah, egoismul masculin. Pe chipul lui Johnno rămăsese un zâmbet sarcastic. Îmi dau seama cum te simţi, dar nu sunt de acord. Sunt mulţumit că Emma l-a împuşcat pe ticălos ea însăşi. Este o dreptate pe lumea asta. Atâta doar mi-aş fi dorit, să-l fi omorât înainte de a fi apucat el să-i facă ceea ce i-a făcut. Haide, băiete. Ai nevoie de hrană. Prea obosit ca să se mai împotrivească,

Michael s-a dus cu Johnno. Erau lângă lifturi. Când uşile s-au deschis. Din ele au năvălit Brian şi Bev.

— Unde este Emma? A întrebat Brian.

— Aici. Fiţi tari.

Johnno l-a luat pe Brian de braţ. Marianne este cu ea. Trebuie să te calmezi înainte de

a intra acolo. A avut parte de destulă agitaţie.

— Johnno are dreptate, Bri. Bev încerca să nu fie nervoasă ca să-l ajute pe, el. Nu trebuie să o obosim. Şi trebuie să ştim în ce stare se află. Ne poţi spune ce s-a întâmplat? L-a întrebat pe Michael. Noi am pornit-o la drum de cum ne-ai sunat.

— Ieri, Drew Latimer a găsit-o pe Emma aici, în hotel.

— A găsit-o? L-a întrerupt Brian. Ce vrei să spui? Nu erau împreună?

— Ea se ascundea de el şi în acelaşi timp intentase acţiune de divorţ.

— Divorţ? Ştiind că e confuz de nesomn şi de grijă, Brian încerca să-şi clarifice ideile. Am vorbit cu Emma acum câteva săptămâni şi nu mi-a spus nimic despre divorţ.

— Nu putea vorbi despre asta, i-a explicat Michael. Din cauza spaimei. Cât au fost căsătoriţi Latimer a bătut-o foarte des.

— Asta e o demenţă. Brian şi-a trecut mâna prin păr. El avea grijă de ea. Am văzut cu ochii mei.

— Mda. De-abia acum Michael a lăsat să i se vadă furia. A fost un soţ cu adevărat

iubitor. Prinţul de rahat. De aceea a fost terorizată. De aceea zace ea aici, cu faţa zdrobită şi cu coastele rupte. Bărbatul chiar că a iubit-o până la moarte.

Lui Brian i-au tremurat buzele, l-a strâns mâna lui Bev.

— O bătea? Vrei să spui că el e cel care a băgat-o pe Emma în spital?

— Exact.

— Şi acum unde e?

— Este mort.

— Ia-o încet, Bri. Johnno îl ţinea de umăr încercând să îi despartă pe cei doi bărbaţi furioşi. Cearta voastră n-are cum să o ajute pe Emma.

— Vreau s-o văd. A tras-o pe Bev lângă el. Vrem s-o vedem acum. S-a dus la uşă când Marianne ieşea. N-a vorbit, a privit-o cu ochii măriţi pe fiica lui zăcând în pat. Iubito! S-a strâns mai tare lângă Bev traversând camera.

Emma i-a privit. Şi-a fluturat mâna spre obrazul rănit, apoi a ridicat ambele mâini ca să-şi ascundă faţa. Nu voia ca el să o vadă în situaţia asta. El i-a dat blând mâna la o parte.

— Emma. A sărutat-o pe frunte. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Atunci, ei i-au venit lacrimile în ochi, trecând peste scuzele şi explicaţiile lui. Obosită, a rămas cu mâna în mâna lui.

— Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat totul în realitate. Sau de ce. Am vrut să am pe cineva care să mă iubească, numai pe mine. Mi-am dorit o familie şi m-am gândit… A suspinat. Credeam că el este ca tine.

Atunci el ar fi vrut să plângă. Îi venea să hohotească, dar n-a făcut decât să-i ducă mâna din nou la buze.

— Nu te mai frământa. N-are rost să te gândeşti la asta. Nimeni nu o să te mai lovească vreodată. Jur.

— Ceea ce contează este că acum eşti în siguranţă. Blândă, Bev a dat la o parte părul de pe fruntea bandajată a Emmei. Ăsta-i singurul lucru care contează.

— L-am omorât, a murmurat Emma. Ţi-au spus că l-am omorât?

Pe deasupra capului fiicei lui, ochii şocaţi ai lui Brian i-au întâlnit pe ai lui Bev.

— Dar acum… Acum s-a terminat, l-a luat

din nou mâna Emmei. Da, eu nu te-am ascultat. Nu m-am priceput. Eram furios şi rănit pentru că el voia să te ţină numai pentru el. Lasă. El i-a sărutat degetele.

— Tu ai avut dreptate. Vorbele se auzeau ca un suspin prelung, întristat. El nu m-a dorit niciodată, nici nu m-a iubit. Nu pe mine. Şi când faptul că mă avea nu i-a mai fost suficient, a început să mă urască.

— Nu vreau să te gândeşti acum la asta, a insistat Brian. Nu vreau decât să te odihneşti şi să te concentrezi ca să te faci bine.

Avea dreptate, s-a gândit Emma. Era mult prea obosită ca să gândească.

— Sunt încântată că eşti aici. Tată, îmi pare rău că am fugit de tine atâta vreme.

— Amândoi am greşit şi nimic nu mai poate fi schimbat. L-a zâmbit. Avem tot timpul în faţa noastră de acum înainte.

— Noi am vrea să te întorci acasă când o să te simţi mai bine. Bev a întins mâinile pe deasupra patului ca să-l atingă pe Brian pe obraz. Împreună cu noi.

— Cu voi amândoi?

— Da. Brian a ridicat o mână şi a strâns-o

pe a lui Bev. Avem o grămadă de timp în faţă ca să aranjăm totul; Toţi împreună.

— Când m-am trezit azi de dimineaţă nu mi-am închipuit că o să mai am vreodată un motiv să mă mai simt din nou fericită. Dar sunt fericită pentru voi. La restul trebuie să mă mai gândesc, a zis Emma.

— Nu e nicio grabă. Bev s-a aplecat să o sărute pe obraz. Te lăsăm să dormi puţin.

Kesselring. Era la prânz când McCarthy l-a găsit pe Michael în sala de aşteptare a spitalului.

— Isuse, nu te-ai mişcat de aici?

— Vrei cafea?

— Nu, dacă pe urmă o să arăt ca tine. Ţi-am adus haine de schimb şi trusa de ras. Ţi-am hrănit câinele.

— Mulţumesc. McCarthy s-a răzgândit în privinţa cafelei, mormăind ceva despre frişca la pachet. Îi plăcea să îl necăjească pe partenerul lui, dar pe moment l-a lăsat în pace.

— Ce face Emma?

— Are dureri mari.

— Dwier doreşte o declaraţie. McCarthy se referi la căpitanul lor cu o strâmbătură.

— O să am grijă de asta.

— El ştie că voi sunteţi… că tu eşti prieten cu victima. Vrea să îi iau eu declaraţia, acum.

— O să i-o iau eu, a repetat Michael, punându-şi zahăr în cafea mai mult pentru energie decât pentru gust. Nu-i mai simţea gustul de ore în şir. Ai adus un stenograf?

— Mda. Aşteaptă.

— O să văd dacă Emma e pregătită. A dat pe gât cafeaua ca pe o doctorie, apoi a aruncat ceaşca. Ce zice presa?

— Ziariştii doresc declaraţii la ora două.

Michael s-a uitat la ceas, apoi s-a dus să se schimbe. După cincisprezece minute a intrat în camera ei. Era cu P.M. Ca şi ceilalţi se vedea că era foarte îngrijorat. Şocat, obosit de călătorie, cu ochii obosiţi. Dar o făcuse pe Emma să zâmbească.

— P.M. Va deveni tată, a zis Emma.

— Felicitări.

— Mulţumesc. Era obositor să stai lângă pat încercând să nu spui decât ce trebuia să spui. Să ocoleşti lucrurile care nu trebuiau spuse. Stevie zburase de la Londra cu P.M. Şi văzuseră un ziar la un stand din aeroport.

De-abia de ştiau ce să-şi spună unul altuia, cu atât mai puţin ce să-i spună Emmei. El a sărutat-o, apoi a făcut o pauză şi a sărutat-o din nou.

— O să ne întoarcem la noapte.

— Mulţumesc pentru flori. A arătat cu mâna spre violete. Sunt frumoase.

— Păi… El a mai rămas un moment, apoi i-a lăsat singuri.

— E neplăcut pentru el, a murmurat Emma. Pentru toţi. Mototolea continuu cu degetele cearceafurile de pe pat, apoi l-a mângâiat pe Charlie. Mi-a fost greu să le văd ochii când au intrat aici. Presupun că arăt oribil.

— Este prima oară când te aud că vrei un compliment. S-a apropiat de ea. Prea multă lume a venit astăzi aici. Ai nevoie de multă odihnă.

— De fapt nu vreau să fiu singură. Tu ai stat cu mine toată noaptea. A ridicat o mână. Te-am auzit vorbindu-mi şi am înţeles că încă trăiam. Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Te iubesc, Emma. Şi-a pus fruntea pe mâinile lor împreunate. De la ea nu venea

niciun răspuns. Nu e nici timpul potrivit, nici locul potrivit. Cu un suspin, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin încăpere. În orice caz, dacă te simţi în stare, avem nevoie de o declaraţie de la tine.

Ea l-a privit plimbându-se agitat prin încăpere. Nu avea nimic de spus, nu acum când de-abia de putea simţi cât de cât ceva. Dacă lucrurile ar fi fost altfel... Se întreba dacă ea ar fi putut să mai aibă destulă încredere. Dar lucrurile nu erau altfel.

— Cu cine trebuie să vorbesc despre asta?

— Poţi să vorbeşti cu mine. Sau îţi pot trimite un ofiţer femeie, dacă preferi.

— Nu. Pot vorbi cu tine.

— Afară aşteaptă un stenograf.

— Perfect. Putem să o facem acum. Aş vrea să se termine cu asta. Nu era uşor. Îi era ruşine. Nu-l privea în timp ce vorbea. Pe măsură ce trecea timpul i-a povestit totul. Spera că vorbind despre toate spaimele, ruşinile şi umilinţele ei, se va salva de ele. „Când a terminat, n-a simţit decât o mare oboseală. Michael a trimis de acolo stenodactilograful cu un semn din cap. Nu putea vorbi, nu îndrăznea.

— Asta e tot? A întrebat Emma.

El a dat din nou din cap.

— O să batem declaraţia la maşină. O poţi revedea când o să vrei şi o să o semnezi. Mă întorc mai târziu. A ieşit din cameră şi a pornit spre lifturi. McCarthy l-a oprit.

— Dwier vrea să te întorci la secţia de poliţie. Presa face spume la gură.

— S-o ia dracu' de presă. Am nevoie să mă plimb.

Înapoiat la Londra, Robert Blackpool a citit raportul din ziare. L-a amuzat teribil. Cele mai bune istorii erau cele din Fleet Street. Toate aceste crime pasionale din cauza unui vis erau nişte nonsensuri. Mai dădeau şi o grămadă de poze. Erau cam estompate, nu prea bine prinse, dar foarte satisfăcătoare. Emma într-o ambulanţă. Faţa ei era tumefiată şi asta îi plăcea lui Blackpool foarte mult. Nu uitase niciodată felul în care îşi bătuse joc de el. S-a gândit că acel Latimer, din păcate, nu o bătuse până la moarte. Dar la urma urmei mai erau şi alte moduri de a plăti. A luat telefonul, sunând la ziarul Times din Londra.

Pete devenise livid citind articolul în ziua

următoare. Robert Blackpool, exprimându-şi adâncul regret la moartea unui tânăr artist atât de talentat precum Latimer, relata un incident în legătură cu el şi Emma. Din punctul lui de vedere, ea fusese geloasă în mod vicios pe relaţia lui cu prietena cu care locuia în aceeaşi cameră. Când tentativele ei de a-l seduce nu reuşiseră, ea încercase să îl atace cu foarfeca. Titlurile erau îndrăzneţe.

„SETEA DE IUBIRE O CONDUCE PE EMMA SPRE VIOLENŢĂ”

N-a durat mult ca oamenii să înghită momeala. Părerile erau acum împărţite: dacă ea acţionase în legitimă apărare sau dintr-o gelozie furibundă când trăsese în soţul ei. Înhăţând telefonul, Pete a izbucnit:

— Lunatic netrebnic ce eşti!

— Ah, bună dimineaţa, a chicotit Blackpool. Se aşteptase la acest apel telefonic.

— Ce dracu’ crezi că ai făcut cu o poveste ca asta? Şi aşa am destule pe cap.

— Nu e treaba mea, prietene. Dacă mă întrebi pe mine, micuţa Emma nu are decât ceea ce merită.

— Dar nu te întreb. Şi îţi spun să retragi cele spuse.

— De ce aş face asta? Mă pot folosi de publicitate. Tu eşti primul care spui că presa vinde discurile, nu-i aşa?

— Ţi-am spus să retractezi.

— Sau?

— Mie nu-mi pasă de ameninţări, Robert. Crede-mă pe mine când îţi spun că scoaterea la iveală a unor secrete urâte nu este sănătoasă pentru nimeni. A urmat o pauză lungă, apăsătoare.

— M-am răzbunat pe ea.

— Poate. Asta nu e treaba mea. Nu-ţi mai merg la fel de bine discurile în ultimii ani, Robert. Companiile de discuri sunt prevenite. Nu cred că ţi-ai dori să îţi cauţi un impresar nou aflându-te în acest stadiu.

— Ne întoarcem, Pete. Mă îndoiesc că noi doi vrem să rupem o veche prietenie.

— Aminteşte-ţi asta. Încetează să faci pe nebunul că te arunc ca pe un ciorap murdar.

— Ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine.

— Oh, mă îndoiesc de asta. Pete a zâmbit spre telefon. Mă îndoiesc de asta foarte

tare.

Capitolul 38

Michael se plimba agitat pe coridor, chiar şi după ce şi-a stins ţigara.

— Nu-mi place.

— Îmi pare rău. Emma respira cu precauţie, căci şi după trei săptămâni o mai dureau coastele când făcea o mişcare greşită. Aşa vreau şi simt că aşa e cel mai bine.

— Să ţii o conferinţă de presă chiar în ziua ieşirii din spital e o prostie. Eşti încăpăţânată.

— Mai bine fac o declaraţie oficială decât să încerc să-i evit. Vorbea cu hotărâre, dar îi îngheţaseră braţele sub jacheta de în. Crede-mă, ştiu mai multe decât tine în privinţa asta.

— Dacă te referi la circul pe care l-a început acel escroc de Blackpool, s-a lămurit total. Şi-a provocat singur mai mult rău decât i-ai putea face tu.

— Nu de Blackpool îmi pasă mie, ci de familia mea care a trecut prin atâtea în ultimele săptămâni. Şi vreau să-mi fac

cunoscută opinia personală. A pornit-o spre încăperea în care era conferinţa, apoi s-a oprit şi s-a întors: Ancheta poliţiei a decis că a fost un caz de legitimă apărare. Eu mi-am petrecut ultimele trei săptămâni convingându-mă pe mine însămi de acest lucru. Vreau să se clarifice poziţia mea, Michael.

N-ar fi folosit la nimic să se certe. O cunoştea acum destul de bine ca să-şi dea seama de asta. A încercat totuşi s-o convingă:

— Presa te-a urmărit continuu în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută.

— Dar acel unu la sută produce o pată urâtă.

El a mângâiat-o pe obraz cu degetul mare.

— Te-ai întrebat vreodată de ce este viaţa asta atât de agitată?

— Da, i-a zâmbit ea. Am început să cred că Dumnezeu este în realitate bărbat. Vii cu mine?

— Desigur.

Presa era în aşteptare. Camere de luat vederi, microfoane, reflectoare, toate erau în alertă. Blitzurile au sclipit când ea a păşit

pe podium. S-au auzit murmure. Era foarte palidă şi, de aceea, rănile pe cale de vindecare se vedeau, contrastând violent cu pielea. Deşi nu mai era umflat, ochiul ei stâng era înconjurat de vânătăi urâte care se întindeau de la frunte până pe obraz.

Când ea a început să vorbească, s-a făcut linişte.

Le-a oferit o relatare a faptelor, dar nu şi a propriilor sentimente. Învăţase de mult acest lucru. Ce simţea în adâncul sufletului era problema ei exclusivă. A fost o declaraţie scurtă, cam de opt minute. Citind declaraţia, îi era recunoscătoare lui Pete că o ajutase să esenţializeze faptele. N-a acordat nicio atenţie aparatelor şi chipurilor care o studiau. Când a terminat, s-a retras din faţa microfonului. Fusese stabilit de la bun început că n-o să răspundă la întrebări, totuşi i s-au pus întrebări.

Se întorsese deja, cu mâna pe braţul lui Michael când s-a auzit prima întrebare.

— Dacă a abuzat de dumneavoastră atâtea luni, de ce nu aţi reacţionat?

Ea nu intenţionase să răspundă, dar s-a uitat spre masa presei. Aveau o mulţime de

întrebări de pus. Dar aceasta o preocupa şi pe ea.

— De ce nu am reacţionat? A repetat ea. Toţi au tăcut iar. Fusese uşor să citească declaraţia. O cunoştea pe de rost. Erau doar nişte vorbe aşternute pe hârtie şi nu-i păsa de ele. Dar această întrebare simplă o izbise drept în inimă. De ce am rămas? A zis ea din nou. Nu ştiu. Acum părea stângace, evitându-le privirile. Părea vital să răspundă la această întrebare. Nu ştiu, a spus din nou. Dacă, acum doi ani, cineva mi-ar fi spus că eu o să mă las brutalizată de bunăvoie, m-aş fi enervat. Nu cred că am ales singură situaţia de victimă. S-a uitat rapid, cu disperare, la Michael. Totuşi am rămas. El mă bătea, mă umilea, dar eu nu plecam.

Uneori mă închipuiam plecând. Intrând în lift, ieşind pe stradă, îndepărtându-mă. Dar n-am făcut-o. Am stat pentru că îmi era frică, deşi, când am plecat, am plecat tot de frică. Nu prea are sens. Nu prea are sens, a repetat şi s-a răsucit. De data aceasta n-a mai luat în seamă întrebările.

— Ai procedat perfect, i-a spus Michael. O

să te scoatem de aici. Te aşteaptă maşina adusă de McCarthy. Maşina a adus-o la Malibu, la casa închiriată pe plajă de tatăl ei.

Emma, tăcută, răsucea în minte aceeaşi întrebare. „De ce ai stat?”

Îi plăcea să stea pe terasa din lemn roşu dimineaţa, să privească apa şi să asculte pescăruşii. Dacă se plictisea, se putea plimba îndelung pe ţărm. Rănile exterioare se vindecaseră. O mai dureau coastele câteodată, iar sub maxilar avea o cicatrice subţire. Ar fi putut-o rezolva uşor, dar ea respingea ideea chirurgiei plastice. De-abia se vedea. Şi îi putea ţine trează amintirea. Coşmarurile alcătuiau o altă moştenire. Veneau cu o regularitate înfricoşătoare şi erau un amestec de nou şi vechi. Uneori intra în holul întunecat, dar era copil. Alteori era adultă. Muzica se auzea întotdeauna, dar era înăbuşită, parcă ar fi venit de sub ape. Uneori auzea vocea lui Darren cu claritatea unui clopoţel, dar apoi Drew o acoperea. Ea părea că îngheaţă ajunsă în faţa uşii, indiferent dacă era copil sau femeie. Era îngrozită la gândul de a o

deschide. Apoi, când îşi punea mâna pe clanţă, se trezea scăldată de sudoare. Dar zilele erau liniştite, cu briza mării şi mireasma florilor plantate de Bev la ferestre, în ghivece şi în cutii. Fireşte, îşi punea continuu muzică. Avusese fericirea de a-i vedea pe tatăl ei şi pe Bev luând viaţa de la capăt. Faptul acesta îi alina cea mai dureroasă rană. Se râdea din nou. Bev făcea treabă în bucătărie, Brian stătea în umbră, cântând la chitară. Adesea Emma stătea noaptea în pat, gândindu-se la ei doi din nou împreună. Parcă nu s-ar fi despărţit niciodată. Cât de uşor le fusese să umple golul unei despărţiri care durase douăzeci de ani. Iar ei îi venea să urle pentru că nu mai putea redeveni copil ca să se remedieze greşelile care fuseseră făcute.

După şase luni, Emma şi-a dat seama că ei erau nerăbdători să se întoarcă la Londra. Acolo era casa lor. Şi ea trebuia să-şi găsească o casă a ei. Nu că i-ar fi lipsit New York-ul, dar îi ducea dorul lui Marianne. Timpul în care locuise la New York cu Drew distrusese imaginea acelui oraş pentru ea. Se va întoarce acolo, dar nu va mai locui

acolo. Prefera să privească apa, să se simtă scăldată de razele soarelui. Fusese singură la New York. Aici era rareori singură.

Johnno o vizitase de două ori, rămânând de fiecare dată câte două săptămâni. Îi dăruise de ziua ei o broşă, o pasăre Phoenix din aur stând pe o flăcără din rubin.

Purta deseori broşa sperând că şi ea va avea curajul să îşi întindă aripile din nou.

P.M. Se însurase cu Lady Annabelle şi trecuseră pe ta Los Angeles, pe o rută ocolitoare pentru a-şi petrece apoi luna de miere în Caraibele mexicane. Felul în care noua doamnă Ferguson îşi iubea soţul mai ceva ca pe ochii din cap, aproape că i-a redat Emmei încrederea în posibilităţile căsătoriei. Deşi grăsuţă şi gravidă, Annabelle se îmbrăcase pentru nuntă într-o rochie mini din piele aibă. P.M. Era evident fericit cu ea. Nici în prezent nu erau lipsiţi de companie. Stevie şi Katherine Haynes sosiseră în urmă cu o noapte. Mliltă vreme după ce se dusese la culcare, Emma îi auzise pe tatăl ei şi pe Stevie cântând. Ca în timpurile de demult, s-a gândit ea. Muzica a făcut-o să tânjească după zilele când era

copil şi când, de parcă ar fi fost Cenuşăreasa, Brian sosise şi o luase pentru à o duce la un bal fără sfârşit.

— Bună dimineaţa. Katherine venise cu două ceşti de cafea.

— Bună.

— Te-am văzut aici şi m-am gândit că vrei cafea.

— Mulţumesc. E o dimineaţă frumoasă.

— Da. De-aia n-am. Putut dormi. A ales un fotoliu de lângă Emma. Numai noi ne-am trezit?

— Da. A sorbit din cafea.

— Vrei să nu stau lângă tine?

— Ba stai, scuză-mă. Nu vreau să fiu nesuferită.

— Dar nu te simţi bine cu mine?

— Asta din cauza profesiunii tale.

Katherine şi-a întins picioarele până la stinghia fotoliului.

— Sunt aici ca prietenă, nu în calitate de doctor. Dar n-aş fi nicio bună prietenă, niciun doctor bun, dacă n-aş încerca să te ajut.

— Mă simt perfect.

— Arăţi perfect. Dar nu toate rănile apar

în exterior, nu-i aşa?

Emma a privit-o fără emoţie.

— Poate că nu, dar se spune că timpul le vindecă pe toate.

— Dacă ar fi adevărat, eu nu m-aş amesteca. Părinţii tăi siânt îngrijoraţi, Emma.

— N-au de ce. Nu vreau să fie preocupaţi de mine.

— Ei te iubesc.

— Drew este mort, a zis Emma. Nu-mi mai poate face rău.

— Nu te mai poate lovi, a fost Katherine de acord. Dar încă te mai poate răni. A tăcut bându-şi cafeaua şi privind valurile. Eşti prea politicoasă pentru că nu-mi spui să mă duc dracului.

— Tocmai la asta reflectam.

Fiâzând, Katherine şi-a întors capul.

— Într-o zi o să-ţi spun câte bădărănii revoltătoare mi-a oferit Stevie. Nu cred că eşti în stare să-l întreci.

— Îl iubeşti pe Stevie?

— Da.

— Te măriţi cu el?

— Mai întreabă-mă peste şase luni, a

tresărit uşor Katherine. Bev mi-a spus că te vezi cu un anume Michael.

— E un prieten. „Te iubesc, Emma”. Un prieten, a repetat punând cafeaua alături.

— Un detectiv, nu? Fiul omului care s-a ocupat cu investigaţiile în cazul uciderii fratelui tău. Luând tăcerea Emmei drept aprobare, Katherine a continuat: E ciudat cum merge viaţa în cercuri, nu-i aşa? Ne face să ne simţim ca nişte câini alergând după propria lor coadă. Când l-am întâlnit pe Stevie, tocmai terminasem un divorţ penibil. Eram la pământ cu nervii, cât despre părerea mea în legătură cu bărbaţii… L-am detestat pe Stevie de la prima vedere. Era ceva personal. Profesional, eram nevoită să îl ajut şi acum uite unde am ajuns.

— Te-ai simţit atunci de parcă ai fi eşuat? Emma a mai sorbit din cafeaua rece, deşi nu mai avea chef să bea.

— În cazul căsătoriei mele? Katherine se aşteptase la întrebarea aceasta. Da, chiar am dat greş. Dar oamenii eşuează destul de des. Cel mai greu nu e să suporţi treaba asta, ci să o accepţi.

— Eu am dat greş cu Drew, accept. Asta ai vrut să afli?

— Nu. Nu trebuie să spui decât ce doreşti.

— Eu am eşuat cu mine însămi. A aruncat cana pe măsuţa roşie. Lunile astea din urmă mi-au arătat că am eşuat în ceea ce mă privea personal. Ăsta e răspunsul corect?

— Oare ăsta este?

Emma s-a înfuriat teribil de tare.

— Dacă doream un psihiatru, puteam avea o duzină până acum.

— Ştii, m-ai impresionat prima oară când te-am văzut. Erai gata să faci orice în camera aia de spital, la Stevie, după ce l-ai pus la punct aşa cum eu mă dădusem de ceasul morţii s-o fac şi nu reuşisem. De altfel, el nici nu se lăsa ajutat.

— Eu nu sunt Stevie.

— Nu, nu eşti. Atunci Katherine s-a ridicat. Nu era la fel de înaltă ca Emma, dar când ridica tonul avea o autoritate indubitabilă. Vrei să-ţi spun de câte femei se abuzează conform statisticelor anuale? Se pare că e bătută câte una la fiecare optsprezece secunde în ţara asta. Te surprinde? A întrebat-o când Emma s-a

holbat la ea. Vrei să te simţi de parcă ai fi unicul personaj al unui club exclusiv? Vrei să afli câte dintre ele rămân cu bărbaţii lor deşi sunt bătute? Rămân multe, nu pentru că nu au prieteni sau familie care să le ajute.. Nici pentru că sunt sărace sau lipsite de educaţie. Rămân de frică, pentru că şi-au pierdut respectul faţă de ele însele. Le e ruşine, nu au mintea clară. Statistic, una găseşte ajutor, dar alte douăsprezece nu. Tu ai rămas în viaţă, Emma, dar nu ai reuşit să devii o supravieţuitoare. Cel puţin deocamdată.

— Într-adevăr. Emma s-a răsucit. Avea ochii umezi, dar în ei se citea furia. Trebuie să-mi trăiesc fiecare zi cu ideea asta. Crezi că e folositor să vorbesc despre asta, să caut scuze, motive? Ce contează cauza? Contează doar că s-a petrecut. Mă duc să mă plimb. S-a repezit în jos pe scări şi s-a îndreptat spre ţărm.

Katherine era o femeie răbdătoare. Timp de două zile n-a spus nimic, n-a făcut nicio referire la convorbirea cu Emma. Aştepta, în vreme ce Emma păstra o distanţă politicoasă. Zilele nu erau deloc monotone.

Pentru că ea se afla pentru prima oară în America, Stevie voia să-i arate totul. Petreceau ore în şir privind peisaje, făcând vizite în locurile turistice, de la Calea Vedetelor până la Disneyland şi Knoxberry Farm. Noaptea se duceau prin cluburi, Uneori mergeau singuri, alteori în grup. Ei îi plăceau mai mult nopţile petrecute acasă, cu Stevie, care parcă ar fi făcut dragoste cu chitara lui în timp ce cânta. Dar gândul îi stătea necontenit la Emma. Stevie şi-a dat seama – poate de asta se îndrăgostise Katherine de el – că ea simţea nevoia să ajute chiar dacă ajutorul îi era respins. Şi-a încercat norocul când a auzit-o pe Emma coborând înaintea zorilor. S-a dus după ea şi a găsit toate luminile aprinse. Emma era în bucătărie şi se uita pe fereastra întunecată.

— Aş vrea nişte ceai, a zis senină Katherine îndreptându-se spre aragaz. E tare plăcut, mai ales dis-de-dimineaţă. N-a făcut niciun comentariu în legătură cu lacrimile care se uscau pe obrajii Emmei, ci şi-a făcut de lucru cu cănile şi farfurioarele. O admir pe mama ta. Prin mici detalii ea face din bucătărie camera cea mai comodă

din casă. În bucătăria mea mă simt întotdeauna de parcă aş sta la altcineva. A pus ceaiul la fiert într-un vas cu o formă ciudată. Stevie m-a dus ieri după-amiază prin Studiourile Universal. Ai fost pe acolo? A aşteptat o clipă răspunsul Emmei, apoi a continuat: M-am uitat atentă la Fălci şi m-am mirat de ce filmul m-a îngrozit atâta. Filmul nu e decât o iluzie. A turnat apă fiartă peste ceai. Ştii micul tramvai care circula în jurul casei lui Norman Bates – îl ştii tu, din filmul Psycho? Arată ca în film, minus atmosfera de teroare. S-ar părea că atunci când scoţi ceva din context, chiar ceva înspăimântător, ace! Lucru îşi pierde puterea. Devine doar o căscioară ciudată sau un peşte mecanic.

— În viaţă nu e la fel ca în filme.

— Nu, dar există paralelisme interesante. Vrei frişcă?

— Nu, mulţumesc. A tăcut în timp ce Katherine turna ceaiul. Apoi s-a trezit vorbind fără de voie: Uneori am senzaţia că vremea petrecută cu Drew a fost un film pe care îl pot privi cu detaşare. Apoi, în dimineţile în care mă trezesc înaintea

zorilor, mi se pare că sunt iar la New York, în apartament, şi el doarme alături de mine. Îl pot chiar auzi respirând în întuneric. Şi ultimele luni alcătuiesc un film. Înseamnă că sunt pe cale de a înnebuni?

— Nu, înseamnă că ai trecut printr-un calvar teribil.

— Dar ei s-a dus. Ştiu că a murit. De ce-mi mai este frică?

— Îţi este?

Emma nu-şi putea ţine mâinile pe loc. Muta şi împingea obiectele pe masă. Un pahar cu vin, un castron cu fructe, bolul cu zahăr.

— El se folosea de tot felul de farse. După ce i-am povestit despre Darren tot ce-mi aminteam, ce simţeam atunci. Probabil că se dădea jos din pat după ce adormeam. Acum îi vorbea fără oprire. El punea cântecul acela din noaptea în care a fost ucis Darren. Apoi îmi tot şoptea numele până mă trezeam în întuneric, auzind melodia aceea. Întotdeauna încercam să aprind lumina, dar el scotea veioza din priză, aşa că eu rămâneam în pat rugându-mă să înceteze. De cum începeam să ţip, el

se întorcea. Îmi spunea că fusese un vis. Acum, când am coşmaruri, zac în pat, îngheţată, terorizată de ideea că va deschide uşa şi-mi va spune că totul n-a fost decât un vis.

— Ai avut un coşmar azi-noapte?

— Da.

— Mi-l poţi povesti?

— Sunt cam aceleaşi coşmaruri în punctele esenţiale. Se petrec în noaptea uciderii lui Darren. Mă trezesc ca atunci. În hol e întuneric, muzica se aude, iar mie mi-e frică. Îl pot auzi pe el ţipând. Câteodată ajung la uşă, dar Drew e acolo. Uneori e altcineva, dar nu ştiu cine.

— Vrei să ştii?

— Acum vreau, când sunt trează şi mă simt în siguranţă. În timpul visului însă, nu vreau. Parcă ar trebui să mor dacă intru, dacă el mă atinge.

— Te simţi ameninţată de bărbatul ăla?

— Da.

— De unde ştii că e un bărbat?

— Eu… Şovăia. Întunericul de afară devenise cenuşiu. Se auzeau prin fereastra deschisă pescăruşii gălăgioşi ca nişte copii.

Nu ştiu, dar sunt sigură.

— Te sperii de bărbaţi din cauza lui Drew?

— Nu mi-e frică de tata sau de Stevie. Nici de Johnno sau de P.M. Câtuşi de puţin.

— Dar de Michael?

— Nu mă tem că o să mă lovească. A băut din ceaiul rece.

— Dar frică tot îţi este?

— Da, că n-aş fi în stare să… A tăcut, dând din cap. Dar nu despre Michael e vorba, ci despre mine.

— E normal să te sperii de o relaţie fizică, Emma, când experienţa ta nu ţi-a adus decât durere şi umilinţă. Intelectul îţi spune că intimitatea ar trebui să aibă alte valenţe, dar asta e una şi realitatea ta emoţională este alta.

Emmei îi venea să zâmbească.

— Vrei să spui că aceste coşmaruri sunt rezultatul represiunii sexuale?

— Freud aşa ar fi zis, a zâmbit Katherine. Dar eu sunt doar pe jumătate convinsă. Pur şi simplu încerc toate variantele.

— Să-l dăm pe Michael deoparte. El nu mi-a cerut niciodată să facem sex.

Nu să facă dragoste, ci sex, a notat

Katherine. O să se lămurească ea mai târziu.

— Dar ai vrea să-ţi ceară?

Acum Emma zâmbea. Veniseră zorile şi se simţea în siguranţă dimineaţa.

— Mi-am închipuit eu că psihiatrilor le place bârfa.

— Bine, trecem peste asta. Pot să-ţi sugerez ceva?

— Da.

— Ia-ţi aparatul foto şi fă poze astăzi. Drew ţi-a răpit anumite plăceri ale tale. De ce să nu-ţi demonstrezi ţie însăţi că de fapt n-a reuşit?

Emma a urmat sfatul lui Katherine fără mare convingere. N-avea poftă de fotografiat. Îi plăcuse întotdeauna să facă portrete de oameni, dar fusese ţinută atâta vreme departe de ei. Trebuia totuşi să recunoască faptul că se simţea bine ţinând aparatul în mână, jucându-se cu obiectivul, stabilind un unghi pentru o anumită poză. Şi-a petrecut dimineaţa concentrată pe palmieri şi pe clădiri. Instantaneele nu erau grozave, dar fotografiatul era relaxant. Până la prânz folosise deja două role şi se întreba

de ce renunţase atâta vreme la ceva care îi plăcea atât de mult. Aproape fără a-şi da seama a îndreptat maşina în direcţia casei lui Michael. Era o după-amiază frumoasă de duminică, prea frumoasă pentru a şi-o petrece singură. Nu-i făcuse nicio fotografie lui Michael în afara aceleia din copilărie. Conroy putea constitui un subiect interesant. Toate astea erau pretexte. Le-a lăsat deoparte când a ajuns în faţa casei. Maşina lui era acolo, dar n-a răspuns prea repede. Câinele începuse să latre când" bătuse la început în uşă şi acum urla şi zgâria de cealaltă parte a uşii. L-a auzit pe Michael înjurându-l şi a râs. În clipa când a deschis, şi-a dat seama că îl deranja. Era după-amiază, dar avea ochii obosiţi şi tulburi. Purta nişte blugi puşi în grabă şi cu fermoarul incomplet ridicat. S-a frecat pe faţă cu o mână.

— Emma?

— Da. Iartă-mă, Michael. Ar fi trebuit să te sun.

— Sa întâmplat ceva? El părea orbit de lumina soarelui.

— Nu, ascultă, pot pleca. Treceam doar

prin apropiere.

— Ba intră. A luat-o de mână privind înapoi peste umăr. La naiba.

— Michael, am sosit într-un moment nepotrivit. Pot... A păşit peste prag. Şi-a îngustat ochii din pricina întunericului. Oh, Doamne! Înăuntru era o dezordine cumplită. A fost dată o spargere la tine?

— Nu. Era prea obosit ca să-i mai pese de aparenţe, aşa că a condus-o în bucătărie. Câinele continua să latre şi să le dea ocoluri.

— Ai dat o petrecere, deci, i-a zis supărată că nu fusese invitată şi ea.

— Nu. Te rog, aici trebuie să am nişte cafea, a mormăit cotrobăind prin bufet.

— Uite. A găsit cafeaua în chiuvetă cu o pungă de cartofi prăjiţi. Vrei să...

— Nu. A dat-o deoparte. Fac eu cafeaua aia. Conroy, dacă nu taci îţi înnod limba în jurul gâtului. În schimb a luat punga cu cartofi şi i-a dat-o căţelului. Cât e ceasul?

Emma şi-a dres glasul. Îi era jenă să-i spună că pe cafetieră se afla deja un ceas.

— Cam douăsprezece şi treizeci.

El s-a încruntat spre lingura de cafea din

mână. Era clar că uitase câtă cafea pusese. Când a mai pus o lingură, Emma a ridicat aparatul foto şi l-a pozat.

— Scuză-mă, i-a zis când el i-a aruncat o privire. A devenit un fel de reflex.

El a tăcut, dar iar a început să caute printre ceşti. Parcă ar fi mâncat cu o seară înainte cretă, aşa un gust avea în gură. În cap îi răsuna o orchestră de jazz. Era sigur că avea ochii umflaţi cât mingile de golf şi, a descoperit că i se terminaseră şi fulgii de cereale.

— Michael… Emma vorbea precaută nu din cauza timidităţii, ci pentru că-i era teribil de frică să nu izbucnească în hohote de râs. Îmi dai voie să-ţi fac ceva de mâncare?

— N-ai din ce.

— Stai, jos. Şi-a dres iar glasul şi l-a împins pe un scaun. Începem cu cafeaua. Unde sunt cănile?

— În bucătărie.

— Perfect. A găsit după lungi căutări un pachet de căni de plastic imense. A turnat cafeaua. Avea consistenţa noroiului şi părea la fel de apetisantă, dar el a luat-o. În timp

ce cofeina îşi făcea efectul, a zărit-o pe Emma cu capul băgat în frigider. Arăta absolut grozav, cu o bluză scurtă şi pantaloni subţiri bleu. Avea părul lăsat pe spate. O prefera astfel pentru că se putea juca în părul ei. Dar ce făcea în frigiderul lui?

— Ce faci?

— Îţi pregătesc masa. Ai un ou. Cum îl vrei?

— Prăjit. A terminat cafeaua şi s-a uitat după altă porţie.

— Şunca s-a înverzit şi parcă ar avea viermi. A scos oul, o bucată de brânză şi o bucată de pâine. N-am mai văzut în viaţa mea ceva viu într-un frigider. A reuşit să-i facă un sandviş cu ou şi brânză, cu cimbru pe deasupra, şi s-a aşezat vizavi de el ca să-l privească mâncând. Michael, nu că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar te pot întreba de câtă vreme locuieşti în felul ăsta?

— Am cumpărat casa acum patru ani.

— Şi tot ai rămas în viaţă. Rezistent mai eşti, Michael.

— Tocmai mă gândeam să fac curăţenie.

— Poate cu buldozerul.

— Nu-i grozav să te laşi insultat în timpul mesei. A privit-o fotografiindu-l pe Conroy, care dormea acum cu labele încrucişate peste punga de cartofi prăjiţi. N-o să-i dea drumul niciodată..

— Te simţi mai bine? I-a zâmbit ea.

— Aproape omeneşte.

— Am înţeles că trebuie să mă apuc iar de lucru. M-am gândit că ai vrea să te plimbi câteva ore. Brusc se simţea intimidată. Acum era cu totul altceva, când el se trezise pe deplin şi o observa cu atenţie. Ştiu că ai fost ocupat în săptămânile din urmă.

— M-am ocupat de o crimă făcută cu o singură mână. Conroy, leneşule, adu ţigările. Câinele a deschis un ochi şi a mârâit. Du-te. El a scos un sunet foarte uman semănând cu un suspin şi s-a ridicat greoi. M-ai cam evitat, Emma.

Ea a vrut întâi să nege.

— Îmi pare rău. Tu ai fost un prieten bun, iar eu…

— Dacă iar începi să fii prea politicoasă, mă calci pe nervi. A luat pachetul de ţigări adus de Conroy, apoi s-a ridicat să-i dea drumul câinelui afară.

— N-o să mă mai port aşa.

— Bine. S-a întors. Aşteptase şase luni, sperând că ea o să vină şi o să bată la uşa lui. Acum, că o făcuse, tot era supărat. De ce ai venit aici?

— Ţi-am spus.

— Ai vrut să nu fii singură ca să faci câteva poze şi te-ai gândit la bătrânul Michael.

Ea a 0us sticla jos şi s-a ridicat ţeapănă.

— E clar că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Acum înaintezi, acum dai înapoi, a murmurat el. Ăsta-i un obicei prost al tău, Emma.

— N-am venit aici să mă cert cu tine.

— Cu atât mai rău. De mult n-am mai făcut aşa ceva. A păşit spre ea. Ea s-a retras. Nimic nu-l înfuria mai tare decât asta. Fir-ar să fie, eu nu sunt Latimer. Mă îmbolnăveşte de moarte când mă gândesc că tu vezi în mine pe un altul când mă apropii. Dacă-i vorba să luptăm, să ştii că nu suntem decât tu şi cu mine şi nimeni altcineva.

— Eu nu vreau să lupt. Înainte de a-şi fi

dat seama că asta făcea, luase sticla şi azvârlise cu ea. În chiuvetă au explodat cioburile. Ea a rămas aşa, împietrită, până i-a dispărut furia.

— Altceva mai vrei? Altă sticlă?

— Trebuie să plec. Şi-a luat aparatul foto, dar el s-a apropiat şi şi-a pus o mână peste a ei.

— Nu şi de astă dată. Tonul lui nu era calm. Când ea l-a privit s-a clătinat, aşteptând. Nu o să te mai îndepărtezi de mine iar, Emma. Cel puţin nu până când nu o să asculţi ce doresc să îţi spun.

— Michael…

— Te rog să taci. Te-am dorit de la bun început. În ziua aceea de pe plajă de acum mulţi ani, când te-am dus acasă, aşa de mult mi-ai plăcut încât mi-e greu să-ţi explic. Nu aveam decât şaptesprezece ani şi nu m-am mai putut gândi la nimeni în afară de tine săptămâni în şir după aceea. Am cutreierat plaja aia, aşteptând mereu să te întorci.

— Nu am putut. Ea s-a răsucit, dar nu părea să intenţioneze să plece.

— Am trecut peste asta. Michael a scuturat o ţigară din pachet, apoi a scos

toate sertarele din bucătărie căutând un chibrit. Am crezut că am depăşit faza asta, dar atunci tu te-ai întors. Acum, când mă gândeam la treburile mele, să tund iarba, tu te găseşti în faţa mea. Eu de-abia pot răsufla. La dracu', acum nu mai sunt un copil şi nu mai e o simplă preferinţă.

Ea a trebuit să se străduiască să aibă un ton normal. Simţea o altfel de frică de data asta. Parcă toţi nervii îi tremurau.

— Dar aproape că nu mă cunoşteai.

— Tu ştii mai bine, Emma. A fost ceva deosebit acolo, când am stat noi pe plajă. Ai fost prima fată pe care am sărutat-o. O singură dată. N-am putut uita niciodată. Nu am fost în stare. După aceea tu ai plecat.

— A trebuit să plec.

— Poate că a trebuit. El a azvârlit ţigara afară prin uşă. Nu sosise încă timpul, asta mi-am spus. Cristoase, a trebuit să-mi tot spun asta ani de zile. S-a apropiat de ea. O simţea tremurând când a prins-o de braţe, dar n-a lăsat-o să-i scape. Nu şi de data aceasta. Când o să sosească timpul, Emma?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Asta-i o minciună gogonată. Înţelegi

perfect.

— Nu pot.

— „Nu vreau”, a corectat-o. Din cauza lui. La dracu’, mi-ai rupt inima când, te-ai căsătorit cu el şi am fost nevoit să trăiesc cu ideea asta. E ca şi când mi-aş fi risipit jumătate din viaţă încercând să te uit. Poate că aş fi reuşit, dar tu te-ai reîntors.

— Eu… Şi-a umezit buzele uscate. Eu n-am avut nicio vină, de altfel. În ochii lui s-a văzut ceva ce a făcut-o pe ea să-şi tină răsuflarea.

— Ţi-am spus că de astă dată va fi altfel. Aveam de gând să fac să fie altfel. Şi apoi… Când am descoperit ce ţi-a făcut, aproape că am înnebunit. Mi-a fost frică să te ating în toate aceste luni. Dă-i timp, aşa mi-am spus mereu. Dă-i timp să treacă peste asta. La dracu’ cu tot timpul ăsta.

A atras-o cât mai aproape şi i-a acoperit gura cu a lui.

Capitolul 39

Ea nu se aştepta la aşa ceva. Era prinsă în capcană. Nu putea nega că era lipită de el, simţindu-i trupul puternic, tensionat,

excitat, iar gura lui i se părea că o arde pe a ei. A reflectat că ar fi trebuit să se simtă revoltată sau îngrozită din cauză că iar o strângea în braţe un bărbat. Dar nu avea asemenea sentimente. Capul i se învârtea de rapiditatea senzaţiilor care o invadau. Căldură, plăcere şi săgeata ca de gheaţă a dorinţei. Nu voise să li se dea acelor bărbaţi, nici lui. De ce-ar fi vrut când asta însemna să se lase dominată din nou de altcineva?

Dar el s-a retras înainte de a fi obligată să se zbată. N-a scos o vorbă, a privit-o numai. Ea a rămas ţeapănă cu ochii rotunjiţi, cu respiraţia accelerată. Da, prinsa în capcană, şi-a dat seama Emma. Se părea totuşi că n-o deranja. Simţea din nou, simţea cu adevărat, deşi acceptase de multă vreme că nu era capabilă de asemenea senzaţii. Lui îi trecuse furia, aşa că nu-i mai rămăsese decât dorinţa.

— Nu vreau să-ţi fie frică de mine.

Da, nu era genul acela de bărbat, i se citea în ochi. Dacă era prinsă în capcană, dorinţele ei, propriile ei vise erau cele care o ţineau prizonieră.

— Nu-mi e frică.

El i-a pus cu blândeţe mâinile pe umeri. Ea n-a protestat când el şi-a ridicat mâinile spre faţa ei. Nici nu a încercat să-l evite când i-a atins din nou buzele de ale lui. Ou multă duioşie de astă dată. Deşi pulsul i se accelerase, muşchii nu i s-au încordat. Îl dorea, s-a gândit iar, îl dorea cu adevărat. Apoi în mintea ei n-a mai rămas niciun alt gând în afară de gândul la el. Michael a simţit schimbarea, răspunsul şovăitor al buzelor ei care se desfăceau uşor sub ale lui, trupul ei care părea să se topească într-al lui. Şi el tremura sărutând-o pe toată faţa. Apoi l-a strâns în braţe şi şi-a lipit ea buzele de ale lui. El a ridicat-o în braţe. Se părea că era unicul mod în care o putea iubi pentru prima oară. A continuat să o sărute, când uşor, când mai apăsat, în timp ce o purta spre dormitor. Draperiile nu erau coborâte aşa că soarele pătrundea în valuri gălbui. Lui i-ar fi plăcut să se afle cu ea la lumina lumânărilor. Emma se străduia să nu se încordeze când el a lăsat-o pe pat. Ştia că din clipa aceea totul avea să meargă repede. Ar fi vrut ca el s-o sărute în

continuare, s-o ţină tot în braţe. Ştia că se putea şi mai bine. Se gândea că i-ar fi putut fi mai bine. El era lângă ea. Nu se aruncase deasupra ei, nici nu trăgea furios de hainele ei. A sărutat-o din nou, atât pentru a o excita cât şi pentru a o face să se simtă în siguranţă. Deşi ea avea o carne atât de tare, părea teribil de fragilă din cauza pielii, a gurii, a miresmei din părul ei. A mângâiat-o şovăitor pe pieptul gol şi a simţit că ia foc. Cu un geamăt de plăcere, i-a mângâiat limba cu a lui. Asta l-a făcut să se simtă ca străbătut de un val de căldură. Mişcările lui erau încete şi o uluiau. O seduceau. Aştepta ca el să-şi ia partea, dar el continua să ofere fără a lua. O mângâia pe tot trupul făcând-o să tremure. Dar nu de frică. Simţea la el generozitatea. Simţea compasiunea. În trupul ei se răspândea adânc o senzaţie de plăcere care a făcut-o să se lipească de el, să se agaţe cu mâinile de el. Îl dorea cum nu îşi închipuise că ar fi putut dori un bărbat. Îşi vârâse mâinile în părul lui şi îi căuta lacom sărutările fierbinţi, umede. Când Michaeh s-a retras, ea a gemut protestând şi a întins mâinile după el.

— Vreau să te privesc, i-a spus. Am aşteptat prea multă vreme ca să te pot privi astfel. Ea îl privea şi o durea trupul de dorinţă, în timp ce el o mângâia pe părul răspândit pe pernă. A continuat să o privească şi în timp ce îi descheia bluza. Îi vedea în ochi şi confuzia şi dorinţa. Avea nevoie de tandreţe. Când ea a ridicat o mână ca să se acopere, i-a dus degetele la buze. Apoi a sărutat-o pe sâni. L-a scăpat un geamăt. Ea era micuţă, cu carnea tare. Dulce. Senzaţia era aproape de nesuportat. Pielea ei ardea la cea mai uşoară atingere.

I se părea că ea, gustul ei, pielea netedă făceau una cu el. Îi auzea respiraţia rapidă şi întretăiată ca şi a lui. Emma şi-a arcuit trupul când el i-a scos bluza. O săruta pe tot ’ trupul, iar ea tremura de la arşiţa gurii când a coborât de pe faţă, pe umeri, apoi, lent, dureros aproape, pe piept şi mai jos. A tresărit când a muşcat-o uşor, dar suferinţa nu apărea. Numai că totul părea un delir, l-a dat jos pantalonii largi cu mare încetineală, sărutând-o necontenit. Ea îl dorea. Niciodată nu mai dorise astfel să facă dragoste. Visase doar. Trupul ei era lipicios

datorită transpiraţiei, fremăta de dorinţă, dar èl continua să o sărute şi să o mângâie, făcând-o să se agaţe de cearceafuri când a muşcat-o uşor de genunchi., Nu mai putea suporta acel val de fierbinţeală, voia mai mult. Când el şi-a trecut degetele peste şoldurile ei, s-a cutremurat. Nu mai avea aer. În cap îi zumzăia ceva, o teroriza senzaţia aceea. S-a cambrat datorită senzaţiei de plăcere amestecată cu teamă. Orgasmul a apărut brusc, ca o lovitură catifelată care a făcut-o să cadă înapoi, gâfâind.

— Doamne, cât de dulce eşti!

El însuşi respira greoi când a sărutat-o din nou pe gură. Înainte ca tremurul ei să înceteze, i-a venit un nou orgasm. Ar fi vrut să-i strige numele, dar nu putea, doar şopti mângâindu-l pe pielea umedă.

— Te rog. Respira din nou întretăiat. Trupul îi era străbătut de valuri de senzaţii până când a devenit numai o masă de plăcere febrilă. Şi parcă tot nu era destul. Vreau… a ţipat şi a întins mâna dând jos ceva care s-a spart.

— Spune-mi. Dorea nebuneşte să-i spună

ce dorea. Niciodată nu ajunsese să se simtă în felul acela. Tensionat până la limită. Totuşi s-a dat înapoi. Uită-te la mine şi spune-mi.

Ea a deschis ochii. Se vedea pe ea în ochii lui.

— Te vreau. A întins mâinile şi şi-a lipit gura de a lui. A ţipat tare când s-au unit într-un singur trup.

Ea a dormit o oră, extenuată, de-a latul patului. El a rămas îndelung lângă ea, mângâind-o pe păr şi întrebându-se cum să n-o piardă. Deşi era îndrăgostit de ea de atâta vreme, nu putuse înţelege ce ar fi însemnat cu adevărat atunci când i-ar fi devenit iubit. Îşi imaginase. De nenumărate ori. Dar aşa ceva nu mai simţise niciodată şi cu nicio femeie. Niciuna nu fusese ca Emma. Dacă o să fie necesar să cerşească, o să cerşească. Dacă va trebui să lupte, va lupta. Acum în niciun caz nu o s-o mai piardă.

Când Emma s-a trezit, el plecase. A rămas pe burtă, încercând să priceapă ce se întâmplase cu trupul ei. Părea imposibil să fi simţit, să fi făcut toate acele lucruri fără o

clipă de şovăială sau de regret. Încă în urmă cu câteva ore fusese sigură că nu mai dorea să fie atinsă de nimeni, totuşi poate că azi, pentru prima oară în viaţă, fusese atinsă cu adevărat. Zâmbind, s-a rostogolit gândindu-se să se îmbrace şi să-i caute. Apoi i-a văzut pistolul. Era la locui lui, agăţat pe cureaua lui de spătarul unui scaun din apropierea patului. Ea folosise un pistol, şi-a amintit Emma. Deşi amintirile faptelor de dinainte erau uşor voalate, vedea clar acele momente finale. Şi-a reamintit senzaţia din clipa în care luase pistolul în mână şi apucase trăgaciul. Ca să ucidă. Parcă avea şerpi în stomac la gândul că fusese în stare de aşa ceva. În mai puţin de doi ani iubise, se măritase şi ucisese. Acum, tot restul vieţii, nu mai avea decât să se întrebe cum putuse face aceste trei lucruri. Când uşa de la dormitor s-a dat de perete, automat a tras cearceaful pe ea.

— Dumnezeule, te-ai trezit. Michael adusese nişte pui şi şase cutii de Coca-Cola. Ţi-e foame probabil. Îşi luase un tricou pe deasupra blugilor. Dar era tot în picioarele goale. Era altfel decât un bărbat care ar fi

putut trage cu pistolul. Înainte ca ea să răspundă, el s-a aplecat şi a sărutat-o într-un fel care i-a întunecat mintea.

Am putea face un picnic.

— Un picnic, a zis ea ca un ecou. Unde?

— Chiar aici. A pus friptura de pui pe pat. În felul ăsta vecinii nu vor fi şocaţi pentru că tu eşti goală.

— Mă pot îmbrăca, a râs ea. El a privit-o lung.

— Aş prefera să n-o faci. A desfăcut râzând o cutie de Coca. Să pun muzică? A apăsat pe butonul radioului cu ceas. S-a auzit Linda Ronstadt cu Blue Bayon. A desfăcut pachetul cu pui. Nu ţi-e foame?

Puiul mirosea ademenitor. Emma şi-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Nu pot mânca goală.

— Ba poţi. I-a dat să guste o bucăţică.

— Zău că nu pot, a râs ea din nou.

Michael a pus puiul la loc în cutie şi şi-a scos tricoul.

A îmbrăcat-o pe ea cu tricoul.

— Aşa e mai bine?

— Mult. Tricoul avea mirosul lui Michael. Asta o făcea să fie tot atât de pofticioasă

cum fusese simţind mirosul puiului. N-am mai avut parte de un picnic în pat.

— E ca şi când am fi pe o pătură, pe plajă. Mâncăm, ascultăm muzică şi apoi ne iubim. Dar evităm nisipul.

Ea a băut cu lăcomie din sticla pe care i-o întinsese el..

— Nu ştiu cum s-a petrecut totul.

— Perfect. Aş fi încântat să repetăm.

— A fost… A tăcut, supărată pe sine.

— Doar nu vrei să afli dacă mie mi-a fost bine?

— Nu. El râdea. Iar a gustat din pui. Nu contează. Încântat de ea, de sine, de orice, el şi-a plimbat degetul pe braţul ei.

— Vrei să facem ceva ca un fel de grafic de la unu la zece?

— Taci, Michael.

— De ce, că graficul tot a fost depăşit? Râdea de ea.

— Pentru mine n-a fost niciodată ce a fost acum, a murmurat ea. Eu niciodată… N-am crezut că pot… A respirat profund. Credeam că sunt frigidă.

Lui îi venea să râdă, dar îşi dădea seama după expresia ei că nu era o glumă. Din nou

Latimer, a reflectat Michael şi a încercat să-şi controleze vocea.

— Ai crezut greşit. Răspunsul lui neglijent fusese cel mai potrivit lucru din lume.

Ea zâmbi.

— Dacă mă luam după instinctele mele în ziua aia, pe plajă, când ne-am sărutat, ar fi fost de multă vreme altă situaţie.

— Îţi poţi asculta instinctele acum. Ea şovăia. S-a ridicat în genunchi şi l-a sărutat. Michael a dat deoparte mâncarea pe jumătate consumată. Ea s-a rostogolit pe pat râzând, împreună cu el.

— Rămâi aici la noapte.

Soarele apunea când ea a început să se îmbrace.

— Nu în noaptea asta. Trebuie să mă pot gândi.

— Mi-a fost frică să nu începi iar să reflectezi. A luat-o în braţe. Te iubesc, Emma. De ce să nu te gândeşti la asta? Ea n-a răspuns, doar a închis ochii. Trebuie să mă crezi.

— Vreau să te cred, i-a spus. Dar nu am încredere în mine. Cu puţin timp în urmă îmi închipuiam că Drew mă iubea şi eu îl

iubeam pe el. Gândeam greşit în ambele sensuri.

— La dracu', Emma. S-a dus să tragă draperiile. Soarele asfinţise.

— Nu la tine e problema.

— Nu?

— Nu. Ştia că el nu ar fi putut înţelege. Eu nu sunt sigură pe mine. Problemele mele nu au început cu Drew. Şi-aşa ar fi fost destul de dificile. Trebuie să înţeleg eu însămi ce doresc pentru a şti ce să cer.

— Eu nu doresc să trăiesc cu tine doar o zi din viaţă.

Ea a suspinat şi l-a sărutat pe umăr.

— În curând se întorc în Anglia tata şi Bev.

— Gândeşte-te de două ori dacă vrei să te întorci cu ei din nou, i-a spus furios.

— Nu mă poţi teroriza, Michael, am depăşit faza asta. Îşi dădu seama că nu spunea decât adevărul doar în clipa în care pronunţase aceste vorbe. Cred că o să stau în casa de pe plajă. Ei trebuie să-şi ducă vieţile înainte, iar eu am nevoie să mă decid ce-o să fac cu restul vieţii mele.

— Şi vrei să te îndepărtezi de mine?

— Nu chiar aşa. L-a îmbrăţişat. Nu vreau

să te pierd, de asta sunt convinsă. Dar încă nu ştiu ce să fac. N-am mai putea lăsa lucrurile aşa cum sunt încă puţin?

— Perfect. Dar trebuie să pricepi. N-am de gând să aştept veşnic.

— Nici eu.

Capitolul 40

Străduindu-se să aibă răbdare, Michael şi-a proptit piciorul de birou şi s-a uitat în plafon. Vocea de la telefon, ascuţită, agitată, bătea câmpii. Nevăstuica aia o să se transforme mai devreme sau mai târziu într-un martor, ştia el. Prefera să fie aşa cât mai curând.

— Ascultă, amice, l-a întrerupt. Am impresia că Springer e prietenul tău. Să fim cinstiţi. E posibil să fie un comis-voiajor neînsemnat, dar dacă l-am găsit ţeapăn, noi am devenit direct interesaţi. A făcut o pauză ascultându-i bolboroseala. Nimeni nu era mai puţin cooperant decât un martor alunecos, având şi tot felul de antecedente. Bine. Nu vrei să vii, o să te găsim noi. S-a uitat la sergentul care punea pe birou tot

felul de dosare şi de scrisori. Încearcă-ţi norocul pe stradă. La morgă a mai rămas ceva loc. Asculta ce i se spunea la telefon cotrobăind prin dosare. E o alegere bună. Întreabă de detectivul Kesselring.

Michael a închis telefonul şi s-a uitat urât la dosar. De cinci minute voia s-o sune pe Emma, dar soarta se opunea. Resemnat, s-a apucat să cerceteze corespondenţa.

— Hei, Kesselring, vrem partea ta de zece dolari pentru petrecerea de Crăciun.

Lui Michael îi venea să ucidă când auzea iar cuvântul *„Crăciun”*. Să-l ucidă chiar pe Santa.

— McCarthy îmi datorează douăzeci, ia-i de la el.

— Hei, s-a repezit auzindu-şi numele McCarthy. Unde îţi este spiritul de vacanţă?

— În portofelul tău, i-a zis Michael.

— Tot suspini pentru că doamna ta îşi petrece Crăciunul la Londra? Trezeşte-te, Kesselring, lumea e plină de blonde.

— Potoleşte-te.

— Cred c-o iubeşti, şi-a pus McCarthy o mână pe inimă.

Fără a-l băga în seamă, Michael studia

plicul. Era ciudat că tocmai când avea gânduri atât de negre despre Londra primea o scrisoare din acest oraş. O firmă de avocaţi, a reflectat, analizând adresa. Ce putea dori de la el o asemenea firmă? A deschis plicul şi a găsit o scrisoare deasupra şi un plic cu umbre roz şi albastre. Pe plic era un scris capricios şi o adresă. Jane Palmer.

Deşi nu era superstiţios, s-a holbat câteva minute la plic gândindu-se că poate purta veşti despre moarte. A scos scrisoarea şi a studiat scrisul cu mâzgălituri. După cinci minute se afla în biroul tatălui lui cu scrisoarea.

Dragă detectivule Kesselring,

Dumneata ai investigat cazul morţii fiului lui Brian Meavoy. Sunt convinsă că-ţi aminteşti. Şi eu îmi amintesc. Dacă te mai interesează, ar trebui să vii la Londra pentru a discuta cu mine. Ştiu totul în privinţa asta. A fost ideea mea, dar ei au făcut o dementă din asta. Dacă vei plăti pentru informaţie, putem ajunge la o înţelegere.

A dumitale,

— Ce părere ai? A întrebat Michael.

— Probabil că ştie ceva. Lou şi-a aşezat ochelarii mai bine şi a citit iar scrisoarea. Ea fusese la şase mii de mile distanţă când s-a petrecut şi niciodată nu s-ar fi putut stabili vreo corelaţie cu ea. Dar… O bănuise.

— Primul timbru e datat cu puţine zile înainte de a-i fi fost găsit trupul. După oamenii legii, scrisoarea s-a rătăcit din cauza adresei incomplete, apoi a rămas împreună cu restul hârtiilor ei. Au trecut peste opt luni, a zis supărat Michael.

— Şi dacă ajungea după opt zile, ea tot ar fi fost moartă în clipa aceea.

— Dacă spunea adevărul şi ştia cine a omorât copilul, cineva i-a copt-o. Cineva care nu ştia că trimisese o scrisoare. Vreau să văd raportul, să vorbesc şi cu ofiţerul care a cercetat cazul.

Lou întorcea scrisoarea pe toate părţile.

— Este primul indiciu pe care-l avem în aproape douăzeci de ani. Şi-a amintit de fotografia băieţelului pe care o deţinea poliţia şi l-a privit pe fiul lui. Presupun că te

duci la Londra.

Emma frământa coca pentru prăjituri şi încerca să-şi pună tot sufletul în asta. Întotdeauna îi plăcea *Crăciunul.* Anul acesta, pentru prima oară de când nu mai era copil, avea să-l petreacă împreună cu familia. Bucătăria mirosea a scorţişoară şi a zahăr ars, se auzeau colinde, iar Bev măsura ingredientele pentru budinca de fructe. Afară ningea uşor.

Inima ei nu era totuşi acolo. Era la şase mii de mile distanţă, cu Michael. Bev şi-a pus braţul în jurul taliei ei.

— Sunt atât de mulţumită că eşti aici, Emma. Înseamnă foarte mult şi pentru mine şi pentru tatăl tău.

— Şi pentru mine. A tăvălit prin făină o prăjitură în formă de fulg. Mă lăsai să fac asta şi când eram mică. Dacă Johnno era prin apropiere, el ciupea câte un pic de cocă înainte de a coace prăjiturile.

— Păi de ce crezi că l-am scos de aici împreună cu Bri? O privea pe Emma presărând zahăr colorat pe deasupra. Ţi-e dor de Michael, nu?

— Ştiu şi eu? Nu prea tare. A dus tava

spre cuptor. N-are sens. E vorba doar de două săptămâni. După ce a potrivit timpul de coacere, s-a întors la cocă, să facă rulouri. Era bine să aibă treabă, să se simtă necesară. Probabil că e bine că am plecat. Nu vreau să mă mai implic prea curând.

— Katherine spune că faci progrese grozave.

— Cred că da. Îi sunt îndatorată că stă cu mine la Los Angeles în timpul din urmă. Nu întotdeauna mi-a convenit, a adăugat zâmbind. Dar când dezbaţi problemele e mai bine.

— Înţeleg că tot mai ai coşmaruri.

— Nu la fel de des. Şi m-am apucat iar de treabă, cu cartea aia. A făcut o pauză cu forma de prăjitură în mână. Acum un an Crăciunul a fost un coşmar. Anul ăsta e aproape perfect. A privit la uşa bucătăriei care s-a deschis brusc. Forma de prăjitură a căzut pe jos. Michael?

Ea n-a mai stat pe gânduri. N-avea nevoie. S-a repezit în braţeie lui şi şi-a lipit gura de-a lui.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici. S-a dat înapoi, a râs şi a început să-l scuture. Te-am

umplut de făină.

— Am o grămadă de treabă „a zis Bev ştergându-şi mâinile pe o cârpă şi plecând din bucătărie.!

— Ai spus că nu poţi veni, a început Emma.

— Mi s-a schimbat programul. A strâns-o mai tare lângă el. Îl invada dorinţa tot mai tare în timp ce se” sărutau. Crăciun fericit!

— Cât poţi rămâne?

— Câteva zile. S-a uitat la cuptor. Ce se întâmplă acolo?

— Oh, prăjiturile mele. S-a repezit să deschidă cuptorul să scoată prăjiturile. La tine mă gândeam când le făceam. Şi îmi doream să nu fi fost atât de departe. S-a întors cu tava în mână şi l-a privit. Dacă vrei, mă întorc înapoi cu tine.

— Ştii ce vreau. Mai ştiu şi că trebuie să stai cu familia ta un timp. O să te aştept până când o să te întorci.

— Te iubesc. Vorbele i-au ţâşnit atât de repede, că a rămas chiar şi ea uimită. Tava a zdrăngănit când a pus-o la locul ei.

— Mai spune o dată. El avea ochii atât de întunecaţi şi de intenşi, încât ea a ridicat o

mână ca să-l mângâie pe obraz.

— Te iubesc, Michael. Îmi pare rău că mi-a trebuit

Fără o vorbă, el a strâns-o tare în braţe şi i s-a părut că în clipa aceea avea tot ce-şi dorise în viaţă.

— Am ştiut când te-am văzut ia New York la expoziţia mea. De cum te-am văzut, am ştiut. Uşurată şi încântată şi-a vârât faţa în scobitura umărului lui. Asta mă făcea să mă sperii. Ani de zile am trăit sub imperiul spaimei.

Atâta vreme ca să-mi dau seama.

Când ai intrat pe uşă, totul s-a aşezat la locul său.

— Acum n-o să mai scapi de mine.

— Bine. Ea şi-a lipit capul de al lui. Vrei o prăjitură?

Michael a trebuit să se scuze pentru a lipsi puţin. Nu-i plăcea s-o mintă pe Emma, dar simţea că deocamdată nu-i putea spune ce îl adusese la Londra. Şi-a găsit omologii britanici politicoşi şi în bună ordine. A mai descoperit că birocraţia britanică era la fel de complicată ca şi cea americană, l-au trebuit două ceasuri ca să afle că trebuia să

revină a doua zi pentru a analiza dosarele.

Dar avea ce face. Emma era emoţionată de posibilitatea de a-i arăta Londra, călăuzindu-l de la Tower la Piccadilly, la schimbarea gărzilor de la Westminster Abbey. Deşi fusese rugat să stea în casa Meavoy, îşi păstrase camera de la hotel. După vizitarea oraşului, petrecuseră ore în şir în pat.

Dosarele nu erau prea revelatoare. Fusese pusă eticheta de moarte prin imprudenţă. Nu se descoperiseră alte amprente decât ale lui Jane, ale servitoarei şi cele ale comis-voiajorului care descoperise trupul. Cei doi aveau alibiuri inatacabile. Vecinii n-aveau de spus nimic bun despre decedată, dar nu observaseră nimic şi pe nimeni în noaptea morţii.

Michael a scotocit prin fotografiile aflate la poliţie. Lumea îl considera un pedant, dar el reflecta studiind mizeria în care trăise şi murise Jane. Necăjit că scena reală fusese de multă vreme curăţată, a revenit asupra pozelor cu o lupă. Inspectorul Carison, care se ocupase de cazul Palmer, îl privea îngăduitor.

— Era un fel de cocină, a zis. Ca să fiu drept, niciodată n-am mai văzut ceva asemănător. Femeia aia a stat să putrezească vreo câteva zile.

— Pe seringă nu erau alte amprente decât ale ei?

— Nu. Singură şi-a făcut-o. Carison şi-a scos ochelarii pentru a-şi şterge lentilele. Ne-am gândit că putea să nu fie sinucidere, dar degeaba. Cum se spune în raport, se pare că ea a obţinut heroina; era prea drogată ca să-şi amintească doza şi s-a grăbit.

— De unde-o procura? De la tipul ăla numit Hitch?

Inspectorul şi-a umezit buzele.

— El nu e de anvergură. N-are relaţii să facă rost decât de chestii simple.

— Dacă nu el, atunci cine?

— N-o să stabilim niciodată. Presupun că şi-a cumpărat-o singură. Odinioară a fost un fel de celebritate şi avea deci relaţii.

— Aţi văzut scrisoarea pe care a trimis-o la noi.

— De aceea vrem să redeschidem cazul, detectivule. Dacă e într-adevăr un caz de

omucidere care se leagă cu o crimă din ţara dumitale, o să beneficiezi de toată cooperarea din partea noastră. Şi-a pus ochelarii cu ramă de baga pe nasul coroiat. Au trecut aproape douăzeci de ani, dar nimeni n-a uitat ce s-a petrecut cu Darren Meavoy.

Nu, nimeni nu uitase, s-a gândit Michael pe când stătea în biroul placat cu stejar al lui Brian şi îl privea pe acesta citind scrisoarea fostei lui iubite.

În cămin ardea plăcut focul. Fotolii comode erau plasate în faţa căminului. Premii, discuri şi fotografii erau peste tot, în rafturi şi pe pereţi. Mai erau şi cutii nedesfăcute arătând că se mutase aici doar de câteva săptămâni. Biroul lui arăta mai degrabă ca al unui funcţionar decât ca acela al unei vedete de rock. Sprijinit de perete era un sintetizator cu clape Yamaha, precum şi un uriaş casetofon. În bar erau doar răcoritoare şi apă minerală. Michael a aşteptat până când Brian şi-a ridicat ochii.

— Tata şi cu mine am discutat despre asta. Ne-am gândit că trebuie să aflaţi.

— Credeţi că e sinceră? A zis Brian

zguduit, căutându-şi o ţigară.

— Da.

Se juca cu bricheta. În sertarul de jos al biroului avea o sticlă de whisky irlandez – nedesfăcută. Era un test pentru el însuşi. De şase săptămâni şi trei zile nu mai pusese băutură în gură.

— Isuse sfinte, credeam că ştiu de ce anume era capabilă. Asta nu pot pricepe. S-a învăluit în fum ca un înecat care caută aerul. De ce ar fi vrut să-i facă rău? Şi-a cuprins faţa în mâini. Mie. Mie a vrut să-mi facă rău.

— Noi credem şi acum că moartea a fost un accident. Slabă consolare, s-a gândit Michael. Logic, răpirea şi răscumpărarea ar fi fost scopul, de fapt.

— Şi-aşa o plăteam pentru Emma. Şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe masă. Pe Emma ar fi omorât-o, i-ar fi frânt gâtul sub ochii mei. Era capabilă de aşa ceva într-o criză de furie. Dar să plănuiască asemenea treabă… a scuturat din cap. Nu pot crede.

— A avut ajutoare.

Atunci el s-a ridicat ca să se plimbe prin cameră. Era plină de mărturii ale succesului

lui. Discuri de aur, discuri de platină, premii Grammy, distincţii American Music. Semne că muzica lui era importantă. Erau duzini de fotografii. Devastation, ieri şi azi, Brian cu alţi cântăreţi, muzicieni, politicieni pe care-i sprijinise el, celebrităţi. Era şi un instantaneu înrămat printre ele, cu Emma şi fiul pierdut, stând cu crosele de golf şi zâmbind în soare.

Douăzeci de ani dispăreau într-o clipă şi el se întorcea în timp, la iarba scăldată în soare, auzind râsetele copiilor lui.

— Am crezut că o să pot depăşi situaţia asta. Şi-a frecat ochii cu degetele şi şi-a desprins privirea de fotografie. Aş vrea ca Bev să nu afle. Nu deocamdată. O să-i spun la momentul potrivit.

— E greu pentru dumneavoastră. Am vrut să aflaţi că o să redeschid cazul.

— Eşti la fel de priceput ca tatăl dumitale?

— Îmi place să cred că da.

— Tata, P.M. Şi Anabelle au adus bebeluşul. Oh, iertaţi-mă. Emma s-a oprit cu mâna pe clanţă. N-am ştiut că eşti aici, Michael.

— Erai la cumpărături când m-am întors.

A luat ca din întâmplare scrisoarea de la Brian şi a strecurat-o în buzunar.

— Ce nu merge?

— Nu e nimic. Brian a înconjurat biroul ca s-o sărute. L-am chestionat pe Michael. S-ar părea că are idei în legătură cu fiica mea.

Ea a zâmbit, gata să-l creadă dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine.

— Ce se întâmplă?

— Ţi-am spus. Brian ar fi vrut s-o scoată de acolo, dar ea s-a întors spre Michael.

— Sunt minţită.

— Ba am idei în legătură cu fata domnului, a contrazis-o Michael.

— Vrei să-mi arăţi plicul pe care l-ai strecurat în buzunar? I-a cerut cu fermitate.

— Da, însă aş prefera să ţi-l arăt mai târziu.

— Tată, vrei să ne laşi singuri o clipă?

— Emma…

— Te rog.

L-a lăsat, închizând uşa după el fără niciun chef.

— Am încredere în tine, Michael, a început ea. Dacă-mi spui că nu discutai cu tata decât despre legătura dintre noi, eu te

cred.

— Nu, nu vorbeam numai despre asta. Vrei să te aşezi?

Avea presimţiri rele. Şi-a unit strâns mâinile în poală cum făcea când era la şcoală şi îi era frică de ceea ce o să audă. Fără o vorbă, Michael a scos plicul din buzunar şi i l-a dat. Au străbătut-o fiori de gheaţă la vederea numelui de pe spatele plicului. Mesaj de la o moartă, s-a gândit şi tare ar fi vrut să poată râde. A scos scrisoarea şi a citit-o.

Cât de tare semăna cu tatăl ei, a observat Michael. Expresia, intensitatea din ochi, felul de a se reţine. Înainte de a vorbi, a împăturit scrisoarea şi i-a dat-o înapoi.

— De-aia ai venit?

— Speram că n-ai putut sta departe de mine. Ochii i se întunecaseră şi scânteiau.

— Nu pot sta departe.

Ea a lăsat capul în jos. Îi era greu să suporte atâta durere, sosită în acest mod.

— Crezi ce se spune în scrisoare?

— Nu-i treaba mea să cred, a zis precaut. Trebuie să cercetez.

— Da.

— Eu cred. Emma şi-a amintit într-o sclipire imaginea lui Jane, stând în pragul casei murdare, cu chipul umbrit de amărăciune. N-a vrut decât să-l lovească pe tata. Să-l facă să sufere. Şi-acum îmi amintesc cum îl privea în ziua în care m-a luat el. Eram mică, dar îmi amintesc. A respirat profund. Lacrimile nu mai aveau niciun rost. Cum e posibil să urăşti şi să iubeşti totodată un om, aşa cum a făcut ea? Cum e posibil ca aceste sentimente să ducă ia un joc în care iei viaţa unui băieţel? Au trecut aproape douăzeci de ani, dar ea încă dorea să-l facă să sufere.

— Poate că e adevărat, dar probabil că a încercat să ne ajute să descoperim cine şi de ce l-a ucis.

— Ştiu. Şi-a închis strâns ochii. Simt undeva în străfundul inimii că de astă dată o să reuşesc să-mi amintesc.

Când a început muzica, ea stătea în prag în cămaşa de noapte favorită, cu Charlie în braţe, Darren ţipa. Ea voia să se întoarcă în pat, în patul ei, lângă care ardea o veioză. Dar promisese să aibă grijă de el, iar el ţipa. S-a dat înapoi, dar i-a fugit pământul de sub

picioare. Părea că pluteşte pe un nor cenuşiu. Auzea şuieratul, zgomotul sec al lucrurilor care vieţuiau în întuneric. Acele lucruri care mănâncă fetiţele rele, cum îi spusese mama ei. Nu ştia pe unde s-o ia. Era prea întuneric şi se auzeau tot felul de zgomote, iar muzica nu se mai termina. Ea se ducea spre fratele ei care ţipa, încercând să se facă mică, atât de mică încât să n-o vadă nimeni. Pe şira spinării îi şiroia transpiraţia. Pusese mâna pe clanţă. A apăsat uşor. Uşa s-a deschis.

Nişte mâini i-au strâns braţele, răsucindu-i-le.

„Ţi-am spus să nu fugi de la mine, Emma. Drew o strângea de gât cu o mână. Ţi-am spus că o să te găsesc.”

— Emma! Michael a strâns-o lângă el. Trezeşte-te, Emma. Trezeşte-te. Nu-i decât un vis.

Ea nu reuşea să respire normal. Tot i se mai părea că Drew o strângea de gât, deşi acum ştia unde se afla şi cine era lângă ea.

— Lumina. De-abia de putea vorbi. Te rog, aprinde lumina.

— Bine. Rezistă. S-a mişcat, trăgând-o

după el şi a aprins lumina. Uite. Eu sunt, Emma, eu sunt. L-a ridicat bărbia cu mâna. Ea continua să tremure şi era albă ca marmura, cu faţa presărată cu picături de sudoare. A fost un vis, a zis liniştit. Eşti cu mine.

— Acum e bine.

— O să-ţi aduc nişte apă. El i-a tras cearceaful în jurul umerilor tremurători. S-a dus la baie, iar Emma şi-a adunat genunchii la piept, ascultând cum apa curgea în pahar. Ştia unde se afla. În camera de hotel, cu Michael. Dorise să petreacă o noapte numai cu el înainte de a se întoarce în America. Deşi ştia că nu fusese decât un vis, şi-a dus mâna la gât. Continua să simtă strânsoarea degetelor lui Drew.

— Bea puţin.

— Iartă-mă, Michael,

El n-avea nevoie de scuze. Nici nu dorea să lase să se vadă că era la fel de impresionat ca şi ea. I se păruse că ea fusese izbită de ceva în timpul somnului, că fusese gata să-şi piardă suflul, să se sufoce.

— Cât de dps ţi se întâmplă aşa ceva?

— Mai des decât aş vrea.

— De aceea n-ai vrut altă dată să-ţi petreci noaptea cu mine?

Ea a ridicat din umeri şi s-a privit tristă în oglindă.

— Tu eşti prea frumoasă, Emma, şi nu trebuie să te chinuieşti. El a aşezat pernele la loc şi a pus-o să stea alături. Povesteşte-mi.

Când a terminat de povestit, el a continuat să rămână deoparte. Înţelegea după felul cum respira că Emma se calmase.

— Scrisoarea e de vină, a murmurat ea. Până acum am luptat să înceteze coşmarurile. Acum nu mai vreau. Vreau să văd. Vreau să trec prin uşă şi să văd.

— Ai încredere în mine? El şi-a apăsat buzele pe părul ei. O susţinea uşor cu braţul, fără a o strânge.

— O să fac orice. Îl pot descoperi pe făptaşul vinovat de moartea fratelui tău.

— Da.

— A trecut atâta timp de atunci.

— Mi-au venit nişte idei. Să vedem dacă le pot pune cap la cap.

Ea rămăsese lipită de el, dorind să dureze o veşnicie, cu capul pus pe umărul lui.

— Am zis că mă întorc cu tine dacă vrei, dar trebuie să rămân. Să vorbesc cu Katherine. Câteva săptămâni…

El a tăcut pentru a accepta ideea de a fi fără ea o vreme.

— Cât rămâi, gândeşte-te cum o să fie când te vei mărita cu un poliţist. S-a uitat bine la ea. Gândeşte-te serios, da?

— Da. L-a îmbrăţişat. Fă dragoste cu mine, Michael.

Clubul era zgomotos, plin de tineri cu blugii strânşi pe corp. Fustele strâmte, scurte, de-abia de acopereau şoldurile fetelor cu picioare lungi. Muzica era dură, dată la maximum, băutura proastă, dar clubul era plin şi pista de dans aglomerată. Reflectoarele colorate se învârteau distorsionând chipurile. Chiar stând alături, cuplurile trebuiau să ţipe pentru a se auzi. Drogurile şi banii treceau din mână în mână cu aceeaşi nepăsare cu care se schimbă numerele de telefon. El nu era obişnuit cu aşa ceva, nici nu-şi dorea asta, dar venise. S-a băgat într-un colţ al mesei şi a cerut un scotch.

— Ţi-ar fi trebuit un loc mai bun ca să poţi

discuta? Tovarăşul lui a rânjit şi a dat pe gât un whisky. Ce loc poate fi mai bun pentru secrete decât în public? Şi-a aprins ţigara cu o brichetă cu monogramă. S-a aflat că Jane a lăsat să-i scape ceva din cauza ta.

— Am aflat de scrisoare.

— Deci ştii şi nu-ţi pasă?

— Exact.

— Să nu uităm că ne priveşte şi pe tine şi pe mine.

— Scrisoarea n-o implică decât pe Jane. Dar e moartă, aşa că nu prea are importanţă. A tăcut câtă vreme chelneriţa i-a adus băutură. Altceva poate fi îngrijorător. Emma are vise ciudate.

Omul a râs, scoţând fumul printre dinţi.

— Visele Emmei nu mă preocupă.

— Ar fi cazul să te preocupe. Ne privesc pe amândoi. Ea face terapie cu psihiatrul care l-a tratat pe Stevie Nimmons. S-ar părea că Emma începe să-şi reamintească.

Expresia lui s-a modificat. Întâi a apărut o urmă de spaimă, apoi s-a înfuriat.

— Trebuia să mă laşi s-o ucid atunci, demult.

— Atunci nu era necesar.

Celălalt bărbat a sorbit din scotch. Poate că acum devenise necesar.

— Acum nu mai vreau să-mi mânjesc mâinile, bătrâne. Fă tu treaba asta.

— Am făcut-o cu Jane. Vocea lui era rece, decisă.

Deocamdată, Emma bâjbâie. Dacă avansează însă, îţi revine ţie sarcina să rezolvi problema.

— Perfect. Dar nu pentru că îmi ordoni tu, ci pentru că o am sub mână.

— Domnule Blackpool, îmi daţi un autograf?

El şi-a pus deoparte bricheta, zâmbindu-i tinerei cu părul roşu şi curbe provocatoare.

— Desigur, drăguţă. Cu plăcere.

Capitolul 41

Emma vedea de la fereastra salonului cum se topeau resturile de zăpadă pe marginea trotuarului de la New York.

— Michael vrea să se însoare cu mine.

— Şi tu ce părere ai? A ridicat din sprânceană Katherine.

Emmei îi venea să râdă. Era tipic răspunsul, ca de la terapeut la pacient.

— Sunt multe. Surpriză nu. De mult am înţeles că aştepta să-mi propună. Când sunt cu el, încep să cred că aş putea avea o casă, o familie. Tot ce mi-am dorit veşnic.

— Îl iubeşti?

— Oh, da. Asta e simplu. Îl iubesc.

— Dar nu eşti convinsă cu căsătoria.

— Unii oameni cred în asta. Nu ştiu dacă şi eu cred.

— Cum e Michael în comparaţie cu Drew?

— În ce privinţă?

— Amândoi sunt bărbaţi. Atrăgători, hotărâţi. Altceva? Emma se plimba prin încăpere. Casa era goală şi liniştită. În fiecare zi, la trei după-amiază era lăsată singură să discute cu Katherine. Azi nu voia să vorbească despre Michael, ci despre coşmaruri. Totuşi gândurile i se concentrau asupra lui.

— Nu, nimic. Nici înainte de a şti că Drew este violent, nu mă gândeam să îi compar: Drew nu avea o loialitate reală. Putea fi foarte atent şi romantic, dar niciodată din pură generozitate. Întotdeauna îşi cerea plata.

— Iar Michael?

— Lui îi pasă de oameni, de serviciu, de familie. E loial aşa cum respiră. Niciodată n-am crezut că o să mai pot fi cu un bărbat. Să fac sex. Când am făcut dragoste cu el prima oară, am simţit ceva ce mi-am dorit întotdeauna să simt, dar nu reuşeam.

— Când te referi la Drew, zici că făceai sex. Cu Michael zici că faci dragoste.

— Da? Emma a tăcut şi i-a zâmbit lui Katherine. Şi-a amintit ceva. Johnno stând lângă ea pe pat în Martinica. „Când îţi pasă de cineva, e ca şi când ar fi un fel de sfinţenie”. Nu ştiu dacă înseamnă ceva.

Încântată, Katherine s-a aşezat mai bine pe canapea.

— Te simţi bine, fizic vorbind, cu Michael?

— Nu. Dar e un mod plăcut de inconfort.

— Excitant?

— Da. Dar nu sunt capabilă să… mă las în voia simţurilor.

— Însă ai dori?

— Nu ştiu. Cred – mi-ar plăcea să pot. Mă tem să nu fac ceva greşit.

— Cum adică?

— Nu ştiu, mă tem că aş putea face ceva care să-l supere sau… Furioasă pe sine, s-a

întors spre fereastră. Nu pot uita ce mi-a spus Drew, despre cât de nepricepută, de proastă sunt în pat. Era încrâncenată pentru că îl lăsa pe Drew şi-acum să ţină sub control o parte din viaţa ei.

— Te-ai gândit că nepotrivirea ta în pat putea să se datoreze partenerului sau circumstanţelor?

— Da. Emma şi-a dus un deget la tâmplă. Ştiu că nu sunt rece, nici insensibilă. Simt pasiunea, dorinţa. Mi-e însă frică să le îndrept spre Michael, frică să nu stric ceva. Mai sunt şi coşmarurile. Mi-e frică de Drew la fel de tare ca atunci când trăia. Cred că dacă l-aş putea scoate cumva din visele mele, să-i şterg chipul şi vocea din subconştient, atunci aş fi capabilă să fac pasul următor cu Michael.

— Asta îţi doreşti?

— Sigur că asta. Crezi că vreau să fiu pedepsită?

— Pentru ce?

— Pentru că nu fac destul de rapid ce vrea el sau fac greşit. Pentru că nu pun rochia potrivită, pentru că îl iubesc pe Michael. Se plimba prin încăpere, frângându-şi degetele.

Când ne-a văzut împreună la expoziţie şi-a dat seama. De aia m-a bătut. M-a făcut să-i promit că n-o să-l mai văd niciodată pe Michael şi iar m-a bătut. Ştia că n-o să-mi ţin promisiunea.

— O promisiune smulsă cu forţa nu e o promisiune.

Emma a scuturat din cap fără a-i păsa de logică.

— Problema e că am încercat, dar n-am putut. N-am reuşit. Aşa că el m-a pedepsit. S-a trântit într-un fotoliu. Am minţit, a continuat ea pentru sine. L-am minţit pe Drew şi pe mine m-am minţit. Katherine s-a aplecat în faţă, cu vocea blândă, joasă.

— De ce crezi că Drew e în visele tale, în visul despre noaptea în care a murit Darren?

— Şi atunci am minţit, a murmurat Emma. Nu mi-am ţinut promisiunea, n-am avut grijă de Darren. Şi noi l-am pierdut. Tata şi Bev s-au pierdut unul pe celălalt. Şi le jurasem să am întotdeauna grijă de el. Să fie teafăr. Dar nu mi-am ţinut cuvântul. Nimeni nu m-a pedepsit. Nimeni nu m-a certat.

— Dar ai făcut-o tu însăţi. Singură te-ai condamnat şi te-ai pedepsit, nu?

— Dacă nu plecam… El mă striga. Şi-a reamintit cum o striga după ce a zburat în holul întunecat. El era îngrozit, dar eu nu m-am întors la el. Ştiam că ei îl lovesc, dar eu am fugit. Şi el a murit. Trebuia să fi rămas şi eu. Aşa trebuia.

— L-ai fi putut ajuta?

— Am fugit pentru că mă speriasem pentru mine.

— Dar erai un copil, Emma.

— Ce importanţă are? Făcusem o promisiune. N-ai dreptul să nu te ţii de cuvânt faţă de cei pe care-i iubeşti, indiferent cât de greu îţi este. Cu Drew am rămas pentru că…

— Pentru că?

— Meritam să fiu pedepsită. A închis ochii, plină de oroare. Oh, Doamne, am stat cu el atâtea luni pentru că doream să fiu pedepsită fiindcă îl pierdusem pe Darren?

Katherine a avut un scurt moment de satisfacţie. Era exact ceea ce sperase.

— Cred că şi asta este într-un fel adevărat. Ziceai înainte că Drew îţi amintea cumva de

Brian. Te învinuiai pentru moartea lui Darren şi, în mintea unui copil, când are o vină, el aşteaptă pedeapsa.

— Când m-am măritat nu ştiam că Drew era violent.

— Nu. Te-a atras numai exteriorul. Un tânăr frumos, cu voce plăcută. Romantic, fermecător. Credeai că e blând şi iubitor.

— Am greşit.

— Te-ai înşelat în legătură cu Drew. El te-a decepţionat. Şi nu numai pe tine. Părea atât de atractiv, de iubitor la exterior încât te-ai convins că meritai ceea ce îţi făcea. El s-a folosit de vulnerabilitatea ta, a explorat-o, a făcut-o să crească. Nu trebuia să fii lovită, Emma. Şi nu erai vinovată de boala lui. Aşa cum nu eşti vinovată nici de moartea fratelui tău. I-a luat mâna Emmei. Cred că atunci când o să accepţi ideea asta pe deplin, o să-ţi aminteşti totul. Când o să-ţi aminteşti, să-ţi dispară şi coşmarurile.

— O să-mi amintesc, a murmurat Emma. Şi n-o să mai fug de data asta.

Mansarda se schimbase. Marianne îi adăugase amprenta proprie. O fotografie imensă cu Godzilla, un palmier enorm din

plastic, încă împodobit de Crăciun, deşi era de mult ianuarie şi, o pasăre „*minah*” pusă pe o creangă din faţa ferestrei. Tablourile ei dominau pereţii: peisaje, marea, portrete, instantanee. Atelierul mirosea a vopsele, terebentină şi era învăluit de muzica lui Calvin Klein. Emma stătea pe un fotoliu în lumina soarelui, îmbrăcată într-un pulover care îi cădea pe un umăr şi purta cerceii cu safir şi diamant pe care i-i dăruise tatăl ei de Crăciun.

— Nu eşti deloc liniştită, s-a plâns Marianne lăsând peniţa în tuşieră.

— Aşa îmi spui mereu când faci schiţe după mine.

— Nu, cu adevărat n-ai linişte. Şi-a trecut mâna prin coama de păr care-i ajungea până la umeri. E din cauză că eşti aici, la New York?

— Nu ştiu. Poate. Dar şi în ultimele zile la Londra fusese la fel de tensionată, părându-i-se încontinuu că era ţinută sub observaţie, urmărită. O tâmpenie. A respirat profund. Dintotdeauna stările ei tensionate se dovedeau în final a izvorî din sentimentele ei de vină şi ruşine, de furie, din cauza lui

Darren şi Drew. Şi mereu îşi revenea, când ajungea să conştientizeze asta.

— Vrei să pleci? Marianne a luat din nou peniţa şi a continuat schiţa. Întotdeauna dorise să prindă acea privire obsedată a Emmei. Am putea merge prin oraş, la Bloomies sau la Elizabeth Arderi pentru cosmetică. Nu mi-am îngrijit faţa de câteva săptămâni.

— Chiar am vrut să-ţi spun că n-ai nevoie. A zâmbit şi i-a apărut gropiţa aceea din colţul gurii. De ce? De la vitamine, macrobiotică sau sex? Arăţi minunat.

— Cred că din cauza iubirii.

— Dentistul?

— Cine? Oh, nu. Discuţia despre canalele dentare a distrus legătura dintre noi. Îl cheamă Ross. L-am întâlnit acum şase luni.

— Acum şase luni. Emma şi-a ridicat o sprânceană. Nu mi-ai spus niciodată de el.

— Ca să nu-mi aduc ghinion. Marianne a dat din umeri şi a început ö schiţă nouă. Întoarce-te puţin, te rog. Întoarce capul. Aşa.

— Serios. Emma a privit pe fereastră. Respira cu grijă din pricină că o durea

stomacul. Oamenii mergeau grăbiţi pe stradă din cauza frigului care anunţa ploaia sau lapoviţa. În uşa magazinului de delicatese stătea un bărbat care fuma. Ar fi putut jura că el o privea chiar pe ea. Poftim? A zis auzind vocea lui Marianne.

— Am spus că îl iubesc poate. Mi-ar face bine să îl pot iubi. Dar e senator.

— Senator?

— Domnul din Virginia. Mă poţi vedea ca pe una dintre soţiile acelea de mare clasă de la Washington?

— Da, a zis Emma zâmbind. Pot.

— Ceaiuri şi protocol. Marianne a strâmbat din nas. Nu mă pot vedea stând să ascult despre apărarea bugetului. La ce te zgâieşti?

— Oh, la nimic. Scuturând din cap, Emma şi-a mutat privirea. Jos în stradă, stă un bărbat.

— Şi ce contează? Stă cineva pe stradă. Iar eşti obsedată.

— Iartă-mă. A privit în altă parte încercând să se relaxeze. Paranoia, a zis ea ca să-i abată atenţia. Deci o să-l văd pe politician.

— Este la D.C. Din două trăsături de peniţă Marianne a desenat sprânceana Emmei. De n-ai fi atât de grăbită să te întorci la Los Angeles ai putea merge cu mine la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Vasăzică e serios.

— Oarecum. Emma, ce-i atât de fascinant afară?

— Bărbatul ăla parcă m-ar privi pe mine.

— Pari mai degrabă vanitoasă decât paranoică. Marianne s-a dus spre fereastră. Probabil că aşteaptă să facă o tranzacţie cu droguri, a zis. Apoi şi-a luat ceaşca de cafea de care uitase. Spune-mi, ce faci cu Michael? Le dai o pauză şi lui şi câinelui?

— Am nevoie de timp.

— De la treisprezece ani tot ai nevoie de timp cu Michael, a înţepat-o Marianne. E un bărbat care te vrea de mai bine de zece ani.

— Nu-i aşa.

— Ba-i chiar aşa. Sunt uimită că mai continuă să rămână pe Coastă deşi i-ai spus că o să stai mai multe zile aici înainte de a te întoarce.

— El vrea să ne căsătorim.

— Sigur, este de înţeles.

— Dar eu nu ştiu ce-o să fie după aceea.

— Asta pentru că ai blocat „M”-ul din vocabularul tău o vreme. Deci ce o să faci cu acest „M”?

— Care „M”?

— Cei doi „M”. De la „mariaj” şi de la „Michael”.

— Nu ştiu. S-a uitat pe fereastră. Omul rămăsese răbdător acolo. O să văd când o să ne întâlnim iar. Amândoi avem alte sentimente acum când lucrurile s-au aşezat, iar vieţile noastre s-au întors la normal. La dracu’.

— Ce?

— Cum de n-am înţeles până acum? Tata o fi angajat iar o gardă pentru mine. Şi-a îngustat ochii. Ştii ceva despre asta?

— Nu. Marianne s-a dus să se uite pe fereastră. Niciodată Brian nu mi-a zis o vorbă. Tipul stă pe aici. De ce-ţi închipui că e pentru tine?

— Când aproape toată viaţa ai avut gărzi, îţi dai seama dacă eşti supravegheată. Supărată, s-a îndepărtat de fereastră. Dintr-un impuls, s-a răsucit înapoi şi a dat geamul de perete. Hei! A rămas şi ea la fel de

surprinsă de sine ca şi bărbatul din stradă. Du-te şi sună-l pe stăpânul tău şi spune-i că pot avea şi singură grijă de mine. Dacă te mai văd acolo şi peste cinci minute, chem poliţiştii.

— Te simţi mai bine? I-a murmurat Marianne peste umăr.

— Desigur.

— Nu-s sigură că el te-a auzit.

— Ba da, a zis Emma satisfăcută. Vezi că pleacă? Hai la salonul de cosmetică.

Michael cerceta toate hârtiile. Îi trebuiseră multe zile ca să coreleze liste şi mărturii. În ultimele săptămâni se cufundase în cazul asasinării lui Darren Meavoy la fel ca tatăl său în urmă cu douăzeci de ani. Citise fiecare dosar, studiase orice fotografie, cercetase cu mare atenţie fiecare interogatoriu luat cu ocazia anchetei de atunci. Din propria lui memorie extrăsese vizita la casa de pe coline cu Emma, trăgând concluzii personale din descrierile şi detaliile date de ea. Din investigaţiile meticuloase ale tatălui lui şi din amintirile Emmei, era acum capabil să re-creeze în minte noaptea morţii lui

Darren.

Muzica. Îşi imagina: Beatles, Stones, Joplin, The Doors. Droguri. Totul, de la marijuana la LSD, împărţite cu generozitate. Vorbe de petrecere, bârfe. Râsete şi discuţii politice acerbe. Vietnam, Nixon, eliberarea femeilor. Oameni venind şi plecând. Unii invitaţi, alţii veniţi de capul lor. Nimeni nu-i întreba ce căutau. Invitaţiile fuseseră formale. Pacea, dragostea şi viaţa în comun la ordinea zilei. Nu suna rău, dar pentru un poliţist din primul an al celui de-al nouălea deceniu era supărător. Avea lista alcătuită de tatăl lui cu numele oaspeţilor. Sigur că nu era completă, dar constituia un punct de pornire. Verificând o bănuială, şi-a petrecut zile în şir căutând vreo legătură între fiecare nume de pe listă şi noaptea morţii lui Jane Palmer. A găsit şaisprezece oameni care fuseseră la Londra, inclusiv cei patru membri ai grupului Devastation, managerul lor şi Bev McAvoy. Michael şi-a înfrânt tentaţia de a-i trece cu vederea pe aceştia şi şi-a petrecut mai multe zile căutând alibiuri. Acum îi rămăseseră douăsprezece nume. Dacă într-adevăr există

o legătură între cele două crime la interval de douăzeci de ani, legătura era pe lista aceea.

— Avem de unde porni, a zis Michael. S-a aplecat peste umărul tatălui său ca să poată studia amândoi ceea ce rămăsese. Vreau să scormonesc mai adânc, să găsesc orice legătură dintre aceşti doisprezece oameni şi Jane Palmer.

— Ai pe listă şi familia McAvoy. Doar nu crezi că ei şi-au ucis fiul?

— Nu. E doar o problemă de conexiune. A tras un dosar şi l-a deschis. Avea o listă de nume unite prin linii întrerupte. Ca un fel de copac cu Bev, Brian şi Jane deasupra. Dedesubt erau numele Emmei şi al lui Darren. Am folosit interogatoriile şi datele din dosare.

Să-l luăm pe Johnno. Michael şi-a mutat degetul mai jos. El este cel mai vechi prieten al lui Brian, scriu cântecele împreună. Împreună au format grupul. El a rămas prieten cu Bev în timpul lungii ei înstrăinări de Brian. Tot el a cunoscut-o cel mai mult timp pe Jane.

— Motivul?

— Banii sau răzbunarea, atât, a continuat Michael. Putem să i le atribuim lesne pe amândouă şi lui Jane Palmer, dar asta se potriveşte tuturor celor de pe listă. Blackpool. Michael a pus degetul pe numele lui. Era mai mult decât un pârlit când Darren a fost ucis. Marea lui reuşită a venit la câteva luni după aceea, când a imprimat un cântec scris de Brian şi de Johnno, iar Pete Page a devenit managerul lui. Şi-a plimbat degetul peste liniile care îl legau pe Blackpool cu Brian, Johnno, Pete şi Emma.

— N-au legătură cu Palmer? L-a întrebat Lou.

— Încă n-am găsit niciuna. Lou a dat din cap.

— Pe lista ta sunt mai multe nume pe care le recunosc greu.

— O evidenţă rock-and-roll. Stând pe marginea biroului, Michael şi-a aprins o ţigară. Ştiu că dacă ideea principală e că răpirea s-ar fi datorat banilor, majoritatea numelor n-au ce căuta pe listă. Dar aici intervine Jane. Dacă ea a fost cea cu ideea, ar fi putut folosi şantajul, sexul, drogurile sau orice altfel de momeală pentru a-l

atinge pe Brian prin intermediul lui Darren. Odinioară încercase prin Emma şi nu căpătase decât bani. Jane dorea mai mult. Ce cale putea fi mai bună decât fiul lui?

A început să străbată biroul dintr-o parte într-alta pentru a-şi pune ideile în ordine.

— Dacă ar fi putut pătrunde în casă, ar fi făcut totul singură. Însă ea era unica persoană care n-ar fi fost bine primită în noaptea aceea. Aşa că a găsit pe altcineva; a folosit ceva ce putea funcţiona mai bine şi a obţinut rezultatul dorit.

— Vorbeşti de parcă ai înţelege-o perfect. Michael s-a gândit la relaţia lui scurtă, dar distructivă cu Angie Parks.

— Cred că o înţeleg. Dacă o credem pe cuvânt că răpirea a fost ideea ei, atunci trebuie să descoperim legătura. Înseamnă că a folosit pe cineva de pe listă.

— În camera copilului erau doi oameni în noaptea aia.

— Şi unul dintre ei trebuia să cunoască bine casa, aranjamentul camerelor la etajul de sus al familiei. Trebuia să-i cunoască pe copii, obiceiurile casei. Aşa că noi căutăm pe cineva care este în acelaşi timp legat şi

de Jane şi de Brian.

— Uiţi ceva, Michael. Lou l-a studiat cu atenţie pe fiul lui. Dacă-ţi pui şi tu numele pe pagina asta, câte linii te-ar conecta pe tine la ceilalţi? Nimic nu poate abate un anchetator mai tare decât propria lui implicare.

— Dar nimic nu-l poate motiva mai bine. Nu cred că aş fi devenit poliţist azi de n-ar fi fost Emma. Ea a venit aici în vremea aceea. Îţi aminteşti? Era pe la Crăciun. Venise să te vadă pe tine.

— Îmi amintesc.

— Căuta ajutor. Unde să-l găsească, dacă nu la tine? Asta m-a făcut să reflectez. Totul nu înseamnă doar să completezi formulare, să faci liste. Nu înseamnă doar să tragi sau să pui cătuşe. Mai veneau la tine şi oameni care ştiau că tu te pricepi ce să faci. Noi ne-am dus atunci la casa de pe coline şi ea m-a condus, peste tot. Am înţeles că aceştia erau oameni care ştiau ce trebuie să facă, preocupaţi de băieţel într-atât încât să nu renunţe niciodată să încerce să descopere adevărul. Impresionat, Lou s-a uitat la hârtiile de pe birou.

— Au trecut douăzeci de ani, dar eu n-am reuşit să scot adevărul la lumină.

— Ce culoare aveau ochii lui Darren Meavoy?

— Erau verzi, a zis Lou. Ca ai mamei sale.

Zâmbind uşor, Michael s-a ridicat.

— Tu niciodată n-ai încheiat cazul. Eu trebuie să mă duc s-o iau pe Emma de la aeroport. Pot să las la tine tot materialul ăsta? Nu vreau să-l vadă şi ea.

— Mda. Şi-aşa voia să treacă atent prin tot raportul făcut de Michael. Şi-a ridicat ochii spre băiat. S-ar părea că te-ai transformat într-un poliţist bunicel.

— Şi tu la fel.

Capitolul 42

Emma se hotărâse să o ia mai încet. Relaţia ei cu Michael avansa prea repede. Mai bine o frâna puţin. Cartea ei era aproape gata de publicare. Venise vremea să-şi deschidă propriul atelier, poate să facă o nouă expoziţie.

Oricum nu era lămurită cu sentimentele ei. Avea o viaţă prea agitată. Era să confunde iubirea cu recunoştinţa şi

prietenia. Şi ea îi era recunoscătoare lui. Întotdeauna. Fusese prietenul ei, constant, chiar dacă de la distanţă cel mai adesea. Pentru amândoi era mai bine să dea puţin înapoi.

A strâns mai tare cutia cu aparatul de filmat când a ieşit pe poartă.

El era acolo. O văzuse exact când îl zărise ea. I-au zburat din minte toate hotărârile practice pe care le luase străbătând cele trei mii de mile. Înainte de a-i fi pronunţat numele, el o şi ridicase în braţe. Spre amuzamentul şi supărarea altor pasageri, blocaseră accesul prin poartă. Când ea a reuşit să-şi recapete suflul l-a mângâiat pe obraz.

— Bună.

— Bună. El a sărutat-o iar. Grozav e să te văd din nou.

— Sper că n-a trebuit să aştepţi mult.

— Doar unsprezece ani.

— Ai de gând să mă laşi jos?

— Nu cred. Cum a fost zborul?

— Lin. Râzând, ea l-a sărutat pe obraz. Michael, nu se poate să mă duci în braţe prin aeroport.

— Nu e nicio lege care interzice asta. Ai şi bagaje?

— Da.

— Vrei să le iei acum?

— Nu neapărat, a râs ea de râsul lui şi i s-a cuibărit mai bine în braţe.

După două ore erau împreună în patul ei, mâncând amândoi îngheţată dintr-un castron.

— Înainte de a te întâlni nu prea aveam obiceiul să mănânc în pat. Emma i-a băgat în gură o linguriţă cu îngheţată.

— Marianne şi cu mine obişnuiam să ne luăm în cameră, când eram la şcoală, ciocolată Hershley. Uneori o mâncam în pat după ce se stingea lumina, dar ştiam că e ruşinos.

— Eu întotdeauna mi-am închipuit că fetele aduc tipi în camerele lor după stingerea luminii.

— Nu. Doar ciocolata. A închis ochii. Noi doar visam despre băieţi. Vorbeam tot timpul despre sex şi le invidiam pe fetele care afirmau că avuseseră o experienţă. Şi-a deschis ochii şi i-a zâmbit. Dar e mai bine decât îmi închipuiam eu că poate fi. I-a mai

dat o linguriţă şi breteaua de la furou i-a alunecat pe un umăr.

— Dacă mă laşi să mă mişc un pic, am mai putea exersa puţin. O privea aşteptând. Aşteptând un răspuns, s-a gândit Emma. Şi nu ştia ce răspuns să-i dea.

— Nu ştiu dacă o să păstrez casa asta sau o să caut alta. Era adevărat, dar nu era răspunsul aşteptat. Am nevoie de un spaţiu pentru atelier şi de o cameră obscură. Cred că mi-ar trebui un loc în care să existe toate acestea.

— Aici, în Los Angeles?

— Da. Se gândea la New York. Niciodată n-o să mai poată fi casa ei. Mi-ar plăcea să încep aici.

— Bine.

Ea a pus castronul deoparte, convinsă că el nu ştie ce înseamnă pentru ea a începe.

— Trebuie să mă concentrez ca să pregătesc o altă expoziţie. Cunosc ceva lume pe aici şi dacă ne-am putea descurca în legătură cu cartea…

— Care carte?

— A mea, a zis ea netezind cearceafurile şi trăgând adânc aer în piept. E vândută de

acum optsprezece luni. Despre formaţia Devastation. Fotografii de demult, de când eram copil, până la ultimul turneu în care am fost cu tata. Am amânat-o din cauză… din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Dar trebuie să apară în şase luni. S-a uitat spre fereastră. Vântul venea dinspre mare şi aducea un val de ploaie. Am în gând şi o altă carte. Editorul pare să fie interesat.

— De ce nu mi-ai spus? Înainte ca ea să-i răspundă, a început s-o sărute lung şi apăsat. N-avem decât o sticlă de apă minerală ca să sărbătorim evenimentul. Of!

— Ce? Aproape că se relaxase, dar acum iar se înfierbântase.

— Mama o să mă ucidă dacă nu-i dai ei primul exemplar cu dedicaţie.

Asta era? S-a gândit ea, privindu-l fix. Fără întrebări, fără a-i cere nimic, fără a o critica?

— Eu… editorul vrea ca eu să fac nişte turnee. Asta înseamnă să călătoresc mult, timp de câteva săptămâni.

— O să trebuiască să te privesc la Donahue?

— Eu… habar n-am. Ei aranjează totul. Le-

am spus că o să fiu disponibilă. Toată luna în care se difuzează volumul. Tonul ei l-a făcut să-şi ridice o sprânceană.

— Tu faci un test cu mine, Emma? Crezi că o să mă opun dacă vrei să realizezi ceva adevărat în viaţă?

— Poate.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. A încercat să se ridice, dar ea i-a pus mâna pe braţ.

— Ba nu. Iartă-mă. Nu-i uşor să te porţi frumos. Şi-a trecut mâinile prin păr. Ştiu că nu trebuie, dar nu mă pot opri să fac comparaţii.

— Atunci fă-le, i-a sugerat el fără vlagă şi s-a întins după ţigări.

— La dracu', Michael, nu am alt termen de comparaţie în afara lui. Niciodată n-am trăit cu alt bărbat. Nu m-am culcat cu alt bărbat. Tu ăi vrea să mă prefac că o parte din viaţa mea nu s-a petrecut niciodată. Că n-am fost niciodată folosită sau lovită. Să uit totul şi tu să poţi avea grijă de mine. Orice bărbat important din viaţa mea şi-a dat seama că sunt sau prea slabă, sau tâmpită, sau incapabilă să fac alegerea corectă.

— Lasă.

Dar ea se plimba de colo-colo prin cameră.

— Toată viaţa mea am fost ţinută la colţ şi asta pentru propriul meu bine. Tata a vrut să uit de Darren, să nu mă frământ, să nu mă mai gândesc. Nici nu trebuia să mă îngrijorez de ceea ce făcea cu propria lui viaţă, de altfel. Apoi Drew urma să se ocupe de toate. Am fost prea naivă ca să port grija finanţelor mele, prietenilor mei, muncii mele. Şi am fost folosită ca să merg într-o direcţie în care mai fusesem. Acum trebuie să uit totul, doar să uit şi să te pun pe tine în loc pentru a fi din nou protejată.

— De aceea crezi că sunt aici?

— Nu de aceea? S-a întors ea.

— Poate, parţial. Şi-a stins ţigara. E greu să iubeşti pe cineva şi să nu încerci să-l protejezi. Dar nu doresc să uiţi acceptând ceea ce a fost, sper să nu uiţi niciodată.

— N-o să uit.

— Nici eu. S-a ridicat. Afară ploaia era spulberată de vânt şi bătea în ferestre. Eu o să ţin minte tot ce ţi-a făcut ţie. Şi or să fie momente în care o să-mi doresc să mai fie în viaţă ca să-l ucid eu însumi. Dar o să ţin

minte şi că tu ai reuşit să ieşi din asta, să supravieţuieşti. Slabă? Şi-a trecut degetele peste mica cicatrice de sub bărbia ei. Chiar îţi închipui că te consider slabă? Am văzut ce ţi-a făcut în ziua aceea. Ai rezistat, nu te-ai lăsat învinsă de el, Emma.

— Nu şi n-o să mai las pe nimeni să pună stăpânire pe viaţa mea.

— Eu nu sunt tatăl tău. A apucat-o de umeri. Şi nu sunt Latimer. Nu vreau să-ţi pun viaţa sub control, vreau doar să fac parte din viaţa ta.

— Eu nu ştiu ce vreau. Încerc să nu vin spre tine, dar e îngrozitor, pentru că nu mă pot stăpâni. Nu vreau să am atâta nevoie de tine.

— La naiba, Emma… Auzind telefonul, el a înjurat iar.

— Pe tine te caută, a zis ea, dându-i receptorul.

— Da? A luat ţigara şi a tăcut. Unde? Douăzeci de minute, a zis şi a închis. Trebuie să mă duc. Deja îşi trăsese pantalonii pe el. Ea a dat din cap. Cineva murise. Se vedea pe faţa lui. Încă nu am terminat de discutat, Emma. Nu.

El şi-a luat pistolul.

— Mă întorc de îndată ce termin.

— Michael. Nu ştia ce să-i spună. L-a înconjurat cu braţele, ascultându-şi instinctul. La revedere.

Nu-şi găsea locul după plecarea lui. Ploaia turna cu găleata acum.

Oceanul aproape că nu se mai zărea, dar auzea valurile spumegând. I se părea liniştitor să vadă lumina cenuşie, să audă valurile. Era frig, aşa că a făcut focul în cămin. A sunat apoi la aeroport să i se trimită bagajele. Era pentru prima oară total singură în casă, o casă pe care o considera a ei, personală. După ce a fiert ceaiul, s-a plimbat prin casă, sorbind din cană. Dacă o cumpăra, avea să aibă mult de furcă. O cameră de lângă bucătărie putea fi transformată în atelier. Lumina era bună. Desigur, atunci când era vreme însorită.

La etaj erau trei dormitoare, largi şi comode. Prea mult spaţiu, poate, dar îi plăcea să-l aibă. Putea fi numai al ei. S-a uitat gânditoare la ceas. L-ar putea suna pe agentul imobiliar. Telefonul a sunat înainte de a pune mâna pe el.

— Emma.

— Tată. S-a aşezat pe braţul sofalei.

— Am vrut doar să aflu dacă ai ajuns.

— Totul e bine. Tu ce faci?

— Deocamdată sunt cam aiurit. Înregistrăm. O să avem o pauză şi o să vin pe Coastă.

— Tată, ţi-am spus. Sunt bine. Nu trebuie să baţi atâta drum.

— Vreau să te văd, plus că am obţinut trei premii Grammy.

Ea a lăsat deoparte obiecţiile.

— Desigur, felicitări.

— Ne-am gândit s-o luăm tare. Vii şi tu cu noi, nu?

— Mi-ar face plăcere.

— Poate îl întrebi şi pe Michael. Pete vă trimite tichetele.

— O să-l întreb. Şi-a amintit privirea lui Michael când îşi luase pistolul. Dar poate că o să fie prea ocupat.

— Încearcă. O să sosim la sfârşitul săptămânii pentru repetiţii. Pete a propus ca tu să fii una dintre prezentatoare. Mi-a cerut să mă ocup de asta.

— Nu ştiu.

— Ar însemna mult pentru mine, Emma, ca tu să faci anunţul dacă eu şi Johnno suntem autorii cântecului anului.

Ea a zâmbit.

— Şi chiar de n-o să fie aşa, măcar o să citesc tot eu şi numele voastre.

— Exact. Să ai grijă de tine, da?

— Da şi mai vreau să vorbesc ceva cu tine. Şi-a mutat telefonul la cealaltă ureche. Tată, nu vreau să mai văd paza de corp după mine. O să am singură grijă de mine, aşa că te rog să-l chemi înapoi.

— Care pază de corp?

— Băiatul pe care l-ai angajat înainte ca eu să plec de la Londra.

— Nu am angajat pe nimeni, Emma.

— Uite, eu… a tăcut. El mai ascundea de ea anumite lucruri, dar nu o minţea niciodată. Nu ai aranjat cu cineva să mă urmărească, să aibă grijă de mine?

— Nu. M-am gândit că n-ai nevoie. Te-a inoportunat cineva? Pot veni mai repede în cazul ăsta.

— Nu. A oftat şi şi-a trecut mâna peste ochi. Nimeni nu m-a inoportunat. Marianne avea dreptate, sunt paranoică. Probabil că

nu sunt obişnuită să mă deplasez liberă după pofta inimii, dar o să mă obişnuiesc. A luat rapid hotărârea. Spune-i lui Pete că sunt încântată să fiu prezentatoare la Grammy. O să-mi comand chiar azi o rochie.

— Cineva o să ia legătura cu tine pentru repetiţii. Rezervă-ţi o noapte liberă. Bev şi cu mine am vrea să vă scoatem în oraş, la cină, pe tine şi pe Michael.

— O să-l întreb. El este… Tată, a zis ea pe nerăsuflate, ce te face să-l placi atâta pe Michael?

— Este serios, solid ca o stâncă. Şi te iubeşte la fel de mult cum te iubesc eu. O să te facă fericită. Asta mi-am dorit întotdeauna pentru tine.

— Ştiu. Te iubesc, tată. O să te văd curând. Poate chiar că era simplu într-adevăr, s-a gândit închizând telefonul. Avea un bărbat care o iubea şi care o putea face fericită. Nu se îndoise niciodată de sentimentele lui Michael sau de ale ei. Îndoielile apăreau doar când se gândea dacă era sau nu capabilă să ofere ceva în schimb.

Şi-a pus un impermeabil şi s-a repezit în

ploaie. Măcar atât putea face pentru Michael când o să se întoarcă; să-i dea o mâncare caldă.

A plimbat cu încântare căruciorul încolo şi încoace prin diferitele raioane ale magazinului, alegând una, selectând alta. Umpluse trei sacoşe. Încărcată, le-a pus pe locul din spate al maşinii. Nu era decât ora trei, dar a fost nevoie să aprindă farurile ca să vadă prin întunericul care se lăsase. Era noroi, obosise, dar îi plăcea ploaia. Drumul era pustiu. Alţi oameni îşi făcuseră din vreme cumpărăturile sau aşteptau să treacă furtuna. Poate de aceea şi-a dat seama că în spatele ei era o maşină, care cotea când cotea şi ea şi rămânea la o aruncătură de băţ în urmă. A deschis radio-ul, încercând să nu-i dea atenţie.

Paranoia, şi-a spus. Dar nu-şi lua ochii din oglinda retrovizoare şi vedea clar cele două faruri aprinse în spatele ei. Emma a mărit viteza, ceva mai mult decât era recomandabil pe drumurile alunecoase. Farurile s-au ţinut după ea. A încetinit. A încetinit şi maşina din spate. Şi-a muşcat buza şi s-a repezit într-o curbă abruptă la

stânga. Maşina ei a alunecat, a derapat. În spatele ei, maşina a apucat-o spre stânga, apoi s-a pus de-a curmezişul. Străduindu-se să recâştige controlul asupra maşinii, a reuşit să revină pe direcţie. În mare viteză s-a întors spre casă, sperând că puţinele clipe câştigate îi fuseseră suficiente.

Încă înainte de a frâna pusese mâna pe mânerul portierei. Voia să între în casă, în siguranţă. Fie că era doar o închipuire, fie că nu, nu voia să se afle afară şi fără nicio apărare dacă ar fi ajuns-o cealaltă maşină. S-a grăbit să iasă din maşină, lăsând acolo cumpărăturile. A scos un ţipăt când o mână i s-a încleştat pe braţ.

— Doamnă! Tânărul şofer a sărit înapoi gata să-şi piardă echilibrul. Isuse!

— Ce vrei?

Ploaia i se scurgea pe glugă, pe nasul pistruiat. Ea nu-i zărise ochii.

— Asta-i casa dumneavoastră?

Ea avea cheile în mână. Emma se întreba dacă le-ar putea folosi în loc de armă.

— De ce întrebi?

— Am trei valize cu bagaje, avionul 457 de la New York, pentru Emma Meavoy.

Bagajul ei. Emmei îi venea să râdă şi şi-a trecut mâna peste faţă.

— Iartă-mă. M-ai speriat. Erai în spatele meu când am plecat de la magazin şi am crezut că mă urmăreai.

— Dar eu stau aici de cel puţin zece minute, a corectat-o şi i-a dat un formular. Vă rog să semnaţi de primire.

— Dar… S-a uitat tocmai la timp ca să vadă o maşină apărând cu încetineală spre casă. Chipul din spatele volanului nu se zărea din cauza ploii şi a umbrei.

Scuză-mă, i-a spus. Vrei să mă aştepţi până duc înăuntru cumpărăturile?

— Doamnă, eu mai am de mers şi în alte locuri. Ea a tras din poşetă o hârtie de douăzeci de dolari. Fără a aştepta mulţumirile, s-a dus să descarce maşina.

Odată intrată în casă, a încuiat de două ori toate zăvoarele. La lumină, la căldura focului, s-a convins că greşise. Văzând că maşina n-a mai reapărut nici după douăzeci de minute, a devenit aproape sigură că se înşelase.

Prepararea mâncării a re axat-o. Îi plăceau aromele şi murmurul muzicii.

După vreun ceas, afară se întunecase mai tare. Nu mai era nici crepuscul, doar ploaia care cădea fără încetare. S-a hotărât să coboare ca să despacheteze.

A auzit afară zgomotul unei maşini prin ploaie şi iar a apucat-o panica.

A înţepenit la baza scărilor, privind la fereastra mare, întunecată. Nu se gândise până acum cât de expusă era, cu toate luminile aprinse.

A auzit o frână pusă, o portieră trântită. Se îndrepta spre telefon când a auzit paşi în faţa uşii. Fără şovăială s-a dus la cămin şi a înhăţat vătraiul. Bătaia din uşă a făcut-o să strângă mai tare vătraiul.

Era singură. El ştia că e singură, s-a gândit zăpăcită Emma. Fusese atât de nebună, încât se plimbase prin casă cu luminile aprinse şi draperiile ridicate. S-a dus spre telefon. O să sune după ajutor. Dacă n-or să sosească la timp, o să se descurce şi singură. Inima îi bătea să-i spargă pieptul când a ridicat receptorul.

— Emma, mă înec aici.

— Michael? Telefonul i-a alunecat printre degete şi a căzut pe jos. A lăsat vătraiul şi s-

a repezit la uşă. Îi tremurau degetele pe zăvoare. A deschis uşa şi l-a luat în braţe. Acum râdea.

— Iartă-mă.

— Nu, scuză-mă tu. Tocmai că eu... Dar când s-a dat înapoi a văzut în ochii lui ceva ce nu mai văzuse altă dată. Deznădejde. Lasă-mă să te ajut. Eşti murat, l-a dat jos jacheta. Am nişte ceai. Coniac n-am, dar cred că e pe undeva o sticlă de whisky. L-a tras lângă foc, apoi s-a dus în bucătărie. S-a întors cu o cană. El nici nu se mişcase, a constatat. Stătea acolo, privind la flăcări. E un ceai bun, irlandez, tare ca la irlandezi. I l-a întins.

— Mulţumesc. A sorbit s-a strâmbat, apoi l-a pus jos.

— Ar trebui să-ţi scoţi hainele astea ude.

— Într-un minut. Ea a început să vorbească, apoi s-a răzgândit şi s-a dus repede sus. Când s-a întors, l-a luat cu simplitate de mână.

— Vino. Ţi-am pregătit baia.

— Pot să fac baloane de săpun?

— Tot ce doreşti. Du-te. L-a arătat uşa. Relaxează-te.

El şi-a scos cămaşa udă şi a lăsat-o să cadă la podea.

— Acum fă un ceai irlandez mai slab. Cu două degete de whisky. Fără gheaţă.

Ea a şovăit când el şi-a descheiat pantalonii. Mai trebuia să înceteze cu ideea că oricine bea puţin e un beţiv.

— Perfect.

Când s-a întors, apa nu mai curgea. S-a oprit la uşă, simţindu-se caraghioasă şi a pus paharul pe măsuţa de lângă pat. Deşi erau iubiţi, nu se putea vedea plimbându-se prin baie în timp ce era el în cadă. Nu era capabilă de asta, deşi ar fi fost normal. S-a aşezat în fotoliul de la fereastră, privind ploaia şi a aşteptat.

El a ieşit cu un prosop înfăşurat în josul şoldurilor. Lumina venea din spatele lui şi i se citea clar pe faţă tensiunea, încordarea.

— Am preparat cina.

El a dat din cap, dar a luat numai paharul. De băut putea. Cu mâncarea era altceva.

— De ce nu continui?

— Pot aştepta. Ea ar fi vrut să-i şteargă încruntarea dintre sprâncene. Dar el părea singur cu paharul. S-a ridicat şi s-a dus în

baie să pună la uscat hainele şi prosoapele.

— Nu trebuie să strângi după mine. N-am nevoie de o mamă.

El stătea în prag, iar furia i se vedea în ochi şi-i răzbătea din voce.

— Eu doar…

— Latimer voia asta, Emma. Nu e stilul meu.

— Perfect. Se înfuriase şi ea. A lăsat să-i cadă cămaşa din mână. Ridică-ţi-o singur, nu oricine vrea să trăiască în dezordine. El a luat cămaşa şi a aruncat-o în cadă. Emma s-a dat fără voie doi paşi înapoi.

— Nu mă privi aşa. S-a răsucit spre ea, furios pe toată lumea. Să nu te uiţi niciodată aşa la mine. Nu rezist. Ea a încercat să-şi reţină veninul care îi stătea pe limbă, dar n-a reuşit.

— Nu mi-e frică de tine că mă loveşti. Nimeni n-o să mă mai lovească fără s-o păţească. Sunt sătulă să fiu victimizată de oricine. Asta te include şi pe tine. Vrei să fii morocănos, n-ai decât. Vrei să lupţi, perfect. Şi eu o să lupt, dar trebuie să ştiu pentru ce. Dacă nu-ţi convine ce fac, spune-mi. Cu violenţa, n-o să obţii nimic de la mine. El a

ridicat mâna, nu ca s-o oprească, ci pentru a o ruga să aştepte. Asta a făcut-o să se mai potolească.

— Nu e din cauza ta, i-a spus calm. Iartă-mă. Nu trebuia să mă întorc aici în seara asta. S-a uitat la hainele lui ude. Uite, hai să uscăm hainele cumva şi să mă pot căra dracului de aici.

Din nou simţea că el nu numai că era furios, dar avea o disperare adâncă, întunecată.

— Ce s-a întâmplat, Michael?

— Ţi-am spus că nu e în legătură cu tine.

— Hai să stăm jos.

— Lasă, Emma. S-a întors şi s-a dus iar în baie. N-avea dreptate, s-a gândit, punând alături sticla de whisky, li era greu să se abţină.

Oh, înţeleg. Tu eşti o parte a vieţii mele, dar eu nu fac parte din viaţa ta.

— Nu din această parte anume.

— Înţeleg, tu eşti din părţi diferite, pe care le poţi separa. S-a apropiat de el şi i-a pus o mână pe braţ. Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de mult îl iubea, înţelegea cu un fel de uimire că nu numai ea

avea nevoie de el. Vorbeşte cu mine, Michael, te rog.

— Erau nişte puşti, a murmurat el. Isuse, copii. Omul acela s-a dus la locul de joacă în recreaţie şi şi-a dat frâu liber. Michael avea nevoie să se aşeze. A stat pe marginea patului apăsându-şi ochii cu palmele. Continua să vadă scena. Era îngrozit pentru că ştia că n-o să-i mai piară din minte imaginea aceea.

Emma s-a aşezat speriată lângă el, încercând să-l maseze pe muşchii încordaţi ai umerilor.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Am descoperit cine era el. Un bolnav psihic. Mereu internat şi externat de-a lungul vieţii. S-a dus la şcoala în care făcuse primele clase înainte de a fi internat prima oară. O să mai descoperim amănunte, dacă mai au importanţă.

— Cine? Despre cine vorbeşti?

— Despre un prăpădit. Un bolnav, demn de milă, dar cu un automat de calibrul 45 în mână. Atunci ea a început să înţeleagă.

I s-a uscat gâtul.

— Oh, Dumnezeule!

— S-a dus la şcoală. Direct la locul de joacă. Puştii se jucau cu mingea şi săreau coarda. Încă nu începuse ploaia. Aşa că a deschis focul. Şase copii au murit. Alţi douăzeci sunt la spital. N-or să supravieţuiască toţi.

— Oh, Michael. L-a îmbrăţişat şi şi-a lipit obrazul de-al lui.

— Apoi a plecat pur şi simplu. Până a ajuns poliţia acolo, el dispăruse. Când eu şi McCarthy am ajuns acolor.. Dar nu putea face descrierea, nu în faţa ei. Nici el însuşi nu suporta. Ne-am luat după urmele lăsate de maşină şi am găsit-o la câteva blocuri mai încolo. El era acolo, mânca în parc. Stătea pe o bancă în blestematul de parc şi mânca un sandviş în ploaie. Nici nu s-a ostenit să fugă atunci când m-a văzut. A apucat pistolul şi şi-a băgat ţeava în gură. Aşa că n-o să aflăm niciodată motivul. Niciodată.

— Îmi pare rău. Nu-i venea să spună nimic altceva.

— Ar trebui să înţelegem. La dracu', şase puşti morţi şi nu poţi decât să pleci şi să încerci să te convingi singur că tot nu ai fi

făcut nimic.

— Dar tu nu te-ai dat deoparte, a murmurat ea. Asta e diferenţa, Michael. S-a uitat la el. N-ai fi putut să previi. Dar n-o să-ţi spun că n-ai dreptul să suferi din cauză că n-ai putut împiedica asta. Aşa eşti tu.

— Tu eşti obişnuită cu asta. Eu mă miram când tata venea uneori acasă şi se închidea în sine. Apoi, când eram în pat, îi auzeam pe el şi pe mama discutând ore în sir.

— Şi tu poţi discuta cu mine.

A strâns-o lângă el. Era atât de caldă, de proaspătă.

— Am nevoie de tine, Emma. Nu am vrut să te necăjesc. Dar am avut nevoie să mă sprijin pe cineva.

— De data asta. Te-ai sprijinit pe mine. A ridicat gura spre a lui. Răspunsul lui a fost dur, aproape disperat. Dacă el avea nevoie să se descătuşeze de disperare prin pasiune, atunci ea era acolo pentru el. Nu se ştiuse capabilă de aşa ceva, dar a preluat controlul, l-a tras în jos cu ea, mângâindu-l şi sărutându-l. Până acum el o iubise blând, cu răbdare. Dar acum era altceva. Dacă pasiunea lui era sălbatică, a ei o egala. Dacă

dorinţa lui nu suferea amânare şi a ei era la fel de nestăpânită.

De data asta ea o să alunge demonii pentru el.

S-a rostogolit peste el, cu el, i-a dat deoparte prosopul, îi făcea plăcere să-l conducă ea, să-i simtă trupul tremurând, căldura, tensiunea. Fără ezitare, fără lacrimi, fără îndoieli. Îşi căuta la fel de mult propria plăcere, ca şi pe a lui, cu vârfurile sensibile ale degetelor.

Pielea lui, pe care se răsfrângea lumina, o ademenea să-i simtă gustul cu limba, cu săruturi prelungi.

Puterea, doar acum descoperită, o străbătea precum un fulger. El simţea cum pulsează la strângerea ei. Aşteaptă, părea ea să-i spună. Lasă-mă să-ţi arăt. Lasă-mă să te iubesc. Şi-a împletit mâinile cu ale lui alunecând în jos pe trupul lui, producându-i fiori de plăcere, fierbinţi, înnebunitori, cu gura pe carnea lui. În ferestre bătea ploaia, sub el cearceaful se înfierbântase. O vedea cu părul ei lung, blond, ca un abur în jurul umerilor. Ochii ei întunecaţi s-au cufundat într-ai lui. El a strâns-o mâi tare, coapsă

lângă coapsă. Dorinţa din el era de nesuportat, a tras de nasturii ei, voia să o vadă; era disperat să o simtă. Ea l-a muşcat de umăr când el i-a desfăcut bluza. Asta era o violenţă pe care o putea pricepe şi accepta. Sălbăticie fără brutalitate. Agitaţia lui producea în ea o furtună la fel de mare. Erau pe acelaşi plan. Înţelegea acum că iubirea şi dorinţa animalică se pot împleti.

Când el i-a smuls hainele, ea gâfâia uşor, dar nu pentru că s-ar fi predat. De unde să fi ştiut ea că toată viaţa nu aşteptase decât să fie dorită aşa cum era dorită acum? Cu disperare, cu exclusivitate, fără gânduri. Nici nu ştiuse că aşteptase tocmai acest mod sălbatic de a simţi totul cu nesăbuinţă.

El nu mai era blând acum şi-şi dădea seama cât îi plăcea. Nu se mai controla, iar ea îl împingea să-şi piardă mai tare controlul. Când şi-a înfipt degetele în şoldurile ei, a intuit că nu era pentru el o fiinţă slabă şi fragilă, asta însemna că o vrea pe ea, numai pe ea. S-a rostogolit deasupra lui, arcuindu-şi spatele cu triumf şi uşurare, primindu-l în ea. Primul orgasm cutremurător s-a răspândit în fiinţa ei, dar

n-a făcut-o să slăbească. Mâinile lui alunecau peste ea, apoi i le-a prins pe-ale ei. Cu degetele unite, au continuat mişcarea rapidă, dementială.

Chiar după ce l-a simţit explodând în ea, a rămas peste el, a continuat să cearâ mai mult. Gura ei era nesătulă peste a lui, până când buzele lui au devenit mai răbdătoare şi respiraţia lui s-a mai liniştit. Limba ei a alunecat pe gâtul lui acolo unde se simţea pulsul. El murmura ceva, zăpăcit şi incoerent. Dar ea nu putea decât să geamă în timp ce îl simţea pe el din nou întărindu-se în adâncul ei.

Pe jumătate nebun, o strângea de braţe cu degetele, acoperindu-i gura cu sărutări fierbinţi, dureroase. Apoi s-a trezit că era sub el, iar trupul lui se afunda într-al ei.

Ea îşi înnodase membrele în jurul lui. Ochii îi erau deschişi, aţintiţi într-ai lui. Ochii ei străluceau. Buzele începuseră să-i tremure.

Plăcerea îl invada în valuri, simţind cum trupul ei se înfioară la un nou orgasm. Apoi i-a văzut buzele mişcându-se încântător.

A fost ultimul lucru pe care l-a observat

înainte ca pasiunea să-l distragă de la orice altceva.

Capitolul 43

Emma era furioasă pe ea pentru că şi acum continua să se uite peste umăr. Trecuse o săptămână de când se dusese înapoi, în casa de pe plajă – de când Michael şi Conroy stăteau cu ea în mod neoficial. O repetiţie, se gândea uneori, pentru viitorul în care începea acum să creadă. Dormitul cu el în pat, viaţa în comun, toate acestea nu o făceau să se simtă îngrădită. O făceau să se simtă ca niciodată, normală… şi fericită.

Dar oricât de mulţumită era, Emma nu putea scăpa de senzaţia că era urmărită. Majoritatea timpului încerca să nu bage în seamă aceasta, să-şi spună că e doar un alt reporter care caută un unghi nou. Alt fotograf cu teleobiective, căutând să ia un instantaneu exclusiv. Ei n-o puteau deranja nici pe ea, nici în legătură cu ceea ce construia împreună cu Michael. Ţinea totuşi uşile încuiate şi pe Conroy cât mai aproape când era singură. Degeaba îşi spunea că nu

era nimeni în afară de propriile ei fantome care nu voiau să se despartă de ea. Chiar şi când se plimba pe Rodeo Drive în plin soare continua să simtă acea tensiune în ceafă.

Îi era mai degrabă ruşine decât frică şi parcă ar fi preferat să cheme o maşină cu şofer decât să conducă ea însăşi.

Era jalnic acel complex al persecuţiei, şi-a spus. Emma s-a gândit la Katherine care ar fi ridicat sprânceana ei de psihiatră şi ar fi scos exclamaţii pline de înţeles dacă i-ar fi comunicat toate acestea. Iar o lua razna biata Emma. Era urmărită. S-ar fi mirat să nu fi fost cineva în casă când ieşise ea afară. Dar zgomotele acelea ciudate de la telefon? Trebuia să fie ţinut sub ascultare.

Cristoase! Şi-a frecat tâmpla încercând să râdă. Faza următoare va fi când o să se uite noaptea sub pat. Apoi va intra sub un tratament pe viaţă.

Păi nu alesese ea să stea la Los Arigeles? Avea nu numai un medic terapeut, dar şi un antrenor de o bună bucată de vreme. Fusese îngrijorată de această contradicţie din ea şi se apucase atunci să se ocupe de un călugăr budist bătrân de trei sute de ani.

Îi venea să râdă. După ce a oprit la sala de spectacole, şi-a luat aparatul de fotografiat. Călugării budişti or s-o refuze, ce! Puţin până când n-o să le ofere o plată substanţială. Probabil că în sală deja era gata totul pentru festivitate şi pentru prezentarea premiilor. O să fie ca odinioară, a reflectat. O să asiste la repetiţii, o să facă poze.

Era un sentiment plăcut să ştie că trecutul şi viitorul ei puteau să se împletească într-un fel.

Când a ieşit din maşină, Blackpool i-a tăiat calea.

— Hei, bună din nou, Emma, fato.

Era furioasă că el reuşise şi acum să o facă să se crispeze. Fără o vorbă, a încercat să treacă pe lângă el. Dar el i-a blocat mişcarea lipind-o de maşină cu aceeaşi uşurinţă cu care odinioară o prinsese în camera întunecată. Zâmbind, a mângâiat-o cu un deget pe gât.

— Aşa te porţi cu un vechi prieten?

— Cară-te din drumul meu.

— Trebuie să înveţi să fii mai bine crescută. A tras-o de păr destul de tare

încât să o facă să geamă. Fetiţele de bani gata, când cresc, sfârşesc prin a fi prea răsfăţate. Credeam că soţul tău ţi-a băgat minţile în cap – înainte de a-l omorî tu.

Nu îi era frică, s-a gândit, deşi începuse să tremure. Era furioasă.

Furioasă la culme.

— Bastardule. Dă-te la o parte!

— Credeam că vrei să discutăm doar noi doi. Hai să ne plimbăm puţin. Continua să o tragă de păr.

Ea s-a dat uşor înapoi şi l-a izbit cu aparatul, aflat în cutia lui, drept între picioare. Când el a revenit asupra ei, ea s-a dat înapoi şi a nimerit în alt om. S-a răsucit şi era gata-gata să-l izbească drept în faţă pe Stevie.

— Potoleşte-te. El i-a ţinut mâna înainte de a fi reuşit ea să-l izbească în nas. Nu mă lovi. Nu sunt decât un sărman toxicoman care a venit să cânte la chitară. A strâns-o uşor de umăr. Sunt probleme?

Emma s-a uitat spre Blackpool. Îşi regăsise aerul obişnuit şi stătea cu pumnii încleştaţi. Emma se simţea mândră. Se apărase singură şi încă foarte bine.

— Nu, nicio problemă. A pornit spre teatru cu Stevie.

— Ce era cu voi acolo?

— El a vrut să mă terorizeze. Zâmbea satisfăcută.

— Eşti o amazoană în toată regula. Şi eu care am vrut să joc rolul cavalerului salvator. Mi-ai luat pâinea de la gură.

— Oricum îl puneai jos, a râs ea şi l-a sărutat pe obraz.

— Nu ştiu. E mai puternic decât mine. Bine că te-ai descurcat tu singură. N-aş fi vrut să apar la televizor cu ochiul vânăt.

— Ba ai fi arătat chipeş şi atrăgător. Şi-a strecurat braţul sub al lui. Să nu-i spunem nimic lui tata.

— Bri are pumnii puternici. Blackpool ar ajunge în ghips.

— Nu mi-ar părea rău, a murmurat ea. Să aşteptăm până după anunţarea premiilor.

— Niciodată n-am rezistat femeilor frumoase.

— Adevărat. Încă n-ai convins-o pe Katherine să te ia de bărbat?

— Sunt pe cale. Intrând în teatru, auzeau muzica de la repetiţii. Rock-ul aspru, brutal,

răbufnea prin pereţi. Ea a rămas la Londra. Are prea mulţi pacienţi. Dar mă ţine mult sub observaţie ca să vadă dacă mă descurc pe cont propriu.

— Şi te descurci?

— E caraghios. Toţi anii ăştia am luat droguri pentru că voiam să mă simt bine. Erau anumite lucruri pe care voiam să le uit. S-a gândit la Sylvie şi a suspinat. Dar cel mai mult pentru că voiam să mă simt bine. Cu drogurile n-am reuşit niciodată asta, dar am continuat cu ele. În ultimii ani am început să-mi dau seama ce înseamnă viaţa atunci când o înfrunţi direct. A râs stingherit. Sună ca o declaraţie publică, oficială.

— Nu. Sună ca şi când ai fi fericit.

El a râs. Într-adevăr, era fericit. În plus, începuse să creadă că merită să fie aşa.

— Tot mai sunt valoros, i-a spus când se îndreptau spre scenă. Singura deosebire e că acum mă pot bucura de asta.

L-a văzut pe tatăl său dând un interviu în culise. Şi el era fericit, s-a gândit ea. Johnno era pe scenă hărţuindu-l pe P.M. Care încerca să arate pozele bebeluşului său

oricărui tehnician pe care-l putea agăţa.

Grupul de pe scenă făcea tocmai acum o pauză. Erau tineri, şi-a dat Emma seama. Şase chipuri tinere, fără riduri, cu păr lung.

Ei erau *The Best New Group* (Cel Mai Bun Grup Nou). Simţea că sunt plini de vigoare şi vedea, cu mândrie, cum îl priveau din când în când pe tatăl ei. Cum de continuase să aibă succes o vreme atât de îndelungată? Ea îşi imagina că îşi puneau această întrebare. Era chiar atât de remarcabil? Putea fi noua generaţie emoţionată, cucerită de muzica lor?

— Ai dreptate, i-a spus lui Stevie. Voi sunteţi cei mai buni. Voi toţi. Acum nu se mai gândea la Blackpool. Nu mai privea înapoi peste umăr. Îşi putea permite ore în şir să facă poze, să vorbească despre muzică, să râdă de anecdote vechi. Nici nu-i păsa să-şi facă o intrare mai specială, să stea pe podium ca să vorbească unei săli de teatru pe jumătate goală. S-a aşezat şi a băut Coca-Cola nu prea rece în timp ce nişte instrumentişti din mijlocul scenei cântau melodii vechi de-ale lui Chuck Berry.

Numai P.M. Plecase devreme la soţia şi la

copilul lui.

— A început să îmbătrânească, a zis Johnno, aşezându-se pe jos lângă ea ca să cânte nişte blues urma armonică. A aruncat o privire spre solista de şaptesprezece ani care devenise deja vedetă. Cristoase, noi toţi am cam îmbătrânit. În curând o să ne mai dai o palmă făcând din noi nişte bieţi bunici.

— Atunci o să te punem la microfon stând în balansoar.

— Eşti obraznică, Emma.

— Am avut de unde lua lecţii. Chicotind, l-a luat pe după umeri. Uită-te pe scenă. Nu există alţii care să supravieţuiască două decenii în iadul rock-and-roliului ca voi. Practic aţi devenit un monument.

— Zău că eşti obraznică, a decis el închizând armonica. Atâta vorbărie despre împlinirile unor vieţi, a mormăit.

— Sunt viguroşi, nu? A râs şi l-a îmbrăţişat. Johnno, ţie nu-ţi pasă de vârstă. El a bombănit-o şi a cântat mai tare. În spatele lui, cineva îl acompania cu un bass.

— O să vezi tu când o să ajungi pe la cincizeci de anişori.

— Jagger e mai bătrân. El a dat din umeri, crezând în ispită.

— Dar nu-i aşa de bun.

— Tu arăţi mai bine.

— Adevărat, a zis el după o clipă de gândire. Şi eu n-am avut niciodată o slăbiciune pentru el.

— Întotdeauna. Apoi ea s-a pus pe chicotit. S-a apucat să cânte, improvizând cuvintele pe măsură ce cânta. „Ştiu toate blues-urile rock-and-roll. Aceste blues-uri vechi, atât de vechi. Dacă mi-a albit părul şi-mi ceri să cânt din nou, îţi spun să-mi dai pacé azi, mami, am reumatism. Am toate blues-urile rock-and-roll, îi am pe bătrânii mei rockeri”. L-a privit râzând: Am cântat bine?

— A naibii de deşteaptă mai eşti, nu?

— Păi ţi-am spus. Am avut profesori buni.

El a continuat să cânte, iar ea s-a dus la marginea scenei ca să mai ia un instantaneu.

— O ultimă poză, înainte de a pleca. A tăcut poza, a schimbat unghiul şi l-a fotografiat din nou. O să numească fotografia „Icoana Rockului”. A râs când el i-a spus din nou cât de neobrăzată era, apoi

şi-a pus aparatul în cutie. Vrei să-ţi spun ce anume e rock-ul, Johnno. De pe poziţia cuiva care nu cântă, ci doar observă? El a privit-o atent, cu armonica în mână. E ceva primitiv, agitat. Îndrăzneţ şi timorant. Este o tiflă care se dă vârstei. O voce care-şi răcneşte mereu întrebările pentru că răspunsurile sunt continuu altele, diferite. A privit în sus şi l-a văzut pe tatăl ei, care o asculta. L-a mângâiat cu un zâmbet: Cei foarte tineri cântă rock pentru că îşi caută un mod de a-şi exprima furia sau bucuria, dorinţa şi visurile. Rar, foarte rar, cineva reuşeşte, are darul de a transfera toate aceste senzaţii şi emoţii în muzică. Când aveam trei ani, te observam pe tine – s-a uitat spre Brian – vă observam pe voi toţi pe scenă. Habar n-aveam de armonie, ritm, percuţie. Dar totul mi se părea magie. Şi acum simt aceeaşi magie, Johnno, ori de câte ori vă văd pe voi patru pe scenă.

El s-a jucat cu cercelul ei.

— Înţeleg acum de ce ai stat pe lângă noi. Sărută-ne.

— Pe mâine, l-a sărutat ea zâmbind. O să-i învingeţi pe toţi.

Era spre amurg când s-a îndreptat spre maşina ei. Mai pioase puţin în după-amiaza aceea. Străzile erau ude, iar aerul rece şi înceţoşat. Nu voia să se ducă acasă, încasa aceea goală. Michael avea de lucru până târziu. A pornit maşina şi a dat tare radio-ul. O să se distreze singură câteva ore, o să se uite la clădirile luminate de pe străzi, o să se ducă poate pe plajă, la coline sau la canioane. Relaxată, mergea cu viteză moderată, lăsându-se scăldată în muzică. Nici nu se uita în oglinda retrovizoare aşa că nu a observat maşina care venea pe urmele ei.

Michael stătea la birou şi studia lista pe care o făcuse. Mai realizase o asociaţie de idei. Era o trudă dificilă, frustrantă, dar fiecare verigă îl aducea tot mai aproape de capătul lanţului. Jane Palmer avusese mulţi bărbaţi. Ca să-i descopere pe toţi putea să se străduiască o viaţă, s-a gândit Michael. Dar îl satisfăcea unul din numele de pe listă. Ea folosise banii pentru a se muta din micul şi mizerabilul ei apartament într-altul mai mare, dintr-un cartier din Chelsea, unde locuise din 1968 până în 1971, când îşi

cumpărase un tovarăş de apartament, un cântăreţ renumit pe numele său Blackpool. Nu era oare interesant, se gândea Michael frecându-şi ochii înceţoşaţi de oboseală, că în vreme ce familia Meavoy locuia pe colinele Hollywoodului, Jane Palmer trăia în casă cu Blackpool? Acelaşi Blackpool care fusese la petrecerea din casa Meavoy în acea noapte de la începutul lui decembrie? O ciudăţenie, şi nu era probabil o simplă ciudăţenie, se dovedea a fi faptul că Jane nu menţionase în carte acea legătură a ei. De ce? Scrisese în carte absolut toate numele care puteau avea cât de cât o semnificaţie, dar Blackpool care era pe la mijlocul deceniului 70 o vedetă de sine stătătoare, nu apărea nici măcar la o notă din josul paginii. Şi asta pentru că niciunul dintre ei nu dorea să se facă vreo legătură între cei doi, a tras Michael concluzia. McCarthy şi-a băgat capul pe uşă.

— Cristoase, Kesselring, tot îţi mai faci de lucru cu chestia aia? Vreau ceva de mâncare.

— Robert Blackpool a fost amantul permanent al lui Jane Palmer din iunie ’70

până în februarie ’71.

— Păi să-i judece Dumnezeu.

— Îmi trebuie toate datele despre Blackpool, i-a vârât Michael în mână lui McCarthy un dosar.

— Şi mie îmi trebuie carne ca să mănânc.

— O să-ţi cumpăr un animal întreg, i-a zis Michael.

— Ştii ceva, colega, cazul ăsta te-a făcut să-ţi pierzi simţul umorului. Şi pe mine m-a făcut să-mi pierd apetitul. Blackpool este o mare vedetă. Face reclamă la bere, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-ai de gând să-l implici într-un caz vechi de douăzeci de ani.

— Poate că nu, dar am ajuns la opt nume acum. Şi-a scos o ţigară. Mi-a furat cineva sticla de Pepsi.

— Să chem poliţia! McCarthy s-a aplecat spre el. Mike, te învârteşti prea mult în jurul cozii.

— Eşti îngrijorat pentru mine, Mac?

— Îţi sunt coleg, la naiba. Da, îţi port. De grijă şi îmi port şi mie de grijă. Suntem prea obosiţi ca să facem ceva ca lumea.

— Mă pricep să-mi fac meseria, a spus pe

o voce periculos de blândă Michael, studiindu-şi partenerul printr-un nor de fum. Era o atmosferă tensionată. McCarthy cunoştea greutăţile din primii ani când Michael se angajase în poliţie.

— Nu-ţi sunt doar partener, ci şi prieten, şi-ţi spun că n-ajungem la nimic bun dacă n-o laşi mai moale câteva ore.

— Ştiu cât de aproape sunt, a zis Michael încet, descleştându-şi pumnii. Pentru mine nu e ca şi când ar fi trecut douăzeci de ani, ci de parcă ar fi fost ieri şi eu am urcat fiecare treaptă.

— Ca bătrânul tău.

— Da. Şi-a pus coatele pe birou luându-şi faţa în mâini. Înnebunesc.

— Eşti prea încărcat, puştiule. Încearcă să te destinzi.

Michael s-a uitat fix la hârtiile de pe birou.

— O să-ţi cumpăr o friptură şi tu o să mă ajuţi să continui cu Blackpool.

— S-a făcut. Vezi dacă mai ai şi alte nume. Poate completezi meniul că Marilyn n-are decât peşte.

— Mulţumesc.

Emma a oprit maşina şi a privit spre casă

prin ceaţa care se risipea. Nu-şi propusese să se îndrepte spre acea casă. Era soare atunci, şi-a amintit.

Ferestrele erau luminate acum. Deşi nu putea vedea nicio mişcare înăuntru, se întreba cine locuia acolo. Oare în camera în care dormise ea era un alt copil? Sau acolo unde fusese pătuţul lui Darren? Spera să fie aşa. Spera ca oamenii dinăuntru să nu trăiască nicio tragedie. În casa aceea fuseseră multe râsete, veselie. Spera să fie din nou veselie. Probabil că Johnno o făcuse să se gândească la asta când vorbise despre bătrâneţe. Ea îi vedea mereu cum îi văzuse şi în copilărie, nu ca pe nişte bărbaţi care trăiseră aproape un sfert de secol în faimă şi ambiţie, cu succese şi eşecuri. Dar ei toţi se schimbaseră. Poate că mai mult se schimbase ea. Acum nu se mai simţea în umbra acelora care îi dominaseră viaţa. Era mai puternică pentru că îşi dovedise că ea însăşi e un întreg, mai mult decât o parte din nişte oameni pe care îi iubea foarte mult. A privit îndelung prin ceaţă la casa de pe colină şi şi-a dorit din inimă să o viseze, să deschidă uşa. Să poată sta acolo, să

privească. Şi atunci să vadă. A pornit maşina pe drumeagul îngust. În urmă cu şase luni n-ar fi simţit ceea ce simţea acum. Era bine, era grozav să nu-ţi fie frică. Farurile au sclipit în oglinda ei retrovizoare atât de aproape, atât de rapid, încât au orbit-o. A ridicat instinctiv o mână ca să-şi umbrească ochii. O fi unul beat şi tâmpit, s-a gândit, şi a căutat un loc unde să tragă pentru a lăsa maşina din urma ei să o ia înainte. Când însă aceasta a izbit-o din spate, şi-a încleştat automat mâinile pe volan. Totuşi puţinele secunde ale şocului au costat-o, căci virase periculos spre marginea drumului. S-a redresat şi a auzit scrâşnetul roţilor pe pavajul ud. Inima îi bătea parcă în gât când a primit o nouă izbitură.

— Cretinule! Şi-a şters cu mâna tremurătoare sângele de pe buza lovită. Acum farurile o orbeau din nou şi impactul următoarei izbituri a făcut-o să simtă cum scaunul îi intra în oase. Nu mai avea timp de gândire, nici de panică. Aripa din spate a maşinii ei se freca de metalul celeilalte în timp ce derapa. Maşina din spate dădea

înapoi în timp ce ea lupta împotriva derapajului. A văzut copacul, un stejar mare, înfrunzit, şi a făcut tot ce a putut ca să răsucească volanul spre dreapta. S-a concentrat cu efort să facă un fel de ocol în formă de „S”, încetinind viteza. El a revenit. Vedea luciul maşinii lui înainte de a fi din nou orbită de faruri. Ştia că urmează impactul, totuşi a scos un ţipăt. Omul acela nu era beat. Şi nici tâmpit. Teroarea ascunsă în creierul ei s-a făcut iar simţită. Cineva încerca s-o omoare. Nu era închipuirea ei. Nu era spaimă nejustificată, era adevărat. Vedea farurile, auzea scrâşnetul metalului frecat de metal, roţile care derapau. Maşina venea acum dinspre stânga ei, încerca s-o răstoarne. Ea ţipa, dar s-a înscris în curba următoare. N-o să se predea. A încercat să-şi adune gândurile. Maşina aceea era mai mare şi mai rapidă decât a ei. Iar urmăritorul e întotdeauna avantajat faţă de cel urmărit Drumul croit printre coline nu-i dădea posibilitatea să se eschiveze, nu putea decât s-o ia înainte sau să se prăbuşească. El se apropia iar. Vedea silueta întunecată a maşinii, apropiindu-se

mai tare, iot mai tare, ca un păianjen înspre victima prinsă în plasă. Ştia că în orice clipă el o putea izbi şi ar fi făcut-o să se zdrobească căzând peste marginea drumului. În disperare, a tras maşina spre stânga, surprinzându-l prin ofensivă. Asta i-a acordat ei o clipă de răgaz sau ceva mai mult. Dar el se apropia iar, vedea farurile venind din cealaltă direcţie. Cu o rugăciune, a încercat ultima şansă şr a apăsat pe accelerator. Maşina care venea din faţă a virat cu frânele scrâşnind, claxonând. Ea a zărit luciul maşinii din spate, care vira înapoi spre dreapta cu o viteză periculoasă. O secundă; era singură la curba următoare. Apoi a auzit izbitura. Ecoul ei se împletea cu propriile ei ţipete când s-a îndepărtat în goană pe drumul în pantă spre luminile Los Angelesului.

McCarthy avusese dreptate. Nu numai că Michael se simţea mai bine după ce mâncase ceva şi făcuse o pauză de o oră, dar acum gândea mai corect. Ca poliţist din a doua generaţie, beneficia nu numai de propriile relaţii, ei şi de cele ale tatălui lui. L-a sunat pe amicul lui Lou de la serviciul

„*Imigrări*”, pe propriul lui cunoscut de la Administraţia Vehiculelor cu Motor, a folosit numele tatălui lui ca să sune la FBI şi a vorbit personal cu inspectorul Carison de la Londra. Nimănui nu-i făcea plăcere să fie deranjat în afara programului de serviciu, dar el se baza pe propriul farmec.

— Ştiu că nu e regulamentar, inspectore, şi-mi cer scuze. Oh, Doamne, am uitat total de diferenţele de fus orar. Iertare. Da, aş avea nevoie de nişte informaţii mai confidenţiale. Robert Blackpool. Da, acel Blackpool. Vreau să aflu cine era înainte de 1970, inspectore. Aş putea corela nişte date. Şi-a notat pentru sine să ia legătura şi cu Pete Page. Tot ce găsiţi!

— Nu ştiu dacă ajung undeva. Dar dumneavoastră o să fiţi primul... A tăcut brusc când a văzut-o pe Emma intrând în goană, cu ochii sticloşi, cu sânge la tâmplă.

— Te rog. Ea s-a prăbuşit într-un fotoliu din faţa biroului lui. Cineva încearcă să mă omoare.

A închis telefonul fără a-i mai spune o vorbă inspectorului Carison.

— Ce s-a întâmplat? S-a apropiat şi i-a luat

faţa între palme.

— Pe un drum sus, la coline… o maşină… a încercat să mă răstoarne.

— Unde te-ai lovit? O cercetă dacă nu are vreo fractură. Ea auzea alte voci. Se îngrămădeau în jurul ei. Un telefon suna, suna, suna. Luminile dispăreau. Camera venea spre ea înainte de a aluneca de pe fotoliu. Pe capul ei era o cârpă. Rece. A gemut şi a deschis ochii.

— Eşti bine, i-a spus Michael. Ai avut un scurt leşin. Bea puţin de-aici. E apă. Ea a sorbit, lăsându-şi capul sprijinit de braţul lui. Îi simţea mirosul – săpunul ei de-acasă şi transpiraţia lui. Era iar în siguranţă.

— Vreau să mă aşez.

— Perfect. Mişcă-te cu grijă.

S-a uitat în jur, ca să localizeze unde era. Într-un birou. Biroul tatălui lui, s-a gândit ea. Îl mai văzuse când venise să afle unde lucra Michael. Fusese foarte încărcat. Covorul era maroniu, pereţii de sticlă. Acum jaluzelele erau trase. Biroul era ordonat. Pe el era o fotografie a soţiei sale. Mama lui Michael. A privit în jur şi a văzut un alt bărbat, subţirel, chel.

— Scuzaţi-mă, sunteţi partenerul lui Michael?

— McCarthy.

— Ne-am mai întâlnit acum câteva zile. El a dat din cap. O fi suportat ea o comoţie, dar tot era lucidă.

— Emma, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am crezut că a fost doar o închipuire.

— Ce?

— Faptul că mă urmărea cineva. Mai pot bea nişte apă?

— Sigur. Pentru că ei îi tremurau mâinile, a ajutat-o el. Cine te urmărea?

— Nu ştiu. Înainte de a pleca de la Londra eu…

Poate că doar îmi închipuiam.

— Spune-mi.

— Mi se părea că mă urmărea cineva. S-a uitat spre McCarthy, aşteptând să vadă la el îndoiala sau amuzamentul. Dar el se mulţumea s-o asculte. Eram aproape sigură de asta. După atâţia ani cu bodyguards, îţi dai seama de aşa ceva. Ştii, pur şi simplu, că e cineva.

— Bine, a zis Michael. Continuă.

L-a privit recunoscătoare că o înţelegea.

El nu avea niciodată nevoie de explicaţii.

— Când am ajuns la New York, am văzut pe cineva supraveghind locuinţa. Eram convinsă că tata angajase pe cineva să aibă grijă de mine. Când l-am întrebat, a spus că nu a angajat pe nimeni, aşa că m-am convins că mi s-a părut. În prima noapte când m-am întors de la piaţă, o maşină m-a urmărit până acasă.

— Nu mi-ai spus.

— Am vrut, dar… Când te-ai întors erai foarte obosit. Şi apoi am uitat într-un fel. Nu-mi plăcea să cred că sunt pe cale să înnebunesc. Mi se părea că cineva intrase în casă cât timp lipsisem eu, că telefonul scotea tot felul de zgomote. De parcă ar fi fost pus sub urmărire. Şi-a închis ochii. Comportament paranoic tipic.

— Nu fi proastă, Emma. Ei îi venea să zâmbească. Niciodată n-o lăsa să-i fie milă de ea.

— Nu pot dovedi, dar simt că există o legătură cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Acum putem discuta despre asta? O lăsase să îşi revină, iar mâinile ei nu mai

tremurau şi scăpase de privirea aceea sticloasă.

— Da. A inspirat adânc şi a povestit tot ce-şi putea aminti în legătură cu incidentul de pe drum. Eu mi-am continuat fie ce-o fi drumul, a terminat ea de povestit. Nu ştiu dacă a fost rănit cineva. Venise cealaltă maşină. Eu am plecat doar şi aproape că am uitat de maşina aia până am ajuns aici.

— Ai făcut ce trebuia. Vezi ce-i cu maşina ei, i-a spus lui McCarthy. Emma, l-ai văzut pe şofer?

— Nu.

— Maşina?

— Da. Calmă, a dat din cap. Am încercat să văd cât de multe amănunte. Era albastră sau neagră – nu sunt sigură. Era mare, dar nu mă pricep la mărci. Nu era o maşină atât de mică cum e a mea. Putea fi un… Cadillac sau un Lincoln. Avea număr de Los Angeles, M.B.E., astea cred că erau literele, dar din cauza ceţei n-am văzut numerele.

— Grozav totuşi. A sărutat-o. O să te trimit la spital.

— Nu-i nevoie de spital.

— Ai un cucui mare la cap, i-a dus el

degetele la tâmplă.

— Nici nu-l simt. Nu vreau la spital, Michael. Sunt sătulă de spitale pentru toată viaţa.

— Bine. O să găsim pe cineva să te ducă acasă şi să rămână cu tine.

— Tu nu poţi?

— Eu trebuie să lucrez, a început tocmai când venea McCarthy.

— Eşti o şoferiţă dată naibii, domnişoară McAvoy.

— Emma, i-a spus ea. Mi-era prea frică şi a trebuit.

— Mike, am nevoie de tine un minut.

— Stai acolo. N-o să dureze, i-a spus Emmei ridicându-se. Văzuse după faţa colegului că era ceva şi a închis uşa după el.

— Nu ştiu cum de-a reuşit să scape întreagă. Maşina arată de parcă ar fi participat la „Derbiul demolării”. Am trimis un tip să caute pe la spitale înainte de a mă uita la maşină. Tocmai a fost anunţat un accident cu o ciocnire de maşini pe coline. Tipul din Cadillac-ul ultimul model este Blackpool, a zis văzând cum Michael îşi îngustează ochii. E în comă.

Capitolul 44

— Sigur eşti pregătită pentru asta? A studiat-o atent Johnno pe Emma aflată în josul scărilor.

— Nu se vede? S-a răsucit lent ca un manechin. Rochia albastră îi lăsa umerii goi şi avea un decolteu adânc în spate, până la talie. Era presărată cu paiete strălucitoare. Părul îi era aranjat cu măiestrie în onduleuri prinse cu două agrafe strălucitoare. Îşi pusese la reverul jachetei argintii broşa pe care i-o dăduse el.

— Mai bine nu mă pronunţ asupra felului în care arăţi. Totuşi s-a apropiat şi i-a pus uşor degetul pe rana de la tâmplă, camuflată acum cu fond de ten. Nu ţi-a fost prea uşor în ultimele zile.

— Dar s-a terminat. S-a dus spre masă ca să-i toarne un pahar de vin. A şovăit o clipă, apoi şi-a turnat unul şi ei. Blackpool nu-mi mai poate face nici un rău de pe patul spitalului, l-a dat paharul lui Johnno. Ştiu că Michael crede că e implicat în uciderea lui Darren, dar n-o să putem fi siguri până n-o să iasă din comă – dacă o să iasă. Am

încercat să refac imaginea lui din camera lui Darren în noaptea aia, dar nu-mi pot aminti.

— Mai era şi altcineva acolo, i-a spus el.

— Nu de aceea am fost eu urmărită atâta prin oraş?

El a zâmbit cu paharul în mână.

— Nu cred că trebuie să mă machiez pentru Michael.

Ea a pus jos paharul puţin ameţită şi şi-a luat geanta de seară.

— N-ai de ce să te machiezi. Şi el o să vină aici dacă o să poată. Eşti pregătit?

— Aşa o să fiu întotdeauna, l-a oferit, formal, braţul şi a condus-o până la limuzina care o aştepta.

— Nu încerca să joci cartea timidităţii, a retragerii, cu mine. Eu ştiu că nimeni nu iubeşte mai tare decât tine lumina reflectoarelor. Era destul de adevărat. El s-a aşezat pe scaunul comod, încântat de mirosul de piele şi de flori proaspete. Dar era îngrijorat.

— Credeam că-l cunosc pe bastardul ăla, a zis ca pentru sine. Nu-mi era prea drag, dar credeam că-l cunosc. Cea mai mare

tâmpenie a fost că l-am ajutat să scrie primul lui şlagăr.

— N-are rost să-ţi faci mustrări de conştiinţă acum.

— Dacă a fost implicat cu Darren… Şi-a mai luat o ţigară dând din cap.

— O să vedem. Şi-a pus o mână peste a lui. O să iasă totul la iveală. Jane a fost implicată şi Blackpool.

Nu trebuie decât să ne obişnuim cu ideea asta.

— Pentru Bri e groaznic. De parcă i s-ar întâmpla aceiaşi lucru a doua oară.

— Acum e mai puternic. Toţi suntem mai căliţi.

El i-a dus mâna la gură.

— Să ştii că dacă îl laşi pe Michael, o să-mi revizuiesc… stilul.

Ea a râs şi a ridicat telefonul care începuse să sune.

— Bună, Michael. Johnno o privea cum zâmbeşte.

— Da, stau aici şi reflectez la propunerea unui bărbat incredibil de atrăgător. Nu, Johnno. A pus o mână pe receptor. Michael vrea să afli că are cunoştinţe la

Departamentul Vehiculelor cu Motor şi că-ţi poate face viaţa iad.

— O să merg cu autobuzul, s-a hotărât Johnno.

— Da. La patru mergem la teatru. Probabil că deja a început ceremonia decernării premiilor.

— Păcat, nu mă pot duce, i-a spus Michael. A privit spre sala de terapie intensivă de la spital. Dacă se schimbă lucrurile, o să vin să ne întâlnim.

— Nu-ţi face probleme.

— Ţie ţi-e uşor să spui, dar eu pierd şansa de a mă plimba cu limuzina şi de a-mi freca şi coatele de cei bogaţi şi faimoşi. Dacă te măriţi cu mine, o dată pe săptămână tot o s-o fac.

— Perfect.

— Ce e perfect? A întrebat-o, tocmai când l-a zărit pe doctor pe coridor.

— O să mă mărit cu tine.

— Poftim? Şi-a trecut o mână prin păr.

Ea a râs ca o nebună, uitându-se la Johnno şi strângându-i mâna.

— Nu auzi bine?

— Nu, eu… La naiba, stai puţin. A pus o

mână pe telefon ca să nu se audă şi l-a ascultat pe doctor. Emma, acum trebuie. Să plec. A ieşit din comă. Ascultă, să nu uiţi unde am rămas cu convorbirea. Bine?

— Nu, n-o să uit. A închis când Johnno scotea dopul de la şampanie.

— Te pot invita acum?

— Hmmm? Oh, da, da. Aiurită, se uita la paharul pe care i-l întindea el. A fost atât de simplu.

— Aşa trebuia să fie. Cam emoţionat, a ciocnit uşor paharul de-al ei. El este cel mai norocos dintre oameni.

— S-ar putea să meargă. A sorbit, lăsând băutura să-i înţepe limba. O să facem noi să fie bine. Visătoare, s-a aşezat mai comod, fără a se mai gândi la Blackpool.

Michael însă se gândea la omul din faţa lui. Stătea la capătul patului şi îl studia pe cel care încercase să o ucidă pe Emma. Avea mutra zdrobită. Dacă o să fie salvat, îi vor trebui o grămadă de operaţii estetice. Nu avea şanse prea promiţătoare de a supravieţui din pricina organelor interne atinse grav în timpul coliziunii.

Puţin îi păsa lui Michael dacă avea să

trăiască sau să moară. Nu-i trebuiau decât cinci minute.

Era în posesia raportului asupra lui Blackpool. Nu era complet, dar spunea destul. Omul care plutea la limita conştienţei în salonul de terapie intensivă se numea în realitate Terrance Peters. Avea un palmares bogat de tinereţe care consta în furturi mărunte, acte de vandalism, afaceri şi jafuri, înainte de a-şi schimba numele şi a-şi încerca norocul cântând prin cluburi. Se dusese să-şi piardă urma la Londra şi, deşi fusese bănuit de participare la jafuri, reuşise întotdeauna să nu fie dovedit ca atare.

Soarta lui luase o nouă întorsătură când se încurcase cu Jane Palmer. Cu-atât mai rău, s-a gândit Michael. Au fost necesari douăzeci de ani, porc nenorocit, dar te-am găsit.

— N-o să fie în stare să vorbească, i-a atras atenţia doctorul. Trebuie să-şi mai revină.

— O să-l reţin puţin.

— Nu vă pot lăsa singur cu el.

— Perfect. Tot îmi trebuie un martor. S-a

apropiat de pat. Blackpool. Acesta a clipit de mai multe ori. Blackpool, vreau să vorbesc cu tine despre Darren Meavoy.

Blackpool a deschis iar ochii. Vederea îi era înceţoşată şi părea că are ace de gheaţă în cap.

— Eşti poliţist?

— Da.

— Du-te dracu'. Mă doare.

— Îţi dau o şansă. Eşti într-o situaţie foarte proastă, omule. Îmi spui şi plec.

— Vreau un doctor.

— Sunt doctorul West, domnule Blackpool. Sunteţi…

— Scoateţi-l de aici pe bastardul ăsta.

Fără a-l băga în seamă, Michael s-a aplecat asupra lui mai tare.

— E un moment potrivit să te spovedeşti, să-ţi linişteşti conştiinţa.

— N-am aşa ceva. A încercat să râdă, dar n-a reuşit decât să geamă.

— Atunci poate că vrei să o transferi asupra altcuiva. Ştiu despre tine, cum ai pus la cale răpirea băiatului.

— Ea şi-a reamintit? Cum Michael nu i-a răspuns, el a închis ochii. Cu toată durerea,

ura şi furia nu-l părăseau. Crede că târfa aia o să-şi amintească doar de mine, dar de el nu? Şi când te gândeşti că mi-a spus că o să fie o trebuşoară cu duhul blândeţii. Luăm puştiul, cerem răscumpărarea. Lui nici nu-i trebuiau banii. După aia, când a ieşit ce-a ieşit, el n-a trebuit decât să plece. Mi-a spus să şterg eu urmele. Ca şi tipul din bucătărie care a comandat pizza. Tot ce trebuia eu să fac era să nu-l implic pe el, să-mi ţin gura ca să am orice-aş fi dorit.

— Cine? A întrebat Michael. Cine era cu tine?

— Mi-a dat totuşi zece mii de lire. Nu ca milionul pe care l-am fi cerut pentru puşti, dar o sumişoară bună totuşi. Numai ca să tac şi să-l las pe el cu restul. Puştiul era mort, iar fata nu-şi amintea nimic. Era traumatizată, zicea el. Mica Emma era prea traumatizată pentru a-şi aminti. Nimeni n-avea să afle vreodată şi el a avut grijă să facă ceva din mine. Pe contul lui McAvoy. A râs iar, căutând să-şi recapete suflul.

— Acum trebuie să-l lăsăm, detectivule.

— Un nume, la dracu'. Dă-mi un nume. Cine a pus totul la cale?

Blackpool a deschis iar ochii. Erau roşii, apoşi, dar încă maliţioşi.

— Du-te dracului.

— O să mori pentru asta, i-a zis printre dinţi Michael. Fie în patul ăsta, fie gazat, frumos şi pe cale legală. Dar o să mori. Poţi muri singur sau îl poţi lua şi pe el cu tine.

— O să-l dobori şi pe el?

— O s-o fac eu personal.

Cu un zâmbet, Blackpool şi-a închis iar ochii.

— A fost Page. Pete Page. Spune-mi că o să ne revedem în iad.

Emma învăţase pe de rost amplasamentul scenei. Realizase rapid că trebuia să iasă prin una din uşile din dreapta şi să se ducă la microfon.

— Sunt nervoasă, i-a spus lui Bev. E o prostie. Tot ce am de făcut e să stau aici, să citesc fişele şi să înmânez premiile.

— Să sperăm că lui taică-tău şi lui Johnno. Hai la vestiar. Ei sunt prea ocupaţi ca să-l folosească.

— O să înceapă în zece minute, a zis Emma uitându-se la ceas. Nu te duci în sală?

— Încă nu. Doamne, Annabelle.

Emma a înjurat în gând pentru că nu-şi adusese aparatul de fotografiat. Era jale, Lady Annabelle în mătase roz aprins presărată cu decoraţii metalice şi cu bebeluşul.

— Lasă. El e aproape decent. Îl luase pe tânărul Samuel Ferguson ca să-l legene. O să mâncăm repede şi o să ne schimbăm. Nu l-am putut lăsa cu bona. N-ar fi fost frumos să stea o noapte fără tăticul lui. Emma s-a uitat la ochişorii somnoroşi ai copilului.

— Nu cred că o să realizeze.

— Îi trebuie doar un pui de somn. L-a pus pe sofa. Vrei să ai grijă de el câteva minute? Trebuie să-l găsesc pe P.M.

— Putem sta amândouă, a murmurat Bev, aplecându-se pentru a mângâia capul copilului.

— N-o să lipsesc mai mult de zece minute, a zis şovăitor Annabelle din uşă. Dacă se trezeşte…

— O să ne ocupăm de el, i-a promis Bev.

După o ultimă privire, Annabelle a închis uşor uşa în urma ei.

— Cine şi-ar fi imaginat-o pe zăpăcita de

Lady Annabelle ca pe o mamă devotată? A zâmbit Emma.

— Copiii te fac să te schimbi. Bev stătea pe braţul sofalei şi îl privea pe Samuel dormind. Am vrut să pot vorbi singură cu tine.

— Nu-i cazul să te îngrijorezi, a zis Emma ridicând automat o mână la rana de la tâmplă.

— Nu-i vorba numai despre asta, a dat Bev din cap. Mai e şi altceva. Nu ştiu ce părere o să-ţi faci despre asta. A respirat profund. Brian şi cu mine o să avem un alt copil.

Emma s-a holbat la ea cu gura căscată.

— Un copil?

— Ştiu. Şi pe noi ne-a luat prin surprindere, deşi am tot încercat. Şi-a dus o mână la păr. După atâta timp – e o nebunie, probabil. Am aproape patruzeci şi doi de ani.

— Un copil, a repetat Emma.

— Nu ca să-l înlocuiască pe Darren, a zis repede Bev. Nimeni nu-l poate înlocui. Şi nu că nu te-am iubi pe tine, cât se poate de mult, dar…

— Un copil! Râzând, Emma a luat-o în

braţe pe Bev. Oh, sunt încântată, sunt fericită pentru tine. Pentru mine. Pentru noi toţi. Pe când?

— Pe la sfârşitul verii. S-a dat uşor înapoi să o vadă pe Emma la faţă. Lacrimile îi apăruseră în ochi. Noi ne temeam că asta te va deranja.

— Deranja? Emma şi-a trecut mâna peste obraji. De ce?

— Amintirile vor reveni. Brian şi cu mine va trebui să luptăm cu ale noastre. Eu nu credeam că o să mai vreau un alt copil, dar, Emma, pe acesta îl vreau teribil, îl doresc şi pentru mine şi pentru Bri, da… Ştiu cât l-ai iubit tu pe Darren.

— Noi toţi l-am iubit. Aşa cum făcuse în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, şi-a pus o mână pe burta lui Bev. De pe acum îl iubesc şi pe acest copil. El o să fie frumos, puternic, sănătos. Tocmai când termina de vorbit s-au stins luminile. Spaima ei instinctivă a făcut-o să-i caute mâna lui Bev.

— Nu-i nimic, a zis Bev. Or să o repare într-un minut. Eu sunt aici, cu tine.

— Sunt bine. Trebuia să aibă câştig de cauză şi în această problemă, şi-a spus. Să

învingă hidoasa, oribila frică de întuneric. Poate că sunt doar reflectoarele din culise. Mă duc să văd ce se întâmplă.

— Merg şi eu cu tine.

— Nu. A făcut un pas spre uşă. O vedea greu. Doar o umbră în întuneric. Un foşnet a făcut-o să tresară. Bebeluşul se mişca probabil, şi-a spus, dar i se uscase gura. Nu existau monştri, iar ei nu-i era frică de întuneric. A găsit clanţă uşii, dar în loc să se simtă uşurată, îi creştea sălbatică, iraţională, teama. Se vedea deschizând uşa. Deschizând uşa şi privind înăuntru. Copilul ţipa. Zăpăcită, încercă să-şi dea seama dacă era vorba de copilul din spatele ei sau de acela rămas în mintea ei.

Şi-a retras instinctiv mâna. N-o să deschidă uşa. Nu voia să vadă. În creierul ei mintea îi funcţiona într-un ritm muzical. Un cântec vechi, unul pe care nu-l putea uita. Nu eşti în vis, şi-a spus Emma. Eşti cât se poate de trează. Aşteptase aproape o viaţă ca să vadă ce era dincolo de uşă.

Cu degetele ţepene, a deschis uşa, în realitate, dar şi în mintea ei. Şi atunci a aflat.

— Oh, Dumnezeule!

— Emma. Bev, cu copilaşul în braţe, a întins mâna. Ce este?

— A fost Pete.

— Ce? Pete este în sală?

— El a fost în camera lui Darren.

— Ce tot spui? Bev o strângea pe Emma de braţ.

— El era în camera lui Darren în noaptea aceea. Când am deschis uşa, el s-a întors şi s-a uitat la mine. Altcineva îl ţinea pe Darren, făcându-l să ţipe. Pe acela nu-l cunoşteam. Pete mi-a zâmbit, dar simţeam că e furios. Eu am fugit. Copilul plângea.

— Samuel plânge, a murmurat Bev. Nu e Darren, Emma. Vino şi stai jos.

— Pete a fost. Cu un geamăt şi-a apăsat faţa cu mâinile. L-am văzut.

— Speram că nu o să-ţi aminteşti.

Când şi-a luat mâinile de la faţă, l-a văzut pe Pete în prag. Avea o lanternă într-o mână. Şi în cealaltă mână un pistol.

Strângând mai tare bebeluşul, Bev a privit fix la umbra bărbatului din prag.

— Nu înţeleg. Ce se petrece?

— Emma e extenuată. Pete vorbea calm,

cu ochii în ochii Emmei. Ar fi mai bine să vii cu mine.

Asta nu, şi-a spus Emma. N-o să se mai întâmple din nou. Fără măcar să gândească s-a repezit la el. Lanterna i-a zburat din mână trimiţând raze în arcuri nebuneşti pe pereţi şi tavan.

— Fugi! A ţipat ea spre Bev. La copilul şi fugi. Găseşte pe cineva. El o să-l omoare. Se zbătea, lupta, în timp ce Pete încerca să pună mâna pe ea. Nu-l lăsa să omoare încă un bebeluş. Du-te după tata.

Cu copilaşul urlând, Bev a fugit uluită spre scară.

— E prea târziu, a zis Emma când Pete a apucat-o de picior. Or să te prindă. În orice secundă ei pot veni aici.

Reflectoarele începuseră să se aprindă pe scenă. Se apropiau în fugă oameni ţipând. El o târa disperat înainte. Emma a încetat să se zbată simţind ţeava pistolului sub maxilar.

— Ei ştiu că tu eşti.

— Ea nu m-a văzut, a mormăit el. Era întuneric. Nu poate fi sigură. Trebuia să creadă asta – trebuia. Altfel totul se

termina.

— Ea ştie. Emma a tresărit când el a târât-o pe treptele dintre două paliere. Acum toţi ştiu. Ei vin, Pete, s-a terminat.

— Nu, nu se poate. Muncise din greu, pusese totul prea bine la punct. Eu spun când se termină. Eu ştiu ce să fac. Eu pot aranja totul.

Ei erau acum deasupra şi în spatele scenei. Jos, undeva departe, ea reuşea să zărească luminile şi confuzia. El a apucat-o strâns de păr.

— Dacă ţipi, te împuşc. Avea nevoie de timp de gândire. Derutat, continua să o târască. Ea se împleticea şi când el a tras-o în sus, Emma a scos broşa de la jachetă şi a lăsat-o să cadă. El a zărit un lift pentru marfă şi a băgat-o acolo. Trebuia să câştige timp, timp.

De fapt ar fi trebuit să fie atât de simplu. În întuneric, cât timp lumea încă nu s-ar fi dumirit, el ar fi reuşit s-o găsească. Şi acum avea în buzunar pilulele pe care fusese hotărât să o oblige să le înghită. Ar fi fost simplu, fără nicio agitaţie.

Dar nimic nu fusese uşor.

Nici acum, nici prima dată.

— De ce? Emma zăcea pe jos pentru că avea rău de înălţime. De ce i-ai făcut ce i-ai făcut lui Darren?

— Nimeni nu avusese intenţia să-i facă rău. Era plănuit doar ca un efect publicitar, i-a spus scăldat în sudoare.

— Ce? A scuturat ea din cap ca să priceapă.

— Mama ta mi-a dat ideea. A privit-o. N-avea să-i dea prea mult de furcă. Era mai albă ca hârtia. Întotdeauna avusese rău de înălţime.

Cum de nu se gândise înainte?

Primul act putea să fi început. Spectacolul trebuia să aibă loc, s-a gândit. Aparenţa era pe primul loc. În timp ce milioane de oameni din ţară priveau la imaginea standard a industriei de discuri, în dosul scenei, câţiva paznici nedumeriţi o căutau pe Emma. Aici, sus, el va dispune de timp de gândire. O să facă un plan. Liftul s-a clătinat şi s-a oprit.

— Ce tot spui acolo?

— Jane – ea mereu ne pistona pentru bani mai mulţi, ameninţa cu poveşti peste poveşti

pe care le-ar fi publicat în presă. La început mă îngrijorase, dar apoi am înţeles că publicitatea în legătură cu tine însemna o mare sporire a vânzării discurilor. A tras-o în sus. Ei îi era greaţă şi se simţea lipicioasă din cauza transpiraţiei reci. Ţinând-o de gât cu braţul, el o târa spre o altă scară. Era absolut, necesar să-l facă să vorbească în continuare. Trebuia să-şi învingă slăbiciunea şi frica. Bev se salvase cu bebeluşul. Cineva o s-o caute şi pe ea. Lui nu-i mai păsa acum nici dacă ar fi ţipat. N-ar mai fi auzit-o nimeni. A văzut o uşă deschisă şi a împins-o pe acoperiş. Vântul o izbea drept în faţă, îi bătea prin păr. Şi ei i se clarifica mintea.

— Vorbeam despre Darren. Avea ochii aţintiţi într-ai lui în timp ce se dădea înapoi. Soarele încă nu apusese. O parte a minţii ei se întreba cum de putea fi încă zi când ea trăise în întuneric atâta vreme. Vreau să aflu de ce… Ajunsese până la margine şi-i venea ameţeală la privelişte a de dedesubt. S-a uitat la el, clănţănind din dinţi. Spune-mi ce căutai în camera lui Darren.

Ar putea reuşi s-o convingă. Şi pe sine.

Fusese gata să-şi piardă controlul o clipă, dar simţea că îşi revine. O să găsească o cale.

— O vreme totul a fost perfect. Apoi s-au ivit tot felul de neînţelegeri interne în cadrul grupului. Aveau toţi nevoie de ceva care să-i cutremure. Jane venise la mine cu Blackpool. Cu ajutorul meu voia să facă din el o vedetă mai mare decât Brian. Dorea şi ea o cotă parte. Se îmbătase tare. Şi-a fluturat mâna. Mi-a oferit o soluţie. Am pus la cale răpirea lui Darren. Presa s-ar fi repezit să înghită momeala. Simpatia care ar fi urmat ar fi dus la o vânzare grozavă. Formaţia s-ar fi adunat din nou. Blackpool şi Jane ar fi păstrat banii de răscumpărare şi toată lumea ar fi fost fericită.

Acum ei nu-i mai păsa de înălţime sau de pistol. Cu vântul fluturându-i părul şi cu soarele bătându-i în spate, s-a uitat fix la el.

— Încerci să-mi spui că fratele meu a fost ucis pentru mărirea vânzării de discuri?

— A fost un accident. Blackpool a fost prea stângaci. Tu ai intrat înăuntru. A fost un nenorocit de concurs de împrejurări.

— Un concurs de împrejurări… Emma a

început atunci să răcnească tare şi prelung, izbindu-l cu toată forţa de care era capabilă.

Capitolul 45

Toţi cei din culise se găseau în plin haos când a năvălit acolo Michael. În public izbucniseră ropote de aplauze în momentul în care fusese anunţat un alt premiat.

— Unde este Emma?

— El a luat-o. Bev era atârnată de braţul lui Brian. Încă nu-şi regăsise suflul după goana prin sală cu copilaşul în braţe. El avea un pistol. Ea l-a reţinut pentru ca eu să pot lua copilul de acolo şi să mă duc după ajutor. Pete, a zis ea încă zăpăcită. Pete a fost.

— N-au trecut decât câteva minute, i-a spus Brian. Paza e pe urmele lui.

— Să fie pusă pază peste tot în clădire, i-a ordonat Michael lui McCarthy. Mai cheamă întăriri. Trebuie să cercetăm toate etajele în amănunţime. Pe unde s-o iau? Potrivindu-şi arma, s-a îndreptat în jos pe coridor, l-a arătat insigna unui paznic în uniformă.

— La etajul ăsta am căutat. N-a venit el pe scenă nici cu ea, nici fără ea. Credem că a

luat-o în sus.

— Îmi trebuie doi oameni. Michael a pornit-o pe trepte lipit de perete. Auzea muzica din spatele lui. Pe măsură ce urca, muzica devenea un fel de ecou. Avea palmele umede. Ajuns la primul palier, şi-a strâns mai tare arma. Auzind tropăieli pe scări, s-a răsucit rapid, dar a înjurat văzându-i pe cei patru bărbaţi care veneau.

— Duceţi-vă înapoi.

— E şi a noastră, a zis Brian.

— N-am timp de explicaţii. Aplecându-se, a ridicat de jos broşa de argint în formă de pasărea Phoenix. E a Emmei?

— A purtat-o în seara asta, i-a spus Johnno. Eu i-am dat-o.

Michael s-a uitat la lift, apoi a strecurat broşa în buzunar.

— Şi-a pus capul la contribuţie, a murmurat. Căutaţi în zona asta, le-a comandat oamenilor de pază. În amănunţime. A apăsat pe butonul liftului privind la numărul care s-a aprins deasupra uşii. Spuneţi-i lui McCarthy că a dus-o sus, la ultimul etaj.

A început să-şi facă o rugăciune în timp ce

liftul scârţâia coborând.

— Mergem cu tine, a zis Brian.

— Asta-i treaba poliţiei.

— E treaba noastră personală, l-a corectat Brian, întotdeauna a fost personală. Dacă o să-i facă vreun rău, o să-l omor cu mâna mea.

Michael i-a privit mohorât pe cei patru bărbaţi din spatele lui.

— Va trebui să vă păstraţi rândul.

În timp ce încerca să-şi recapete suflul, Pete a trimis-o pe Emma înapoi cu o izbitură, făcând-o să cadă.

— Asta nu duce la nimic bun, Emma. Nu vreau să-ţi fac mai mult rău decât strictul necesar.

— Era un bebeluş. Se îndârjise din nou. L-ai cumpărat o cană de argint după ce s-a născut, cu numele lui pe ea. La prima lui aniversare ai închiriat un căluţ pentru petrecere.

— Îl iubeam.

— L-ai omorât.

— N-am pus mâna pe el. Blackpool a fost prea dur, intrase în panică. N-am vrut să-i fac rău băieţelului.

Ea şi-a dat părul ciufulit de pe faţă.

— N-ai vrut decât să-l foloseşti şi să te foloseşti de groaza şi de durerea tatei pentru o blestemată de publicitate. Oh, pricep, a adăugat ea. Fiul lui Brian Meavoy furat din pătuţul lui. Vedeta de rock plăteşte o răscumpărare regală pentru a i se înapoia sănătos copilul preaiubit. Asta era în mintea ta, nu? O grămadă de articole de poze. Reporteri înghesuiţi în faţa uşii, aşteptând să-i prindă pe părinţii terorizaţi. Mai multă tevatură când copilul avea să fie dat înapoi, în braţele lor iubitoare. Dar n-a mai fost înapoiat, nu?

— A avut loc o tragedie…

— Mie să nu-mi vorbeşti de tragedie. Prea furioasă ca să-i mai fie teamă, s-a întors. Pistolul era îndreptat asupra ei, ştia asta. Dar se părea că nu-i pasă. După atâţia ani, amintirile o deprimau teribil. Rău, cel mai rău era să afle că totul fusese pentru nimic.

— Ai venit acolo, la înmormântarea lui cu noi toţi, cu ochii plecaţi, cu chipul solemn. În tot acest timp, n-ai făcut decât ce-ai vrut. Un băiat trebuise să moară, din nenorocire, dar tu căpătaseşi ce-ţi doreai de la presă,

nu? S-a întors iar. Ţi-ai vândut blestematele de discuri.

— Aproape jumătate din viaţă m-am ocupat cu asta. Pete a tras adânc aer în piept. Am făcut contracte, am negociat, am ascultat problemele celor din grup. Le-am rezolvat. Cine crezi că i-a făcut pe ei ceea ce sunt? Cine a obţinut cele mai bune drepturi de autor de la compania de discuri? Cine s-a zbătut ca să ajungă ei cei mai buni?

Ea a făcut un pas în faţă. Nu se mai speria de pistol.

— Crezi că au avut nevoie de tine? A explodat ea. Chiar crezi că tu ai vreo importanţă?

— Eu i-am creat.

— Nu. Ei te-au creat pe tine.

El s-a căutat în buzunar.

— Fie ce-o fi, chiar şi ceea ce se întâmplă în seara asta are să mai sporească legenda. Brian şi Johnno sunt favoriţi pentru Cântecul Anului. Cu un pic de noroc grupul o să mai ia şi premiile pentru cel mai bun Spectacol rock şi cel mai bun album. M-am gândit că ar fi fost emoţionant ca tu să înmânezi premiile. Fiica lui Brian şi tragica

văduvă a lui Drew Latimer. Tragediile produc mari vânzări, a zis dând din umeri. O să mai avem încă una în noaptea asta. L-a întins două pilule. Ia-le pe astea. Sunt foarte puternice. Aşa, totul o să devină mai simplu.

Ea s-a uitat la pilule, apoi l-a privit drept în faţă.

— Nu vreau să devină simplu.

— Perfect. Le-a pus înapoi în buzunar. Este o mare distanţă de aici pentru o cădere, Emma. A înhăţat-o, ridicând-o cât se putea deasupra, la marginea zidului. Până o să te izbeşti tu de pavaj, eu o să cobor. Acum el devenise calm, precis. O să spun că am venit să văd dacă totul era în ordine când s-au stins luminile, dar că tu ţi-ai ieşit din minţi. Am fugit după tine până aici, sus, îngrijorat. Tu deveniseşi isterică şi am ajuns prea târziu ca să te salvez. Au trecut atâţia ani, dar tu nici acum nu îţi puteai ierta moartea fratelui tău. Pur şi simplu nu mai reuşeai să trăieşti cu ideea asja în cap. A împins-o cât mai la margine. Una din agrafele de păr i s-a desfăcut şi a căzut în gol. Nimeni nu o să ştie în afară de tine. Şin imeni nu o să afle ceea ce ai aflat tu.

Ea s-a agăţat cu forţă de el, luptând să se îndepărteze de margine. L-a făcut să-şi piardă echilibrul şi, pentru o clipă, a fost liberă. Apoi el a prins-o cu un braţ de mijloc şi a început s-o ridice.

Ea a pierdut pământul de sub picioare, a încercat să se echilibreze puţin şi s-a izbit cu întreaga greutate de el. Ţipând, Emma a văzut cerul şi pământul răsturnându-se.

Michael a năvălit prin uşă în goană. A tras un foc de armă, dar niciunul dintre cei doi aflaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte nu a auzit. L-a văzut Pete ridicându-şi propriul pistol şi l-a lăsat pe-al lui. O strângea pe Emma de mijloc, o făcea să-şi piardă răsuflarea. Mâinile acelea n-o lăsau să scape, o trăgeau până când corpul ei ajunsese să atârne pe jumătate peste margine. Ameţită a văzut chipul lui Pete dedesubtul ei, cu ochii măriţi şi încărcaţi de spaimă. Degetele de pe mijlocul ei alunecau, alunecau, apoi i-au dat drumul. El cădea, cădea. Inerţia era pe punctul de a o târî şi pe ea după el.

Alte mâini o trăgeau înapoi, o duceau la distanţă de zidul acela. Din nou pierdea

pământul de sub picioare, dar acum era salvată, ocrotită de braţele care o strângeau. Îşi auzea numele, cu toată ţiuiala din urechi. Numele ei era mereu repetat.

— Michael. Nu trebuia să-l vadă, ca să ştie că-şi poate lăsa capul pe umărul lui. Michael, să nu pleci.

— N-o să plec.

— Îmi amintesc. A început să hohotească. L-a văzut printre lacrimi pe tatăl ei. Tată, mi-am amintit. A întins mâinile spre el.

Emma se uita în flăcările focului pe care Stevie îl făcuse în cămin. El era alături, cu mâinile în buzunare, fără a spune o vorbă. Veniseră cu toţii acasă cu ea, tata, P.M. Şi familia lui, Johnno. Bev aducea întruna căni cu ceai.

Deşi nimeni nu vorbea, ea simţea că şocul iniţial se transforma acum în nedumerire. Existau acum întrebări la care nu se va putea răspunde niciodată, greşeli care nu vor putea fi îndreptate nicicând. Regrete care nu vor dispărea cu desăvârşire niciodată. Dar ei supravieţuiseră, s-a gândit Emma. Soarta le stătuse împotrivă, atât individual cât şi grupului, dar ei

supravieţuiseră. Triumfaseră chiar.

S-a ridicat şi s-a dus pe terasă unde Brian era singur, privind marea. Probabil că suferea, s-a gândit Emma. Asta era firea lui; să pună la inimă totul şi să sufere, fie că era vorba de propriile lui probleme, fie ale lumii întregi. Atunci, într-un fel al lui, le transforma în muzică, în ceva ce putea fi cântat la chitară sau pe clape, la flaut sau la vioară. S-a dus lângă el şi şi-a pus capul pe umărul lui.

— El era unul dintre noi, a zis Brian. Încă de la început a fost împreună cu noi.

— Când l-am văzut cu mâinile pe tine, am vrut să-l omor. Iar acum… Privea la răsfrângerea lunii în valuri. Mi-e greu să cred că s-au întâmplat toate. De ce? S-a întors şi a luat-o în braţe. Pentru Dumnezeu, de ce-a făcut asta?

Ea s-a lipit tare de el, ascultând foşnetul mării. Cum i-ar fi putut spune? Dacă ar fi ştiut motivele, niciodată n-ar mai fi creat muzică.

— Nu ştiu. Oricâte întrebări ne-am pune, nimic nu se mai schimbă. S-a dat înapoi. Tată, trebuie să lăsăm lucrurile cum sunt.

Nu să le uităm, dar să le lăsăm să se aşeze.

— Un nou început?

— Doamne, nu. A zâmbit. N-aş vrea să încep din nou. Pentru nimic în lume. Acum ştiu în sfârşit unde sunt şi unde vreau să mă duc. Nu mai am motive de teamă. Nu mai trebuie să-mi pun întrebări. Şi pot înceta să mă condamn singură pentru că de data asta nu am fugit.

— Niciodată n-ai avut de ce să te condamni.

— Hai înăuntru. L-a condus în casă, unde era lumină şi căldură. A deschis tăcută televizorul. Vreau să-i aud când or să anunţe numele voastre.

— Emma. P.M. I-a pus mâna pe braţ, incapabil să-şi

— Ştiu.

Găsească vorbele, aşa că i-a dus mâna la obraz.

— Bravo, băieţi. Johnno şi-a pus mâna pe umărul lui Brian când s-au făcut nominalizările pentru *Cântecul Anului.*

Emma şi-a ţinut respiraţia, apoi a izbucnit în râs auzind numele lui Brian Meavoy şi Johnno Donovan.

— Felicitări, l-a îmbrăţişat pe amândoi. Oh, mi-aş fi dorit să vă înmânez eu premiile.

— Anul viitor, i-a zis Johnno, sărutând-o rapid şi apăsat.

— Aţi promis. Să vă ţineţi de cuvânt, a spus ea strângând mâna lui Brian. Asta înseamnă ceva. Să nu vă lăsaţi pe tânjală.

— Nu. El s-a relaxat şi a zâmbit. L-a luat pe Johnno pe după umeri. Nu-i rău pentru o pereche de rockeri vârstnici.

— Ai grijă cu adjectivele, Bri. Johnno i-a făcut cu ochiul Emmei. Jagger este mai bătrân. Şi-a ridicat o sprinceană auzind o bătaie în uşă. Ah, ăsta-i semnalul poliţistului ăluia încrezut, cu ochii cenuşii.

— Gura, Johnno, a zis încântată Emma, grăbindu-se spre uşă cu Conroy pe urmele ei. Michael.

— Iartă-mă că a durat atât. A tras de lesa câinelui ca să înceteze cu ţopăiala. Mă ierţi?

— Sigur. S-a aplecat să-l scarpine între urechi pe Conroy, iar paietele de pe rochia de seară au sclipit. Tocmai am ajuns la faza cu felicitările. Tata şi Johnno au câştigat premiul *Cântecul Anului.*

— Noi tocmai plecam. Bev începuse să se

îmbrace: înţelegea că Michael ar fi dorit să fie singur cu Emma, în bucătărie aveţi ceai, a adăugat, privind peste umăr la ceilalţi ca să-i facă să se mişte mai repede. Înainte ca Emma să poată protesta, Bev a îmbrăţişat-o. Timpul e prea preţios ca să-l risipeşti, a murmurat. L-a îmbrăţişat pe Michael. Mulţumesc, i-a spus calmă. S-a dat uşor înapoi. Bun venit în haos.

Au ieşit, fiecare pe rând, în timp ce Conroy gâfâia de jur împrejur total lipsit de ţintă, apoi s-a dus să doarmă într-un colţ.

— Ei alcătuiesc într-adevăr un grup, fără niciun joc de cuvinte, a tras concluzia Michael după ce a închis uşa.

— Da, aşa e. N-o să te superi dacă vom lua cina cu ei mâine, nu?

— Nu. Puţin îi păsa de ziua de mâine. Dar în seara asta… Doamne cum arăta ea, cum mirosea, cum îi zâmbea. Vino aici. Şi-a ridicat braţele. Cu ea în braţe, i-au pierit din minte toate gândurile din urmă cu câteva ore, când crezuse că devenise mai calm. Dar acum îşi dădea iar seama că fusese pe punctul de a o pierde. Ea îl simţea ambalându-se.

— Nu trebuie, i-a murmurat. S-a terminat. S-a terminat. S-a terminat cu adevărat de data asta.

— Taci un minut. A sărutat-o pe gură cât se putea de apăsat, ca pentru a se convinge că era întreagă, neatinsă, a lui. Dacă el ar fi…

— Dar n-a reuşit. Tu mi-ai salvat viaţa.

— Da. S-a dat înapoi căutând cu mâinile prin buzunare. Dacă vrei să-mi fii recunoscătoare, n-ai putea să te grăbeşti?

— N-am avut noroc să vorbim prea mult, a clătinat ea din cap.

— Îmi pare rău că nu am putut veni imediat cu tine, acasă.

— Înţeleg. Poate a fost mai bine aşa. Ne-am mai putut clarifica gândurile.

— Eu încă nu. Continua s-o vadă atârnând deasupra acoperişului. Vrând să scape de imaginea rea, a început să se plimbe prin încăpere. Şi cum ţi s-a părut ziua asta?

— De mâna întâi. Dar ţie? Ea a zâmbit. Totul o să fie bine, chiar foarte bine. El a dat din umeri şi s-a oprit.

— Emma, ştiu că eşti probabil cam obosită.

— Ba nu, nu sunt.

— Şi emoţia te-a cam doborât.

— Ba nu. Ea a zâmbit iar. Nu.

El s-a întors. Emma arăta atât de bine, cu rochia lungă, cu lumina focului care i se juca prin păr, făcându-i pielea să strălucească.

— Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Dar noi doi nu am prea avut timp. Mi-ar plăcea să dau timpul înapoi. A pus mâna pe un fluture de cristal, apoi l-a pus la loc. Dar nu pot.

— Michael, o să recuperăm cu timpul. S-a dus înspre el. Eu te vreau pe tine.

El a respirat profund şi a scos din buzunar o cutiuţă.

— Am cumpărat asta acum câteva luni. Voiam să ţi-o ofer de Crăciun, dar cred că atunci n-ai fi vrut să primeşti… Mă gândeam la ceva tradiţional, la lumina lumânărilor, o cină, muzică. Zâmbind, răsucea cutiuţa în mână. Mă tem că acum e cam târziu ca să fiu conformist.

— Ai de gând să mi-l dai?

Aprobând din cap, el i-a întins cutiuţa.

— O să-ţi spun ceva înainte de a o

deschide. L-a studiat cu mare atenţie. Dacă făceai aşa ceva în urmă cu cinci sau şase ani, n-aş fi fost în stare să mă bucur de el şi nici de tine aşa cum o pot face în noaptea asta.

Mâinile îi cam tremurau. Îi era ciudă că nu desfăcea capacul cu mai multă îndemânare.

— Oh, Michael, e nemaipomenit. L-a privit, dezlipindu-şi ochii de pe inel. E absolut nemaipomenit.

— Cu atât mai bine, i-a spus. Îl iei şi asta-i tot.

Ea s-a străduit să nu izbucnească în râs.

— Asta-i cea mai romantică propunere la care poate visa o femeie.

— Deja te-am rugat de prea multe ori. L-a luat capul între mâini. Dar asta cum e? Sărutul era duios şi promiţător. Nimeni n-o să te iubească mai mult decât te iubesc eu. Nu-mi doresc decât o viaţă ca să-ţi pot dovedi asta.

— E bine. A clipit, căci ochii îi erau înceţoşaţi de lacrimi. É foarte bine. A luat inelul din cutie şi l-a studiat. De ce are trei cercuri? L-a întrebat trecându-şi vârful degetului în jurul diamantelor.

— Unul e viaţa ta, altul a mea. I l-a luat din mână şi i l-a pus pe deget. Cel de-al treilea e pentru viaţa pe care o să o aducem pe lume noi doi. O să fim legaţi multă vreme.

Ea a dat din cap, apoi l-a privit şi a întins mâinile spre el.

— Vreau să ne apucăm imediat de acest al treilea cerc, Michael. Fără întârziere.

SFÂRŞIT

Un fascinant roman de dragoste

Nora Roberts a scris cărţi de mare succes, peste 40 de romane de dragoste, avînd un tiraj de 20 de milioane de exemplare. I s-au decernat aproape toate premiile importante pentru genul ***Roman de dragoste.***

Uneori, cele mai bine păstrate secrete sînt cunoscute de toată lumea

Bestseller

Preţ 2300 lei